

S.N. LAZAREV

3

VASPITAVANJE RODITELJA

deo II

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev
ČOVEK BUDUĆNOSTI
VASPITAVANJE RODITELJA
(DEO II)

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, oktobar 2016.

Naslov originala:

С.Н. Лазарев. Человек будущего.

Воспитание родителей. Часть 2.

Санкт-Петербург, 2006

Copyright © Siergiej Łazariew, 2008

Copyright © Satja Juga, 2016

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

UVOD

Naša osećanja u određenom trenutku stvaraju ono što nazivamo zdravljem i sudbinom. Prethodno iskustvo bitno utiče na naša osećanja. Menjajući odnos prema prošlosti, možemo da promenimo sadašnjost i budućnost.

U želji da pomognem ljudima, oslanjam se na iskustvo koje sam stekao tokom poslednjih dvadeset godina istraživanja. Knjige sam pisao da bi me oni bolje razumeli. Isto tako, knjigu „Vaspitavanje roditelja“ sam osmislio kao priručnik koji sadrži jasne smernice, međutim već u toku rada je postalo očevidno da je to skoro nemoguće ostvariti.

Ako čovek ne razume najvažnije istine, tada bilo kakvi rituali, metodi i tehnike mogu samo da ga udalje od pravilnog razumevanja sveta. Čitajući moje knjige, neki ljudi se trude da iz njih izvuku samo jedno: koju molitvu treba da pročitaju i šta da učine kako bi ozdravili. Za njih je ozdravljenje glavni cilj. Međutim, oni zaboravljaju na činjenicu da upravo sada, ovog trenutka, treba da započnu s promenom, da nauče da vole i osećaju volju Tvorca u svemu što se dešava. Ali čim budućnost postane važnija od sadašnjosti ljubav nas napušta i dolazi do raspada ne samo sadašnjosti već i budućnosti. Stoga čoveku ne preostaje ništa drugo, sem da pokuša da se osloni na ljubav.

Nedavno me je jedna poznanica zamolila da pomognem mladom bračnom paru koji je živeo u inostranstvu. Žena je bila latinoamerikanka i razumela je samo španski, a muškarac je pomalo govorio ruski. Njihovo jednogodišnje dete je imalo smetnje u razvoju: prestalo je da se odaziva kada je pozovu, da gleda ljude u oči i postepeno se zatvaralo u svoj svet.

Kako apsolutno nepripremljenim osobama objasniti da je detetova bolest povezana s njihovim osećanjima? Sva moja iskustva, čitav sistem koji sam stvorio bili su bezvredni u ovom slučaju. Oni nisu čitali moje knjige, niti su slušali moja predavanja. Pokušao sam da im nešto objasnim, ali sam shvatio da su potpuno nepripremljeni za to. „Ovo je beznadežan slučaj - mislio sam - treba da ustanem i odem“. Ali u poslednjem trenutku sam odlučio da pokušam još jednom.

- Da li vaša supruga veruje u Boga? - upitao sam čoveka.
- Ne - odmahnuo je rukom - nimalo.

- Zašto? - pitao sam ga.
- Pohađala je katoličku školu i zbog toga sad ne veruje u Boga.
- „Ovo svakog trenutka postaje sve gore i gore“ - pomislio sam.

Zatim sam rekao:

- Ipak, molim vas, prevodite na španski ono što pričam. Da bismo živeli potrebna nam je energija. Osnovnu energiju dobijamo kroz dušu, a ne kroz telo. Svakog delića sekunde dobijamo energiju od Tvorca Vasiona. Ona nam pristiže kroz ljubav i jedinstvo s Njim. Na unutrašnjem planu svi mi uvek osećamo ljubav prema Bogu. To je uslov našeg opstanka. Ali na spoljašnjem planu se često odričemo toplih osećanja i vezanosti, pri čemu verujemo da smo odbacili ljubav. Međutim, to nije uvek tako: na unutrašnjem planu možemo da sačuvamo ljubav.

Ako to osećanje budemo gušili, postepeno ćemo izgubiti višu energiju, usled čega ćemo se razboljevati i umirati. Samo nam ljubav može pomoći da izdržimo bol usled gubitka i ristanaka. Samo nam ljubav može omogućiti da prevaziđemo sudbinske neprijatnosti, telesni, duhovni i duševni raspad. Ako se odričemo ljubavi i osuđujemo, ako osećamo ljutnju, prepuštamo se uniniju, naša duša umire i tada gubimo svaku šansu da budemo zdravi i da preživimo.

Vaša žena treba da preispita svoj život, da se usredsredi na ljubav i shvati da nam svaka situacija pomaže da volimo. Ono što smo smatrali neprijatnošću, nesrećom, bolešću, neuspehom, zapravo nam je pomoglo da steknemo ljubav.

Zašto nam se daju gubici? Kada gubimo ovozemaljske vrednosti, hteli ili ne hteli, grčevito se hvatamo za božanske. Kada su nam sputani telo i um, kada duša pati, tada težimo Bogu i preplavljuje nas Viša energija ljubavi koja spasava našu budućnost.

Ako vi i vaša žena budete uspeli da postanete druge osobe, ako promenite svoj odnos prema prošlosti, i vaše dete će se promeniti. Da biste omogućili ovoj energiji da nesmetano uđe u vašu dušu, potrebno je da u naredne dve do tri nedelje postignete stanje nevezanosti. Potrebno je da odbacite hranu, seks, brige, stres i svakodnevne obaveze.

- Moja žena želi nešto da vas pita - uzvratio mi je. Posle nekoliko minuta je preveo: - Ako se energija ljubavi ne bude pokrenula, da li će naše dete ozdraviti?

Slegnuo sam ramenima.

- Ne. Svaka osoba koja je došla na ovaj svet sposobna je da voli. Međutim, često se, s godinama, ovo umeće gubi i potrebno ga je obnoviti. U principu, završio sam sa objašnjenjima - rekao sam mu. - Sada ću se smestiti u fotelju i pokušati da iznova prođem kroz svoj život ne odbacujući osećanje ljubavi. Vi takođe pokušajte da učinite isto.

Neko vreme smo sedeli u potpunoj tišini. Zatim sam se pridigao, pozdravio s njima i izašao.

„Da li je uopšte vredelo držati ovakvu konsultaciju?“ - razmišljao sam. Bez obzira na to da li će se promene dogoditi ili ne, supružnici moraju da shvate jedno: ako ne bude ljubavi u duši - neće biti ni zdravlja, niti blagostanja. Vaspitavati sebe i menjati se neverovatno je teško, ali drugačiji put jednostavno ne postoji.

Nakon nedelju dana telefonom me je pozvala ista ona poznanica. Rekla je da je dete počelo da se odaziva, da gleda ljude u oči i da komunicira s bližnjima. Ali onda se dogodilo nešto čudno...

- Ponovo se zatvorilo u sebe? - radoznalo sam je upitao.

- Ne, reč je o njenoj majci. Počela je da gleda tvoja predavanja koja sam joj prevodila na španski. I kada je donekle shvatila suštinu tvog sistema, znaš li kakav je zaključak donela? Da je za sve krivac njen muž. Umesto da napreduje, pronašla je žrtveno jagnje i sada opet akumulira gnev.

- Ne treba brinuti - rekao sam joj. - Radi se o prvoj fazi razumevanja. Kada čovek sa zaprepašćenjem, a ponekad i s užasom, shvati koliko su mu emocije povezane sa zdravljem, isprva mu je teško i da zamisli da sam može biti uzročnik svojih problema. Ako je navikao da se menja, vaspitava sebe, onda ga takva misao podstiče da se razvija i teži ka ljubavi mnogo brže zato što upravo ljubav pruža neophodnu energiju za promenu i razvoj.

Onaj čija je percepcija sveta statična, često i ne sluti da je moguća promena kako sebe tako i drugih. On ne shvata da su mržnja i gnev - samo primitivni način vaspitavanja druge osobe. U životinjskom svetu osnovni instrument za vaspitavanje drugog je smrt. Mi nismo tako daleko odmakli od životinjskog sveta. Mržnja, gnev i osuda su želja da se uništi nesavršena osoba, želja koja se vremenom pretvara u dejstva.

Osoba koja je uvredljiva i osuđujuća, kada uvidi svoju krivicu, počinje da mrzi i uništava samu sebe. Međutim, ono što je uobičajeno za instinkt samoodržanja jeste da se zaustavlja sa optužbama na svoj račun i otpočinje potragu za krivcima.

Tek kada čovek prihvati ideju o samovaspitanju, potraga za krivcima prestaje. Za osobu koja tek stupa na put samospoznaje takvo ponašanje, kao što je kod ove žene, potpuno je razumljivo. Potrebno joj je objasniti da ne postoje krivci i da je osnovni razlog naših problema i bolesti u manjkavosti našeg načina razmišljanja i naših osećanja, nedostatka ljubavi u duši. Sa ovim manama se moramo stalno boriti.

- Kakve još konkretne savete možeš da joj pružiš? - pitala je moja poznanica.

- Ako njena duša ne smekša, ako ne nauči da voli ljude s manama, nikakvi saveti joj neće biti od pomoći. U ovom slučaju je potrebna njena težnja, lična želja za promenom, osećaj i razumevanje da bez ljubavi prema Tvorcu ni u čemu neće imati uspeha. Nekada je svet doživljavala neprijateljskim i zato ga nije volela, a njeno dete već sada nesvesno misli da je svet daleko agresivniji nego što jeste, usled čega se zatvara prema njemu i ne želi ni sa kim da komunicira niti da bude povezano.

Pogledaj - rekao sam joj - sija sunce. Mi vidimo sunčevu svetlost i to nas ispunjava srećom. Radujemo se sunčevoj svetlosti i smatramo je bogatstvom. Ali ako se zamislimo, sunčeva svetlost se napola sastoji iz tame. Između kvantova svetlosti nalazi se crna praznina koju ne vidimo. Vidimo svetlost koja sija i osećamo radost jer nam neprestano pristižu nove količine. Kada čovek ima puno ljubavi u duši, on ima potrebu da pruža ljubav i energiju. Tada čitav svet oko njega svetli i izgleda predivno. Kada je ljubavi u duši malo, svetlosti se retko pojavljuje i umesto nje vidimo mračnu prazninu. Govorimo da je svet mračan, okrutan i nakazan, ali što više želimo da dobijemo a što manje da damo, time je svet oko nas mračniji a naša duša stvara sve više ogorčenosti, zamerki i osuda.

Onaj koji nije naučio da voli, neće biti u stanju da oprost, da prevaziđe kajanje koje crpi energiju. Osuđivanje kod takve osobe ne traje minutima, već godinama. Da li znaš kome su potrebne spoljašnje forme religioznosti? - nastavio sam. - Onome kome su promene prebolne. Što je više religioznih atributa, pravila i rituala, odnosno što

bujnije raste forma, time slabiji postaje sadržaj, odnosno želja jedinstva s Tvorcem.

U judaizmu postoji šest stotina trinaest zapovesti. To su svojevrsna pomagala, tehnike za približavanje Tvorcu. Ali ako se ne poštuje prva zapovest o ljubavi prema jedinom Tvorcu kao najvišoj vrednosti, sve druge zapovesti postaju puke tehnike koje, kroz spoljašnje približavanje Tvorcu, samo mogu da nas udalje od Njega. Svaka tehnika se praktikuje s nekim razlogom, svako dejstvo ima neki cilj. I naš život se kreće u pravcu nekog cilja. Ali ako zaboravimo zbog čega živimo, tada, bez obzira na to u kom se pravcu kretali, možemo sve da izgubimo uz rizik samouništenja.

Zamislio sam se. Ako čovek ne prevaziđe zavisnost od budućnosti, energija ljubavi će se istrošiti. U tom slučaju civilizacija je osuđena na propast. Činilo mi se da sam počeo da otkrivam mehanizam spasenja, ali mnogo toga mi i dalje nije bilo jasno. Ukoliko se ne reši osnovno, principijelno pitanje, ima li smisla pričati o najboljem uređenju odnosa među roditeljima? Ima li smisla davati savete o tome kako putnici, na brodu koji tone, prijatnije da komuniciraju? Naravno, može se započeti rasprava među putnicima, izgaditi nastala svađa, ali je najvažnije misliti prvenstveno na spasenje i opstanak.

Danas su telo i um mnogih ljudi u odličnoj formi, ali svi odbijaju da vide kako umire duša. Možda je vreme da konačno progledamo?

UMETNOST

Pre nekoliko stotina godina u Japanu je vladar pozvao dva majstora umetnosti ratovanja kojima nije bilo ravnih. Želeo je da sazna od njih tajne uspešnog ratovanja. Prvi vojskovođa je izložio osnove svoje škole na tri lista hartije. Drugi je opisao umetnost vojnih operacija u samo nekoliko redova. Evo kako su izgledali: „Nikada ne treba razmišljati o tome ko je u pravu, a ko je kriv. Nikada ne treba razmišljati o tome šta je dobro, a šta loše. Takođe je postavljanje pitanja šta nije dobro podjednako loše, kao i pitanje šta je dobro. Suština je u tome da čovek nikada ne treba da se upušta u rasuđivanja“. Čuvši to, vladar je uskliknuo: „To je ono što mi je bilo potrebno!“

Kako shvatiti smisao ove parabole? Ako jedan kaže: „Vojnik treba manje da razmišlja i tada će postići uspeh“ - biće u pravu; a ako drugi kaže: „Ako vojnik uopšte ne bude mislio, pametan protivnik će ga lako pobediti“ - takođe će biti u pravu. Nisu uzalud organizovane vojne škole i akademije gde se analizira ogromno istorijsko iskustvo vojnih dejstava.

Zapadni način razmišljanja proizilazi iz iskustva, analiza i dugotrajnih treninga. Znanje i iskustvo pomažu da se načini precizno predviđanje budućnosti. Na Zapadu ratovanje predstavlja pravu nauku, a na Istoku je ono umetnost. U čemu je razlika? Ista je kao i razlika između zapadne i istočne medicine. U zapadnoj medicini najvažniji su lekovi i razrađeni metodi njihove primene. Lekar i pacijent su u drugom planu. Na Istoku je važna prvenstveno ličnost lekara, zatim pacijenta, a na trećem mestu su lekovi. Na Istoku Prauzrok predstavlja duhovnu komponentu - unutrašnje stanje lekara, a na Zapadu - spoljašnju, materijalnu stranu, odnosno lekove. Razvoj medicine krije se u njihovom spajanju.

Stara Grčka je bila centralna karika između Istoka i Zapada. To je uslovalo njen snažan, iako kratkotrajan procvat. Nažalost, materijalna komponenta u starogrčkoj državi brzo je pobedila i progutala duhovnu. Razvoj se na tome završio. Ali naučna i umetnička otkrića u Staroj Grčkoj odigrala su ogromnu ulogu u razvoju današnje civilizacije. Reči Hipokrata, oca savremene medicine, koje su došle i do nas: „Lekar-filozof Bogu je nalik“ - izražavaju najveću mudrost i znače da lečenje mora da bude praćeno konstantnim razumevanjem šta je i ko je zapravo čovek. Upravo su religija i umetnost posmatrale čoveka

prvenstveno kao duhovno biće, shvatajući da materijalna ljuštura, iako utiče na duhovnu, u suštini zavisi od nje.

Dakle, zašto vojskovođa ne treba da se upušta u rasuđivanja ko je u pravu, a ko je kriv? Odgovor na to pitanje se krije u dubinama ljudskog bića. Viđenje suptilnih planova nam omogućava da shvatimo jasnu vezu između unutrašnjeg, duhovnog čovekovog stanja i njegove buduće sudbine. Da bi se neprijatelj pobedio, potrebno je posedovati visoku unutrašnju energiju. Tada će vojskovođa imati sjajan plan koji će njegovi vojnici briljantno ostvariti. Budući da je duhovna komponenta primarna, u boričkim veštinama je primarni cilj - unutrašnji, duhovni razvoj. U svakoj umetnosti je najvažnije da se dostigne stanje u kome nastaju genijalna dela.

Jedan bogat čovek je vrlo ispravno zapazio: „U životu sam video mnogo bogatih ljudi, i ni u jednom nisam primetio ljubav prema novcu. Bogata osoba ne voli novac. Ma kako to bilo paradoksalno, novac vole samo siromašni“. Da bi uvećala svoje bogatstvo, bogata osoba ulaže novac u razna preduzeća, odnosno ona ga gubi, da bi ga zatim dobila u još većoj količini. Za nju novac predstavlja sredstvo. A za siromašnog čoveka novac je cilj i njegovo posedovanje za njega predstavlja sreću.

Zapitajmo se: šta je cilj bogate osobe? Novac je za nju pokazatelj produktivnosti sopstvenog rada, preduzimljivosti. Samorealizacija i razvoj preduzeća su za bogatu osobu daleko važniji od bilo kakvog novca. Ovo bi se moglo nazvati radom, ali ni to neće biti tačno određenje. Sam po sebi, rad ne privlači čoveka. Interesantan je onaj rad koji razvija i obogaćuje ličnost. Zašto bogati ljudi teže ka vlasti? Zato što na tom položaju treba biti mnogo pametniji, spretniji, energičniji. Da bi se osnivala i razvijala nova preduzeća potrebna je energija. Siromašnu osobu od bogate razlikuje upravo nedostatak energije. Njeno odsustvo dovodi do suženja njenih mogućnosti i do pojačane zavisnosti od situacije, a samim tim i od novca.

Ako čovek poseduje visoku unutrašnju energiju, mogućnost da je primeni ga čini srećnim. Ako mu je sudbinski predodređeno da bude umetnička duša, on će stvarati remek-dela, a ukoliko ima sklonost ka biznisu, biće uspešan ne samo u pokretanju novog posla, već i u njegovom razvijanju.

Ukoliko čovek ostane bez unutrašnje energije, njegovo duhovno i materijalno bogatstvo će se raspasti. Dakle, glavni problem je u tome kako je sačuvati i uvećati. Viša energija Vasiona se sadrži u ljubavi. To je aksiom. Znači, visok intenzitet ovog osećanja i odsustvo faktora koji ga uništavaju mogu čoveka da učine neizmerno jakim ne samo u fizičkom smislu, nego i u duhovnom. Kada se ostvaruju sve želje, svedočimo ispoljavanju duhovne snage. Najveća opasnost za energiju ljubavi predstavlja odstupanje od glavnog cilja, odnosno promena orijentira.

Višu duhovnost je često nemoguće razlikovati od ljubavi; ona se preodeva u njenu odeću, predstavljajući se da je ona. Kako razlikovati ovu zamenu? To je prilično jednostavno. Duhovnost je povezana sa svećću. Čim počnemo da analiziramo, upoređujemo, raspravljamo ko je u pravu a ko je kriv, šta je dobro a šta je loše, mi napuštamo svet ljubavi i ulazimo u svet duhovnosti, pri čemu odmah gubimo višu energiju. Od tog trenutka možemo da realizujemo samo njene ostatke.

Ako smatramo da je neko u pravu, podsvesno mu se klanjamo. Ako smo odlučili da je neko kriv, u nama se pojavljuju prezir i osuda. Takve emocije nas odmah zatvaraju prema ljubavi i lišavaju nam dušu energije.

Zato u duši pravog vojskovođe moraju da budu samo ljubav i nevezanost. Tada on može sopstveno i tuđe iskustvo, svoje misli i predviđanja maksimalno efikasno da primeni. Da bi sve karike funkcionisale, prva uvek mora da bude besprekorna. Mnoge tajne borilačkih veština tiču se upravo mentalnog čovekovog stanja, dok su tehnička otkrića i prakse uvek na drugom mestu.

Danas se u čitavom svetu umetnost pretvara u biznis. Njen glavni cilj postaje novac, a ne razvoj, niti uzvišena energija i ljubav u duši. Lekari više nisu filozofi. Vojska se uzda samo u tehničku opremljenost. Prenosenje svih interesa na materijalnu stranu dovodi do pražnjenja duhovnih struktura. Nekada je osoba snažnog duha uvek pobeđivala plašljivca, a danas najbedniji slabić s pištoljem u ruci može da se obračuna s ratnikom koji je naoružan sabljom. Tehnički napredak je dokazao svoju nadmoćnost, pobedio je. Uskoro će biti u stanju da definitivno uništi čovečanstvo koje mu se klanja.

Setimo se biblijske legende. Lucifer, odnosno „sijajući, jutarnji“, anđeo s najvećom energijom i sposobnostima, pogordio se i postao đavo. Zašto „jutarnji“? Zato što jutarnja energija još nije zrela, ali je

najmoćnija. Anđeo se pretvorio u đavola jer su mu um, volja, sposobnosti, vlast i osećaj nadmoći prema celom svetu bili važniji od ljubavi.

Još jednom ćemo pokušati da shvatimo u čemu je smisao ove legende. Šta je skriveno u njoj? Odgovor može da izgleda ovako: da bi se sačuvalo jedinstvo s Bogom i ljubav prema Njemu, potreban je ogroman napor. U to svako žive biće ulaže ogromnu energiju. A duhovna i materijalna komponenta koriste mnogo manje energije u odnosu na svoju važnost. Čim se čovek odrekne Prauzroka i izgubi jedinstvo s njim, nastupa istinsko rasplamsavanje sposobnosti: aktivno mu se razvijaju um i volja, zahvaljujući čemu on dostiže vlast i moć. Tada se duhovni potencijal realizuje kroz pronalaskе i materijalna dostignuća, pri čemu se potpuno udovoljava nagonima. Naslada postaje cilj i smisao života. Ali upravo ovaj bljesak razuma i materijalnog blagostanja može da bude pokazatelj najopasnijeg, nezaustavljivog procesa.

U Parizu je krajem 18. veka krenulo društvo Francuske u jednom salonu razgovaralo o srećnoj budućnosti koja će uskoro nastupiti. Sa posebnim zanosom su u razgovoru učestvovali predstavnici Francuske akademije nauka: „Konačno je poražena vlast religije“! Dole licemerni sveštenici i njihove izmišljotine“! Prvi put se pojavila mogućnost da se promeni nepravedni svet. Zemljom je trebalo da zavlada carstvo razuma. Epohu Renesanse, simbol pobeде nad mračnim Srednjim vekom, zamenila je epoha Prosvetiteljstva. Konačno je pobedio razum!

Slobodoumlje, kritika religije, pozivi na revoluciju i stvaranje pravednog društva bili su ono za šta je živela i kroz čega je disala francuska vrhuška. Svi su očekivali da će uskoro nastupiti carstvo razuma, zbog čega su bili euforični i srećni. Ljudi su se prepustili čulnim nasladama, a žene se oblačile što je moguće izazovnije. Hrana, vino i seks pomagali su da se glavni fokus premesti na telo i um. Život se činio kao beskrajni niz naslađivanja. Carstvo razuma trebalo je da otkloni i poslednje prepreke na tom putu.

Postojao je samo jedan čovek koji nije učestvovao u opštem veselju, već je, naprotiv, bio mračan i zamišljen. Svi su znali da se bavio mistikom, da pripada uskom krugu posvećenika i poseduje retke sposobnosti.

- Zašto ćutite, Kazot? - obratio mu se jedan od prisutnih.

- Carstvo razuma, o kome vi sanjate, uskoro će nastupiti, ali ono neće biti onakvo kakvim ga vi zamišljate. Biće prolivene reke krvi, ubijaće se deca i starci. Koncepti poput časti, moralnosti i saosećajnosti biće zaboravljene.

- Ni mi nećemo biti pošteđeni? - osmehnuo se njegov sagovornik.

- Vi ćete biti jedan od prvih koji će stradati - tiho mu je rekao prorok, gledajući ga u oči. - U zatvoru ćete uzeti otrov da biste okončali mučenja i izivljavanja.

- A šta će biti sa mnom? - pitao je naučnik koji je stajao u blizini.

- Vama će biti odrubljena glava na gubilištu - hladnokrvno je odgovorio Kazot - dok će vas rulja ismevati i pljuvati.

- Da li će bar žene biti pošteđene? - koketno je pitala jedna dama na visokom položaju.

- Vama će takođe odrubiti glavu - u grobnoj tišini je odgovorio vidovnjak. - Preklinjaćete dželata da ne iseče vašu predivnu kosu, uveravajući ga da će mu tako biti lakše da drži odrubljenu glavu kako bi je pokazao publici.

Sve što je prorok rekao, obistinilo se do detalja. Oni koji su organizovali revoluciju i njeni ideolozi bili su kažnjeni, bez obzira na svoje zasluge. Carstvu razuma su potpuno nepoznate predstave o ljubavi, saosećajnosti i moralnosti. Razum prihvata samo koncept pravde, a pravda ima jednu čudnu osobinu: svakog dana može da izgleda drugačije i kod svake osobe je različita. Eto zbog čega carstvo razuma, koje rađa mržnju, prezir, kukavičluk i svirepost, nastupa nakon doba razuzdanosti i povlađivanja svojim željama.

Uzgred, čime se kukavičluk razlikuje od straha? Na prvi pogled razlike su beznačajne, ali zatim shvatamo da je kukavičluk - zavisnost od straha, a hrabrost - prevazilaženje ove zavisnosti. Što čovek poseduje manje energije ljubavi, jača je zavisnost i zato je carstvo razuma osuđeno na degeneraciju.

- Recite mi da li ste čuli za „fenomen stotog majmuna“? - pitala me je jednom prilikom moja čitateljka.

- Šta je to? - zainteresovao sam se.

- Recimo, jedan majmun nauči nešto da radi, a ostali majmuni se toj veštini ne obučavaju. Međutim, čim broj majmuna koji savladaju nove veštine dostigne određeni broj - recimo, stotinu, na neki neobjašnjiv način svi majmuni steknu ta znanja i aktiviraju im se iste sposobnosti. To je naučno dokazano. Uzgred, mravi se, takođe, ukoliko ih je malo, ponašaju haotično i ne pokazuju nikakve znake razumnog ponašanja, ali čim njihov broj premaši određeni nivo, počinju da grade mravinjak. Da li možete da objasnite u čemu je uzrok?

- Ove činjenice još jednom potvrđuju da je život nastao kao struktura polja - odgovorio sam joj. - Na suptilnom planu sva živa bića na Zemlji sačinjavaju jedan organizam, i na nivou polja se odvija stalna razmena informacija. Da li ste se ikada zapitali zašto se u judaizmu zabranjuje upotreba životinjske krvi? Objasniću vam u čemu je stvar. Sveukupnost pojedinačnih delova tela i organa - ruku, nogu, jetre, slezine i ostalih - postaju organizam ako postoji mehanizam koji može da realizuje jedinstvo. Prvi nivo je ukupna površina, odnosno fizičko jedinstvo. Drugi nivo je krv koja dostavlja hranljive materije i kiseonik svim organima. Upravo krv omogućava svim delovima tela da žive u jednom ritmu. Treći nivo je nervni sistem. Četvrti je ono što se naziva dušom, emocijama, podsvešću. Četvrti nivo spada u strukturu polja, to jest osnovno skladište podataka. Krv je orijentisana na telo, a nervni sistem i mozak - na strukturu polja. Kada čovek jede krvavo meso, dolazi do interakcije i razmene informacija sa životinjom koja je ubijena i on počinje da nalikuje toj životinju, a potom se uključuju mehanizmi njegovog uništenja.

Kada je majmun sam, njegovo lično iskustvo ostaje isključivo njegovo, a kada imamo čopor od stotinu majmuna, aktivira se kolektivna svest i dolazi do pojave novog organizma i mogućnosti prenosa informacija na nivou polja doživljavaju nagli porast.

Nekada sam verovao da je judaizam dat samo Jevrejima, a da se Hristos pojavio da bi spasao Evropljane. Ali tokom nedavnog putovanja u Japan saznao sam vrlo neobičnu informaciju. Ispostavilo se da se procesi degradacije ljudske zajednice, koji su se odigravali u vreme Francuske

revolucije pre nekoliko stotina godina, nisu bili lokalizovani samo u Francuskoj, već su bili zapaženi i na drugom kraju sveta.

Ali krenimo ispočetka, uvodnim citatom koji je pre oko četiri stotine godina napisao japanski samuraj, koji je živio, čak i po današnjim merilima, vrlo dugo - oko sto godina. Njegovo ime je Juzan Dajdođi. U knjizi samuraja on daje precizan opis toga kako ljubav i poklonjenje životu i željama dovodi do bolesti i nesreća, te kako način života može da utiče na čovekov karakter i dušu.

„Bez obzira na to da li je reč o vladajućim krugovima ili nižoj klasi, ako zaborave na smrt i preteruju u ishrani, vinu i ženama, prerano će umreti od bolesti jetre i slezine. Čak i ako prežive, bolest će njihovo postojanje učiniti bezvrednim. Ali oni, kojima je pred očima uvek smrt, koji su snažni i bodri u mladosti jer čuvaju zdravlje, koji su umereni u jelu, vinu i izbegavaju žene, budući da su umereni i skromni u svemu, bolesti neće iscrpeti, a život će im biti dug i prekrasan.

Onaj koji nije hrabar, i koji Boga i roditelje poštuje samo na spoljašnjem planu, na prvo mesto će postaviti svoje želje. Takav voli da spava do kasnog jutra, kao i preko dana, a naročito ne voli da uči. Lenjost, tvrdičluk, nedostatak poštovanja i neobuzdanost želja predstavljaju izvor nesreće. Takav čovek mnogo jede, pije, opsednut je ženama i takav gubitak fizičke snage i godina koje su pred njim ne dešava se ni zbog čega drugog do zbog slabog i neuvežbanog razuma, nesposobnog da se samoobuzdava. Nećemo pogrešiti ako te kvalitete nazovemo izvorom kukavičluka samuraja. Na taj način se može razlikovati hrabar od malodušnog, čak i ako sedi na asuri u svojoj kući“.

Svaka civilizacija dobija primarni impuls sa suptilnih planova, koji se javlja kroz religiju, filozofiju i kulturu. Najpre dolazi do razvojnog buma, koji se potom pretvara u slabljenje i degeneraciju. Prvo slabe religija i kultura, a zatim se degeneracija odražava na energiju muškaraca i žena. Budući da su lekovi na Istoku orijentisani na konkretnu osobu (prepisivanje leka uzima u obzir uzrast, pol i čovekov karakter), postoje lekovi koji su namenjeni muškarcima, kao i lekovi kojima se leče žene. To je vezano za istočnjačku filozofiju, poznatu po principu jin i janga, odnosno dve vrste energije: muškoj i ženskoj.

Danas u svetu jasno vidimo manifestaciju onog procesa koji je otpočeo pre nekoliko stotina godina na nivou čitavog čovečanstva. Pre otprilike četiri stotine godina jedan japanski iscelitelj je došao do zapanjujućeg uvida po pitanju nivoa čovekove suptilne energije: „U poslednjih pedeset godina puls kod muškaraca je postao isti kao kod žena. Primetivši to, u lečenju muškarca sam primenio jedan ženski lek za oči i otkrio da pomaže. Kada sam pokušao da primenim muški lek na ženi, nisam primetio da je došlo do poboljšanja. Tada sam shvatio da duh muškaraca slabi. Muškarci su počeli da liče na žene. Približio se kraj sveta. Budući da u to uopšte ne sumnjam, zadržaću tajnu za sebe“.

Zapitao sam se: „Šta znači slabljenje muške energije“ i došao sam do logičnog odgovora. Na nivou čitavog čovečanstva, u poslednjih pet ili šest stotina godina, odvijaju se opšti procesi. Božanska energija se isprva transformiše u duhovnu - mušku, a zatim u materijalnu - žensku. Kada sadržaj počne da umire, forma može i dalje da se razvija i napreduje. Ako se drvo saseče u korenu, ono se neće odmah osušiti. Na suptilnom planu više neće biti drveta sa sasečenim korenom, dok na fizičkom planu ono može da izgleda veličanstveno. Da duhovni procesi prethode materijalnim bilo je poznato još u Drevnoj Indiji.

Kada komuniciram s pacijentom koji oseća ljutnju, koji je uvređen i revoltiran, objašnjavam mu: „Nezadovoljni ste sadašnjošću, ali ona se već odavno dogodila na suptilnom planu. Nezadovoljstvo sadašnjošću je neprihvatanje prošlosti. To dovodi do ogromnog gubitka energije jer vi ne možete da promenite prošlost. Tako samo privlačite buduću bolest ili čak i smrt. U sukobu sa sadašnjošću energija mora da bude usmerena ka promeni budućnosti, a ne ka nezadovoljstvu ili mržnji. Menjajući svoju dušu u sadašnjosti, menjamo svoju budućnost“.

Brilijantna demonstracija svetskih zakona data je u Bhagavad-Giti. Arđuna, ispunjen tugom i saosećajnošću, odbija da učestvuje u borbi u kojoj bi mogao da ubije svoje rođake. Tada ga božanstvo, koje se pojavljuje u liku Krišne, teši. Kao prvo, kaže mu da duša, za razliku od tela, ne može biti ubijena. Kada čovek oblači novu odeću, odbacujući staru, tako ovaploćena duša dobija novo telo, odbacivši staro. Duša isprva nije manifestovana i materijalna. Zatim se materijalno ispoljava i, nakon smrti tela, vraća se na nemanifestovani plan. Duša je večna i neuništiva. „Idi i bori se - rekao je Arđuna Krišni - ja sam ih već ubio, a ti ćeš biti samo moje oruđe“.

Kada je Fjodor Dostojevski pisao: „Smiri se, gordi čoveče“, pokušao je da spreči da u Rusiji zavlada „carstvo razuma“, koje se već ispoljavalo kroz opasne tendencije.

Kada je pisac tvrdio da će „lepota spasiti svet“, mislio je na ljubav koja se na spoljašnjem planu pojavljuje kao lepota. Umetnost je neraskidivo povezana s budućnošću. Mnogobrojni talentovani pesnici, slikari i pisci bili su očigledni ili prikriveni vidovnjaci. U romanu „Zli duši“, gde um pobeđuje ljubav i moral, Dostojevski je dalekovido i tačno opisao sve ono što se zatim dogodilo u Rusiji.

Od detinjstva sam pokušavao da shvatim šta je umetnost. Zašto se pojavila, u čemu je njen smisao? Zbog čega je neophodna ljudima? Na primer, čovek se smrzava od hladnoće. Tada seče komade životinjske kože i pravi sebi odeću. Međutim, on tu odeću potom ukrašava ornamentom, odnosno pokušava da je učini lepom, a to je već umetnost. Ipak, jedna osoba će to učiniti, a druga će odeću koristiti samo da bi se zagrejala.

Tada se postavlja pitanje: ko će običnu stvar preoblikovati u umetničko delo? Naravno, onaj koji ima višak slobodne energije, kao i onaj koji traži mogućnost da primeni svoj višak potencijala. Ovaj superpotencijal, neka vrsta strateške rezerve, koja omogućava čoveku da preživi, takođe mora da se razvija i realizuje. Kada se čovek smeje, igra i peva - sve su to znaci obilja slobodne energije. Deca su daleko veselija od odraslih osoba, češće se smeju i raduju, obožavaju igre. Igra je modelovanje života i za nju je takođe potrebna energija.

Od školskog doba nam je poznato da ukoliko se neki organ ne uvežbava, on usahne i atrofira. Ako se strateški duhovni potencijal ne trenira i ne razvija, počinje da se gasi i čovek se postepeno pretvara u životinju. Životinja može uspešno da opstane u sredini u kojoj je navikla, ali ako se to okruženje naglo promeni, ona umire. Međutim, zbog velikog duhovnog potencijala, čovek se adaptira ne samo na sadašnjost, već i na budućnost, a umetnost mu pomaže u tome.

Po svoj prilici, svi smo mi u mladosti pisali pesme. To nas je osnaživalo i razvijalo kreativni potencijal zbog obilja suptilne duhovne energije. Što je dete posvećenije igri, pisanju poezije, raznim oblicima stvaralaštva, time ono više troši, ali i dobija energiju. Ali pod jednim uslovom - ono, pre svega, mora imati energiju ljubavi.

Jednom prilikom sam u društvu nazdravio za optimizam. Ali moj poznanik, čovek od sedamdeset godina, dobrodušno i blago me je pogledao i neočekivano rekao: „Pa, onda bi trebalo nazdraviti i za pesimizam, jer on nije nastao slučajno“. Bio sam zbunjen: na pesimizam sam oduvek gledao kao na zlo kog se treba zauvek ratosiljati. U suštini, nastojao sam da poništim suprotnosti. Potom sam se u samoći opet vratio na tu temu i pokušao da shvatim šta je pesimizam. Odjednom mi je sinulo. Pesimizam, kao i strah, predstavlja zaštitnu funkciju. Šta radi pesimista? On ne veruje u budućnost, odnosno odbacuje svoje želje, ne želi da bude aktivan, odnosno nesvesno odbacuje svaku vrstu oslobađanja energije. Zašto tako postupa? Ispostavilo se da kada prestane da dotiče viša energija, tada mora da se štedi niža energija, u koju se ona pretvorila. Što manje pristiže energije ljubavi time je opasnija potrošnja stvaralačke energije. Na taj način pesimista samo pokušava da preživi na račun ograničenja svojih potreba. On prestaje da voli svet zato što je izgubio ljubav prema Bogu.

Oduvek sam smatrao da umetnost leči i pročišćava čovekovu dušu i nisam mogao da shvatim zašto se u poslednje vreme, ne samo u svetu mode, već i u drugim granama umetnosti, pojavio ogroman broj homoseksualaca. Kao što sam već objasnio, zašto su većina modnih kreatora „peškiri“? Poklonjenje telesnoj lepoti je poklonjenje željama. U staroj Grčkoj takvo poklonstvo je prouzrokovalo homoseksualnost ogromnih razmera, a zatim i propast civilizacije. Što se čovek više klanja željama, time ih brže i gubi. Homoseksualac je osoba čije su želje okrnjene. Sledeća etapa je izumiranje.

Međutim, ako je neko pevač i poje o ljubavi i lepoti, zašto postaje homoseksualac? Ispostavilo se da o ljubavi možemo pevati, a da je istovremeno ne osećamo. Onaj koji je opsednut slavom, seksom, hranom i drugim preterivanjima, odnosno onaj koji je spreman da nemoralno postupa zbog zarade, gubi prvu i najvažniju kariku - jedinstvo s Bogom i ljubav prema Njemu. Nadalje sledi jednostavan put: takve osobe moraju da postanu pesimisti i da napuste umetnost, budući da ne poseduju energiju. Međutim, za mnoge novac i slava postaju narkotici, a zatim se aktivira sistem dopingovanja.

Dopingovanje lekovima oduzima telesnu energiju otvarajući natprirodne sposobnosti, za koje čovek potom plaća bolestima ili smrću. Ali ispostavilo se da postoji daleko efikasniji doping, kada je u srcu više

energije nego što je ima u telu. Kako osloboditi ovu energiju i zaraditi još jednu porciju novca i slave? Ispostavlja se da opsjednutost seksom pomaže da se suptilna energija pretvori u spoljašnju.

Seksualna energija mora da se razdeli na dve porcije. Prva je ona, namenjena duši, koja obezbeđuje budućnost i potomstvo, a druga nije toliko značajna i može da se usmeri na seksualno naslađivanje. Ukoliko se naslada učini ciljem, tada će se ogromna porcija energije, namenjena deci, iz rezervi prebaciti u sadašnjost. Pevač ili glumac će osetiti ogroman priliv snage, bljesak radosti, naslade, javiće mu se ogromne stvaralačke mogućnosti. „Seks mi je izvor nadahnuća“ - raduje se on. Međutim, ovaj period ne traje dugo - sve dok se ne utroši sva energija buduće dece. I tada, da bi preživela, takva osoba mora da se odrekne svoje dece, odnosno da postane homoseksualac.

Danas se ovaj proces propasti ne proteže kroz nekoliko pokolenja, već može da se dogodi u roku od nekoliko godina. Postoji još jedan način izvlačenja energije iz duše - njeno uništenje. Da bismo bili moralni i poštenu, to zahteva jako mnogo snage. Zato, ako smo neprincipijelni i nemoralni, u umetnosti možemo mnogo duže opstati i zaraditi više novca. Pritom možemo koristiti alkohol i narkotike - koji nam omogućavaju oslobađanje suptilne energije. Iz tog razloga mnoge kreativne osobe, ako im ponestane energije u duši, a opterećenja im postanu prevelika, postaju alkoholičari ili narkomani.

Umetnost ima još jednu važnu odliku. Suvišna slobodna energija, koja traži svoju primenu, mora da bude strukturisana. U skladu s principom jedinstva Vasiona, svaka energija teži da poveže uzrok i posledicu, ali je za to potreban određen cilj. Krajnji cilj čitave Vasiona je povratak Bogu i apsolutno sjedinjenje svega u Tvorcu. Svaki privremeni cilj se na kraju svodi na glavni, i zato svaki cilj doprinosi sjedinjenju, strukturisanju energije.

Nedavno sam na seminaru postavio pitanje učesnicima: „Šta je ono što najviše privlači vašu pažnju kada uđete u lep i sa ukusom opremljen stan?“ Prvo su odgovori bili najrazličitiji, a na kraju su preostala dva osnovna elementa - nameštaj i slike. „Znači - objasnio sam - u vašoj podsvesti je značaj koje imaju slike duplo veći od značaja bilo kog nameštaja. Kada, na primer, posmatrate kauč, pred vama se nalazi

trenutni cilj - možete da sednete i da se odmorite, dok je slika ono ka čemu težite u budućnosti. To je vaš podsvesni, emocionalni cilj“.

Setimo se freski iz drevnog Egipta. To su bile hronike, koje su opisivale prošle događaje. Ali gde je tu emocionalni cilj? On je ipak nevidljivo prisutan. Njegova suština je u veličanju faraona i njegovih postupaka. Neophodno je da se pojavi emocija poklonjenja faraonu i njegovim delima.

Bez unutrašnjeg cilja čovek se pretvara u životinju. Odricanje od svih svetovnih ciljeva kod monaha, meditacija i potpuna nevezanost kod adeptata istočnjačke religije - samo su zamena kratkotrajnih, taktičkih ciljeva - glavnim, strateškim.

Ako država i društvo nemaju jasan cilj, vremenom počinju da propadaju. Kult faraona u drevnom Egiptu bio je potreban da bi se uspostavio kontakt s višim silama. Verovalo se da faraoni potiču od bogova. Zato su piramide, hramovi i druge kolosalne građevine Karnaka i Luksora bili sredstvo za jačanje povezanosti s božanskim planom, nevidljivim Prauzrokom. Izgradnja takvih gigantskih građevina, koja je nanosila ogromnu materijalnu štetu državi, imala je podsvesni cilj: dokazati da je duh važniji od tela, da opipljivi, materijalni svet mora da se potčinjava nemanifestovanom, nevidljivom svetu. Ova težnja je omogućila postojanje i razvoj drevnih civilizacija.

Ako o nečemu razmišljamo i ako nešto želimo, to je strukturisana duhovna energija, što znači ostvarenje misli ili želja. Što se misao i želja češće ponavljaju, veći su izgledi za njihovo ostvarenje. Ako se, pak, misao glasno izgovara, tada se mogućnost njene realizacije još više povećava. Jogini kažu: „Reč, ponovljena milion puta, postaje stvar“. Ako se, pak, ta reč ne samo ponavlja, već i pribeleži na papiru, još brže će se materijalizovati. Jer, svaki predmet je zapravo stabilna strukturisana energija.

Ispravan izbor podsvesnih ciljeva, oličenih u umetničkim delima, vaspitava i menja čoveka čak i ako on toga nije svestan. Osnovna informacija dolazi kroz podsvest. Umetnost, za razliku od nauke, radi kroz čula i prenosi informaciju u zbilju. U čulima informacija može da se sažme do ma koje željene gustine. Kroz čulni model može se predati beskrajna količina informacija.

Izaberite neku pesmu i zapišite je u nizu, kao običan tekst. Njeno čitanje će biti vrlo teško. Kontinuirana logika ne funkcioniše prilikom čitanja stihova. Prozaičan način razmišljanja predstavlja dosledne etape u dobijanju informacije, a poetski je istovremeno čulno obuhvatanje celokupne informacije. Slika koja se stvara pesmom mora da je učini apsolutno jedinstvenom celinom; svaki stih u pesmi mora da odražava tu sliku i da sadrži celokupnu informaciju o njoj. Prava pesma mora biti holografična, isto kao što je holografična i Vasiona, gde svaki deo u sebi nosi informaciju o celom univerzumu.

Upravo je ovu zakonomernost umetnosti zabeležio Stanislavski. Jedan od koncepata, koji je uveo praksu postavke predstave, jeste zrna uloge. U svakom pokretu glumca, u svakoj njegovoj reči, moraju da postoje smisao i cilj, a njih izražava dati lik u predstavi. I pesma i slika takođe moraju da budu jedna celina. Svaki objekat na slici mora u sebi da nosi isti taj senzualni smisao, kao što je i ona u celini. U kom pravcu treba da nas vodi umetnost? Kakvi treba da su njeni vaspitni efekti?

Razmislimo o jednom starozavetnom tekstu: Zato čuvajte dobro duše svoje; jer ne videste nikakav lik u onaj dan kad vam govori Gospod na [planini] Horivu ispred ognja, da se ne biste pokvarili i načinili sebi lik rezan ili kakvu god sliku od čoveka ili od žene, sliku od kakvog živinčeta koje je na zemlji, ili sliku od kakve ptice krilate koja leti ispod neba, sliku nekog [gmizavca] što puže po zemlji, ili sliku od kakve ribe koja je u vodi pod zemljom; da ne bi podigavši oči svoje k nebu i videvši sunce i mesec [i] zvezde, svu vojsku nebesku, prevario se i klanjao im se i služio im; jer ih Gospod Bog tvoj dade svim narodima pod celim nebom (Peta knjiga Mojsijeva, 4, 15-19).

Ako se prema istini, izloženoj u ovom odlomku, budemo površno postavili, možemo da je doživimo kao zabranu umetnosti. Možemo doneti zaključak da slikarstvo, vajarstvo i pozorište ne treba da postoje. Međutim, oni postoje i razvijaju se. Istina, u poslednje vreme sa sve većim brojem izopačenosti, ponekad i sa očiglednom patologijom.

Da li njihovo postojanje predstavlja kršenje Viših zakona? Ako odgovorimo kategorički „da“, takav odgovor će biti netačan. Ali ako odgovor bude kategoričko „ne“, i on će biti pogrešan jer istina podrazumeva postojanje suprotnosti. Ako pokušamo da tekst iz Starog zaveta odgonetnemo sa ove tačke gledišta, dobićemo sledeći rezultat:

svaka slika koju je stvorio čovek i koja se nalazi pred njim, predstavlja materijalno ovaploćenje njegovih podsvesnih želja i težnji. Dakle, ona će služiti njima i pojačavati čovekovo poklonjenje nagonima. Kada se na slici prikazuje žena, osetićemo požudu i klanjati se nagonu produžetka vrste; kada je prikazan muškarac, klanjaćemo se duhovnosti, umu i snazi, a kada je prikazana priroda, klanjaćemo se blagostanju, sigurnosti, komforu ili raskošnosti prirode, koja je beskrajno veća od nas.

Svaka slika ili skulptura predstavljaju skriveni objekat poklonstva, te se zato u drevnim vremenima dopuštalo njihovo prisustvo samo u religioznim kultovima, ili su se koristile za stvaranje kulta vladara, koji je bio oličenje jedinstva društva i garant postojećih zakona, stabilnosti, kao i posrednik između ljudi i viših sila.

Savremena umetnost se klanja lepoti, seksu, moći, duhovnosti, na taj način razvrćajući i uništavajući ljudske duše. Međutim, u istoriji čovečanstva je postojao period kada je umetnost spasavala ljude i omogućavala pročišćenje čovekove duše. Ovaj period je bio povezan s hrišćanstvom.

Zašto se slikarstvo tako burno razvijalo u epohi renesanse? Zato što je bilo usmereno ka religiji. Zašto vajarstvo i slikarstvo nisu postali opasni za čovekovu dušu? Starozavetni Izraelci su doživljavali Boga kao nešto uzvišeno, što je beskrajno udaljeno od njih, ali što kontroliše svaki njihov korak. Zato ih je svaka slika ili skulptura, postajući objekat potajnog poklonjenja, udaljavala od Boga. Hrišćanstvo je svakom čoveku omogućavalo da oseti Tvorca u sebi, da u Bogu oseti svog Oca. U suštini je tako uvek bilo. Hrišćanstvo je potpunije otkrilo realnu sliku sveta. Dakle, prikazivanje Tvorca kroz spoljašnje forme Njegove kreacije - ljude, životinje ili prirodu - jačalo je veru u Boga, učvršćivalo ljubav i jedinstvo s čitavom Vasionom.

Tvorca je nemoguće spoznati putem uma, to se postiže samo kroz ljubav. Dakle, ako pogled na sliku ili skulpturu podstiče ljubav u duši, pomaže da se prevladaju strasti i poklonstvo nagonima, tada takva umetnost leči i vaspitava.

Približavajući se završnici epohe renesanse, katolicizam je počeo da slabi, što je dovelo do promene sistema ciljeva u umetnosti. Poklonjenje Bogu kroz slike neprimetno se pretvorilo u poklonstvo čoveku. Madona na slikama Leonarda da Vinčija i Rafaela predstavljena

je kao obično ljudsko biće, seksualna i privlačna. Ona je srećna što doji dete. Veoma je lepo dočaran nagon produžetka vrste.

U Rusiji se slikarstvo drugačije razvijalo. U pravoslavnim ikonama fizička materija je bila apstraktna i bestelesna. Kroz suptilni sloj materijalnog provejavala je snažna duhovna osnova. Slike na ikonama su bile bez perspektive, jer ono što je u njima najvažnije nisu figure, već atmosfera što isijava kroz njih. Ikona pomaže čoveku da vidi Boga u svim životnim situacijama pri čemu ona blagotvorno utiče na ljudske duše.

Postavlja se pitanje: šta se onda desilo s Rusijom? Zašto je izgubljen dobar pravac, koji je dalo pravoslavlje? Zašto su baš u Rusiji ubijani sveštenici? Jer boljševici su potekli iz naroda, istog onog koji je prvobitno prihvativši hrišćansku veru, postepeno prestao da bude religiozan. Ali o tome ćemo govoriti nešto kasnije.

U Evropi se likovna umetnost sve više klanjala nagonima. Sadržaj je bio izgubljen i forma u takvim okolnostima nije mogla da opstane. Impresionisti su počeli da uništavaju formu. Od poklonjenja lepom telu, predivnoj prirodi i fizičkoj realnosti, pokušali su da zakorače u senzualni i duhovni svet i da, oživljavajući sadržaj, unište formu. A nadalje je otpočeo zakonomerni proces raspada i uništenja forme oličen u apstrakcionizmu, fovizmu, kubizmu i drugim pravcima. Ali uništenje forme nije spasilo duhovni sadržaj - on je takođe počeo da se raspada, jer istinski sadržaj bilo koje umetnosti može biti samo ljubav. Jer duhovni i materijalni omotač je samo oblik manifestacije ljubavi. U poslednjih nekoliko vekova iz umetničkih slika je nestala ljubav dok je poklonjenje spoljašnjem svetu dovelo do zakonomerne degradacije i samouništenja.

Da bismo saznali kakva budućnost stoji pred određenim društvom ili državom treba pogledati njegova umetnička dela. Ona će najbolje pokazati šta će se dogoditi s tim društvom u bližoj budućnosti. Posmatrajući moderno slikarstvo i vajarstvo Zapada, kao i Istoka - može se doći do jednog zaključka: civilizacija teži ka smrti. Izgubljen je unutrašnji kompas i brod hrli ka grebenovima, slaveći pritom i poetizujući takav pravac.

A šta je s pozorištem? Možda pozorište ne umire? Zašto čak i sami glumci nazivaju pozorište đavolskom umetnošću? Setio sam se početka osamdesetih godina, kada sam pokušavao da upišem pozorišnu akademiju, odsek režije. Posećivao sam fakultativne vežbe na institutu u

Mohovoj ulici u Peterburgu i pokušavao da shvatim u čemu je snaga i smisao umetnosti. To mi je bilo od velike pomoći.

Setio sam se knjige Pitera Bruka „Prazan prostor“, u kojoj on opisuje tri vrste pozorišta: pozorište koje se rađa, zrelo pozorište i pozorište koje umire. Mlado ili grubo pozorište predstavlja interakciju s publikom, neprekidni smeh i veselje. U grubom pozorištu glumac treba da bude veseo. Zrelo pozorište je kada se pažnja poklanja ne samo publici i komunikaciji s njom, već i uspostavljanju odnosa na sceni. Pojavljuje se prostranstvo scene u kome je drugačiji tok vremena, druga energija; posredi je poseban svet sa svojim specifičnim zakonima. To je najviši nivo u razvoju pozorišta.

Zatim otpočinje lagana smrt, komunikacija s publikom prestaje. Glumci na pozornici žive u svom svetu i zaboravljaju na gledaoca. To je prva faza umiranja. Druga faza je kada glumci više ne osećaju zbog čega je kreirana predstava. Logika osećanja, jedinstvo predstave i komada počinje da se uništava, cepajući se na dve polovine. I tada nastupa završna faza - mrtvo pozorište. Umetnosti više nema, osećanja su nestala. Glumci se samo kreću pozornicom i deklamuju reči iz predstave, kao oživele lutke.

U svakoj predstavi mora da postoji kulminirajuća scena. U čemu je njen smisao? U tome da u tom trenutku podsvesni cilj, smisao i senzualna težnja predstave postanu očigledni, isplivaju na površinu. Ako su autor predstave, režiser i glumci uspeli da zajedničkim trudom stvore pravilan smer, u kulminirajućoj sceni mora da se sruši sve ovozemaljsko i pobedi božansko. Mora da pobedi ljubav, bez obzira da li kraj predstave bio komičan ili tragičan. Tada gledalac doživljava ono što se u staroj Grčkoj nazivalo katarzom - pročišćenje duše.

Mnoge predstave koje sam u poslednjih nekoliko godina video u Moskvi, spadale su u umiruće ili mrtvo pozorište. U njima nije bilo ljubavi, a samim tim ni energije. Glumci na sceni nisu mogli da stvore osećanja, već samo neke mrvice pomešane s rečima. Pokušavajući da se razmrđaju, plakali su pravim suzama ili histerično vrištali i grozničavo jurili po pozornici.

Sada ću čitaocima otkriti jednu strašnu tajnu - kako napisati detektivski roman a da bude popularan i da se rasproda u ogromnom

tiražu. Čovek je u suštini vrlo primitivno biće koje ima samo dva nagona. On daje novac da bi dobio fizičko i duhovno zadovoljstvo. Da bi odvojio novac za knjigu, pročitao je i kupio novu, potrebno je da oseti zadovoljstvo. Zadovoljstvo dolazi onda kada čovek oslobađa energiju. Naša podsvest automatski oslobađa energiju u dva slučaja: kada nam preti opasnost i kada ugledamo mlad, privlačan objekat suprotnog pola. Nagoni za razmnožavanjem i samoodržanjem nikada ne zakazuju.

Postoji još jedan važan faktor: nepredvidivost i neočekivanost poteza. Čovek uvek poseduje neprikosnovenu zalihu energije za prilagođavanje iznenadnim situacijama. Postoji još jedan način - nepojmljive situacije i događaji. To može biti mistika ili nešto što je neverovatno i teško za razumevanje. U takvim situacijama se um usporava, a osećanja aktiviraju pa dolazi do pojačanog oslobađanja energije za stvaranje novog modela koji opisuje svet što nas okružuje. U principu je sve ovo od koristi. To je protresanje čovekove energije, njegov trening. Ali umetnost uvek predstavlja sistem ciljeva, uglavnom podsvesnih. Ako je čovek izgubio jedinstvo s Bogom i težnju ka Njemu, umetnost koja gubi snagu počinje sve jače da eksploatiše nagone. Tada u detektivskom romanu treba da bude što više krvi i seksa da bi bar nekako prodrmao čitaoca.

Isto možemo da vidimo i u savremenom pozorištu. Bez sukoba nema ni razvoja. Međutim, postoji razlika između sukoba. Postoji sukob ciljeva, namera i želja, kao i načini njegovog rešavanja. Najbolji način je da razvijamo sebe i jačamo svoju energiju. Visok nivo unutrašnje energije pomaže da se bez krvi i agresivnosti reši sukob. Što je manje unutrašnje energije time agresivnija postaju sukobljavanja zainteresovanih strana.

Danas režiseri teže tome da u predstavu umetnu sve više eksplicitnih scena seksa, kao i da stvore osećaj opasnosti, nasilja. U suprotnom će gledaocu biti dosadno. Kada se na pozornici glumci međusobno psuju, to predstavlja duhovno nasilje nad gledaocem. Prostakluk i demonstracija obavljanja fizioloških potreba su jedno te isto. Ali to je novo i neobično, pa znači da se može nazvati stvaralačkom potragom. Kada režiseru i glumcima nije glavni cilj potraga za Bogom u svojoj duši, odnosno ljubav, kao osnovni lajtmotiv svih akcija i događaja, tada otpočinje degeneracija pozorišta. Šta je cilj takvog režisera? Naravno, duhovna i materijalna bogatstva, odnosno slava i novac. U cilju

ma kakve popularnosti, čak i najskandaloznije, pojedini režiseri su spremni na sve. Vođeni su jednostavnim principom: ako nemamo šta da pokažemo - pokažimo голу zadnjicu, a ako nemamo šta da kažemo - upotrebljavajmo skarednosti. To je takođe umirujuće pozorište.

Na sreću, u Rusiji se svi procesi odvijaju velikom brzinom i ono što se na Zapadu dogodi u toku jednog veka, u Rusiji može da se dogodi za nekoliko godina. Sve degeneracije u Rusiji se razvijaju munjevitom brzinom i to je velika sreća. Jer, konačno, najstrašniji gubici su oni koje ne primećujemo. Psovke, perverzije, moralna razuzdanost na ruskoj sceni čini se da postaju deo prošlosti. Na televiziji se taj proces sporije odvija, s obzirom na to da je televizija izvor ogromnog novca, a nemoralnost donosi ogroman profit.

Sve što se prikazuje na televiziji postaje cilj za našu podsvest i poziv na akciju. Televizijski ekran, isto kao i bioskopsko platno, utiče na nas mnogo silovitije od bilo kakve slike ili skulpture. Čini se da su u Sjedinjenim Američkim Državama izračunali da do svoje osamnaeste godine svaki stanovnik na televiziji proprati oko 67.000 slučajeva nasilja i ubistava. Pritiskajući tastere na kojima piše „novac, seks i nasilje“ - može se zaraditi mnogo novca. I što manje čovek veruje u Boga, time je više novca moguće zaraditi.

Umetnost zaista ima ogroman vaspitni uticaj. Istina, ona sve češće neguje životinjski princip u čoveku, a zatim se životinja pretvara u đavola. Posmatrajući osobe koje su povezane sa umetnošću, primećujemo neobične metamorfoze: što je neko talentovaniji, brže srlja ka homoseksualnosti, raznim perverzijama, moralnoj i duhovnoj patologiji. I to je sasvim prirodno: talenat predstavlja povećanu količinu energije, a može da se usmeri u bilo kom pravcu, jer đavo je genije bez ljubavi.

Danas se u Rusiji primećuje trend oživljavanja umetnosti i pronalaženja ispravnih orijentira. U društvu je osnažila vera, a u pozorištima se daju interesantne predstave. Možda je zaista ispravna tvrdnja da će spasenje doći iz Rusije?

RAZMIŠLJANJA

Iznenada sam se probudio usred noći jer sam osetio bol u leđima zbog čega sam teško pomerao vrat. Okrenuo sam se pokušavajući da zauzmem udobniji položaj ne bih li umanjio bol. Bio je tu još jedan problem i unapred sam znao šta će lekari da mi kažu. Reći će da mi se s godinama usporava metabolizam, da se malo krećem i da je uobičajena količina hrane u mojim godinama preterana. Samim tim se pogoršava kardiovaskularni sistem, što uzrokuje taloženje soli u zglobovima; osim toga, da mi je posao vezan za neprekidna mentalna preopterećenja, što utiče na endokrini sistem. Zatim, da mi loše rade žlezde, što se negativno odražava ne samo na creva, već i na bubrege. Loš rad creva znači da se u organizmu talože nečistoće i otrovi. Samim tim otpočinje trovanje bubrega, koji slabije rade usled čega se pogoršava sastav krvi. Loša krv uništava krvne sudove i solima začepљуje svaku ćeliju organizma.

Zašto se za starce kaže da „jedva stoje na nogama“? Ako posle klimaksa ne promene način života, taloženje soli će dovesti do krhkosti zglobova. Zašto je opasna leđna hondroza? Taloženje soli ne utiče samo na pokretljivost, već se začepljuju krvni sudovi i nervi, periferni nervni sistem teže radi i to se odražava na sve organe. Vratna hondroza dovodi do slabljenja vida. Ljudsko telo je jedinstven sistem, svi organi su povezani. Uprkos tome što prvo oboljeva samo jedan, posledice utiču na sve organe.

Slažem se s mišljenjem lekara. U izvesnoj meri, sve ovo je tačno. Ali problem je u tome što sam promenio ishranu, više se krećem i ukinuo sam konsultacije kao izvor velikog stresa i preopterećenja. Međutim, poboljšanje nije nastupalo. Čini se da osnovni faktor nije rešen - psihički. Najverovatnije su u pitanju posledice petnaestogodišnjih preopterećenja. Ali, po svoj prilici, nije samo to u pitanju, već je informacija s kojom radim - opasna.

Da bih dosegao viši nivo razumevanja i uopštavanja, potrebno je da budem prisutan tamo gde je sve jedna celina. To može da se nazove najsuptilnijim planovima, ili budućnošću. Pritom je neophodno da budem usklađen s tim nivoom. Intenzitet ljubavi i čistota duše treba da budu na mnogo višem stepenu od onoga kako je trenutno kod mene.

Posle ljubavi, najveće bogatstvo u Vasioni su informacija i energija. Međutim, osobi koja je slaba na unutrašnjem planu čak i novčani dobitak može da bude smrtonosan; isto tako mnogi obole ili umru kada dobiju stan ili vikendicu. Iz navedenih primera možemo zaključiti da dobijanje nove informacije i priliv energije nepripremljenoj osobi mogu ugroziti šansu za preživljavanje. Jer kod njih dolazi do brzog poklonjenja višim duhovnim planovima, odnosno budućnosti, a zatim i do gubitka ove budućnosti. To može da izgleda kao đavolizam, zato što se radi o procesu pri kom u najvišoj duhovnosti ostaje sve manje ljubavi, a sve veća postaje težnja ka vlasti, ka dokazivanju sopstvene ispravnosti i gušenju drugih. Ovo može da se ispolji i kao ludilo, a takođe može da se manifestuje kroz onkološku bolest ili iznenadnu smrt. Gubitak budućnosti može da se ispolji kao postepeno slabljenje unutrašnje energije. Žlezde sve teže funkcionišu, metabolizam se usporava, telo kopni. To je uobičajen proces starenja. Ali kada energija slabi brže nego što je uobičajeno, u okviru svoje fiziologije čovek može daleko brže da ostari. Biće da je kod mene u pitanju upravo ta tendencija.

Nažalost, prekasno sam shvatio koliko je duhovno istraživanje opasno.

Teško je reći da li bih se time bavio da sam znao za posledice. Bavljenje duhovnim praksama je pre svega opasno za potomstvo. Kada sam dijagnostikovao prave medijume, svaki put sam video jednu te istu sliku: odsustvo ili smrt dece, uz retke izuzetke. Po pravilu, dosežući suptilne planove, čovek prekoračuje svoje sposobnosti i za to plaća gubitkom budućnosti. Prvenstveno stradaju deca. Dijagnostika mi je u izvesnoj meri pomogla da uočim tu opasnost, ali jedno je videti, a drugo je - uraditi. Shvatio sam da mi nedostaje sposobnosti da volim i da nastavak istraživanja za mene može biti smrtonosan.

Ipak nije trebalo da pišem knjigu „Vaspitavanje roditelja“. Na suptilnom planu je odmah došlo do podsvesnog poklonjenja budućih čitalaca, a svako poklonstvo u velikoj meri pojačava usmerenje prema ovozemaljskoj sreći. Najopasnije bakarne trube su one koje se ne čuju, koje sviraju u budućnosti ili u daljini. Sreća obično ubija neprimetno. Čovekova duša se vezuje za neki aspekt postojanja, a zatim dolazi otrgnuće, skupa sa životom.

Nisam želeo da započnem pisanje knjige jer sam se loše osećao. Iskreno rečeno, bilo me je sramota da pišem o zdravlju, o prevazilaženju bolesti, a nalazim se u jadnom stanju. Odlučio sam da sačekam do jeseni 2008. godine, a dalje - kako bude. Odmor u trajanju od šest meseci će mi možda pomoći. Ali za progres su, po svemu sudeći, ipak zadužene žene. Moja supruga je insistirala da pišem, govorila mi je da ljudi čekaju nove knjige. Uglavnom: „sedi i piši“. „U glavi i duši mi je praznina“ - mrzovoljno sam joj odgovorio. Ona je odmahнула rukom: „Ništa strašno. Znam te. Kada počneš da pišeš, onda ćeš se zaneti time“. Počeo sam da pišem i posle nekog vremena sam se osetio zdrobljenim. Sa svakom knjigom dešava se pročišćenje na nivou koji je na granici smrtonosnog. Zanimljivo, pitao sam se, da li ću ovog puta preživeti.

Uzged, da kažem nešto i o jačini uticaja umetnosti. Dok sam radio na sedmoj knjizi, „Dijagnostika karme“, žurio sam. Nisam sačekao da prođu iskušenja, već sam želeo da je što brže završim. Zapeo sam svim silama kako bih je završio, ali mi je stiglo još jedno pročišćenje. Sve sitne neprijatnosti su se udružile u jednu veliku - pretrpeli smo saobraćajnu nesreću. Supruga mi je dobila potres mozga, a ja sam tako udario glavom o šoferšajbnu da sam godinu dana osećao bolove u vratu.

Dan pre toga sam išao sa ženom u bioskop da gledamo film o planinarima, pod nazivom „Vertikalna granica“. Scene su bile toliko uzbudljive da sam često okretao glavu u stranu, jer više nisam mogao da gledam.

Dvadeset minuta nakon saobraćajne nesreće, kada smo žena i ja došli sebi, prvo što je rekla bilo je: „Jučerašnji film je po snazi osećanja bio daleko jači od ove nesreće“. Ispostavilo se da uticaj filma na našu psihu može da bude mnogo jači čak i od najteže nesreće, posle koje čovek samo čudom ostane živ.

Zatim sam razmišljao o tome i shvatio u čemu je stvar. Svaki događaj utiče na naše telo, ali kroz um i dušu to ne uspevamo uvek da pojмимо i osetimo. Umetnost na našu dušu i naše emocije, svesne ili nesvesne, deluje sa određenim ciljem, pri čemu se ispostavlja da ona za našu podsvest predstavlja veću realnost nego što je sama realnost. Pomislio sam da umetnost ne predstavlja samo višak energije i cilj kome težimo, već je ono što podsvesno oponašamo. Malom detetu roditelji predstavljaju osnovni cilj. Ono voli roditelje, teži ka njima i oponaša ih.

Oponašajući nekoga, mi mu postajemo nalik, osećamo jedinstvo s njim i usvajamo njegove kvalitete. Obrazovanje se odvija kroz oponašanje. Ako ne volimo svog učitelja, biće nam veoma teško da od njega nešto naučimo. Kada gledamo film, oponašamo glavnog junaka, a isto se dešava i kada posmatramo portret predsednika države.

Mnogi ne mogu da shvate zašto Rusija zauzima jedno od prvih mesta u svetu po broju krađa, nemoralu i neprincipijelnom odnosu prema sopstvenoj zemlji. Samo se nekoliko afričkih zemalja mogu po tome uporediti s Rusijom. A razlozi se prvenstveno kriju u psihologiji. Sredinom 1990-ih godina, kada su predsednik, premijer i lider Demokratske stranke udruženo pokušali da opljačkaju i rasprodaju zemlju, narod je počeo marljivo da ih oponaša. To se nastavlja i danas. Kako je suptilno primetio poznati satiričar: postoji zavera čiji je cilj da uništi i razori Rusiju, i u toj zaveri učestvuje cela zemlja.

Ponovo sam se setio saobraćajne nesreće. Kada sam izašao iz automobila i shvatio da sam živ, kao i da mogu da se krećem, prišao je neki čovek i ponudio mi da kupi moj auto za hiljadu dolara. Odmahnuo sam glavom i rekao mu: „Auto mi je spasao život. Popraviću ga“. Osećao sam da je prljavštinu, koju su iz mene s Višeg plana izbacili kroz nesreću, automobil primio na sebe. Sve negativnosti auto je uzeo na sebe. Često sam svedočio o tome da stvari koje koristim preuzimaju na sebe program mog samouništenja zbog čega se kvare, lome i uništavaju.

Odšlepao sam automobil do Peterburga, a zatim ga odvezao u servis. Mesec dana sam nabavljao nove delove, a nakon toga je automobil bio potpuno spreman. Čudno, ali osećao sam određenu unutrašnju zahvalnost prema tom neživom biću. I tada, kada je auto mogao da se preuzme, ispostavilo se da tu nije kraj mojoj priči. Verovatno nisam uspeo da prevaziđem svoje unutrašnje probleme. Naime, u toku noći, auto-servis je pretrpeo požar pri čemu je izgorelo oko trideset automobila. Najteže je bio oštećen jedan automobil - moj folksvagen. Od njega skoro ništa nije ostalo. Uspeli su da ga identifikuju samo po ugljenisanim saobraćajnim tablicama. Shvatio sam da je automobil i drugi put na sebe preuzeo moju smrt. Mi se samo na spoljašnjem, površinskom nivou razlikujemo od nežive prirode, dok na suptilnom planu nema razlike.

U komunikaciji s čovekom računar ili automobil prilično brzo razvijaju senzitivnost i reaguju na njega. Zašto mi je bila potrebna ta saobraćajna nesreća? Verovatno su se poravnali ciljevi i prioriteti. Možda sam se podsvesno ponovo klanjao životu, budućnosti? A klanjanje životu vodi do njegovog gubitka i sa Višeg plana su mi to diskretno nagovestili. Shvatanje da se poklonjenje jednoj suprotnosti uvek završava prelaskom u suprotno stanje, pomoglo mi je da se lakše postavim prema događajima u spoljašnjem svetu. Pretpostavljam, sa većom uravnoteženošću.

Kada sam u novinama pročitao o avangardnoj postavci opere „Evgenije Onjegin“, koja je izvedena u Nemačkoj, više nisam osećao prezir i ogorčenost. U ovoj predstavi, Onjegin i Lenski su postali homoseksualci i pevali su svoje arije ležeći u postelji. Nemačka je oduvek bila zemlja filozofa. Njeno poklonjenje poretku posledica je poklonstva svesti, duhovnosti, odnosno - budućnosti. Umetnost Nemačke se i danas klanja raspadu budućnosti. Homoseksualci nemaju budućnost. Broj sličnih predstava u zapadnoj umetnosti zakonomerno će se povećavati.

U Vasioni postoje dve vrste energije - energija suptilnih, nemanifestovanih planova, odnosno budućnosti, i energija prošlosti, odnosno materijalna energija. Isto tako postoje ponos i ljubomora. Život se sastoji iz duhovnih i materijalnih komponenti i kada čovek gubi kontakt s Bogom, počinje da se klanja duhovnoj i materijalnoj komponenti, a potom njihovom raspadu i uništenju, čemu, u dubini duše, teži. Poklonjenje seksu i moći, odnosno osećaj nadmoći prema sebi sličnim osobama, neprimetno se pretvaraju u poklonjenje smrti i u homoseksualnost. Čovek oseća sreću prilikom uništenja materijalnog i duhovnog aspekta života. Deluje mi da se u mnogim zapadnim zemljama predstava približava svojoj kulminaciji i skorašnjem završetku. A možda je to kulminacija namenjena čitavoj civilizaciji?

Čini nam se ako budemo shvatili da se čovečanstvo približava uništenju, da ga je moguće sprečiti. Međutim, ispostavilo se da nije sve tako jednostavno. Prilično je lako biti nezvan za hranu, seks i materijalna bogatstva i pritom sačuvati ljubav. Međutim, biti nezvan za budućnost i Višu duhovnost za većinu je jednostavno nemoguć zadatak. Suviše je ogromna vrednost budućnosti, njena sveobuhvatnost.

Na nivou svesti bio sam spreman da sačuvam ljubav prilikom kraha budućnosti i na milione puta. Takođe sam bio spreman da volim onog ko me je izdao i nepravedno prema meni postupio, ali je moja podsvest svaki put, apsolutnom netolerancijom reagovala na krah viših aspekata duhovnosti. Pokušavao sam da zaspim i da se distanciram od misli, ali uspomene su mi se uporno prikradale.

Nalazio sam se u Njujorku, u svojoj kancelariji. Usledio je iznenadni poziv iz Peterburga. Pozvala me je bivša supruga mog učitelja, čoveka koji me je naučio dijagnostikovanju čovekovih fizičkih polja. „Dođi što pre - rekla mi je - moj muž je zverski ubijen. Sahrana će biti prekosutra“. Nisam mogao da doputujem, a ubice nikada nisu pronađene.

U sećanjima sam otplovio u trenutak našeg prvog susreta. Jednom prilikom me je moj prijatelj, lekar, pozvao i rekao: „Na mom odeljenju leži zanimljiv pacijent, koji može pogledom da dijagnostikuje bilo koju bolest. Ali najvažnije je što to može da se nauči. Ima ozbiljne bubrežne probleme, ali za nedelju dana će biti otpušten iz bolnice. Ako hoćeš, možemo da pođemo kod njega na nastavu, gde obučava dijagnostiku“. Nakon deset dana stigli smo u laboratoriju na čijem se čelu nalazio taj čovek, doktor nauka. Bio je to oniži, proćelav čovek, plavih očiju i veoma ozbiljnog izgleda. Kasnije sam saznao da nije bio samo izvanredan naučnik, već i trener karatea. Tokom prvog razgovora pokazao sam na predeo njegovog struka i upitao ga: „Da li ste imali povrede kičmenog stuba na tom mestu?“ Osmehnulo se, netremice me posmatrajući.

- Da, imao sam. U detinjstvu sam vozio bicikl i udario me je kamion.

- Ta davna povreda kičme sada utiče na vaše bubrege.

- Sasvim verovatno - klimnuo je glavom. - Da li biste me lečili?

- Da - odgovorio sam. - To može da se radi distanciono, a može i rukama.

Mnogi ekstrasensi su pokušavali da mu pomognu, ali bezuspešno. Mi smo se sprijateljili, jer mu se posle mog lečenja zdravlje normalizovalo. Ovaj čovek je znao neverovatno mnogo. Sastavio je katalog knjiga o paranormalnim pojavama i alternativnoj medicini koji je

obuhvatao više od deset hiljada naslova. Po svemu sudeći, pročitao je sve što je bilo pristupačno o duhovnim praksama.

Kada smo stupili u rukovodstvo prve asocijacije praktične parapsihologije u Rusiji, ponudio sam mu novi metod lečenja obolelih od raka.

- Čini nam se da je vreme podeljeno na prošlost, sadašnjost i budućnost - obrazložio sam mu. - U suštini, vreme je nedeljiva celina. I što više dosežemo suptilni plan, bolje vidimo jedinstvenost vremena. Možda pacijente obolele od raka ne treba lečiti u sadašnjosti, već u prošlosti?

- Interesantna ideja - rekao je on - trebalo bi pokušati.

Pričao sam mu o tome kako ja shvatam svet i vreme, o tome da čovek ne poseduje samo fizičko, već i privremeno telo. I da je to privremeno telo moguće lečiti odlazeći u prošlost i budućnost. Otpočeli smo interesantne projekte, a onda se iznenada u našim odnosima pojavila pukotina. Razlog je bio banalan i za mene nepojmljiv. Postao je ljubomoran na mene zbog svojih žena. Čudno, ali i pored posvećenosti duhovnim praksama, sve više je bio zainteresovan za žene. Nisam znao da li ljubomora predstavlja podsvesnu zavist prema mojim sposobnostima, ali u našem odnosu je došlo do zahlađenja i mi smo se neko vreme razdvojili. Međutim, unutrašnja povezanost se među nama održala i ja sam to osećao. Interesantno je da smo bili rođeni istog meseca i dana. Naš susret i preklapanje dana rođenja nisu bili slučajni.

U proleće 1995. godine imao sam nastup u Sankt Peterburgu. Neočekivano, asistent mi je rekao da je došao moj učitelj. Uzgred budi rečeno, on je sve vreme naglašavao da nije moj učitelj, da sam kod njega došao kao već formiran iscelitelj i da sam potom nastavio da idem svojim putem. Smestili su ga da sedi u prvom redu. Obraćajući se publici, rekao sam da je prvi podsticaj u mojim istraživanjima došao kroz zajednički rad s tim čovekom. Želeo sam da kažem da je on u tom trenutku bio tu, u sali, ali sam se ustručavao. Posle predavanja sam pitao gde je on, zašto nije prišao? Kada su ga potražili, ispostavilo se da je već otišao. Tada nisam znao da je došao da se oprost sa mnom. Dan pre toga je sredio sve svoje poslove, sekretarici predao ključeve i pečat. „Za nekoliko dana će me ubiti - rekao je. - To ne mogu da izmenim“.

Sutradan, nakon predavanja, otputovao sam u Njujork. U isto vreme, on je ubijen.

Sve što se dešava u našoj blizini tiče se i nas. Vasiona je jedna. Shvatio sam da je svojom smrću on podsvesno upozorio i mene, čime je hteo da me spase. U suprotnom se ne bi pojavio na mom nastupu dan pre smrti. To je bio kao neki znak s Višeg plana. Shvatio sam da i moja smrt nije daleko. Trebalo je razumeti zašto se dogodilo to ubistvo.

Njegova supruga me je pozvala posle godinu dana. „Otkriveni su novi detalji - rekla mi je. - Posetila sam jednu vidovnjakinju i pokazala sam joj njegovu sliku. Rekla je da ga je ubila žena, poklonica, i to zbog patološke ljubomore. Prišla mu je s leđa i zadala mu dva udarca nožem, a zatim, kada je izgubio snagu, dokrajčila ga je. On principijelno nije mogao da udari ženu čak i kada ga je ubijala. Zato je i uspela da ga ubije“.

Iznova i iznova sam razmišljao o čudnim podudarnostima u našim životima. Razlika u uzrastu među nama iznosila je trinaest godina. Broj „13“ prati onog koji je veoma ljubomoran, koji se klanja životu i seksualnosti. „Sigurno će mi smrt doći kroz žene - razmišljao sam. - Verovatno je snažno podsvesno poklonjenje nastavku života za mene smrtonosno opasno“. Ali ovde je postojala još jedna zagonetka. On je, za razliku od mene, bio opsednut ženama, s kojima je imao burne veze. U tome nismo imali sličnosti. Zašto bih morao da nastradam od toga?

Na kraju sam shvatio šta se desilo s mojim učiteljem. Zavisnost od duhovnih aspekata postala je toliko silna da je nivo gordosti prešao smrtonosni prag, zbog čega mu se to odrazilo na bubrege. Interesovanjem prema ženama, glavom zagnjuren u nove romanse, pokušavao je da preživi, da uravnoteži ogromnu zavisnost od duhovnog aspekta. Pošto je imao premalo ljubavi, čitavim bićem se okrenuo prema zemaljskim vrednostima. Usled toga mu se razbukkala podsvesna agresivnost tako silno da nije imao nikakve šanse da preživi. U jednom trenutku je shvatio da je osuđen na propast. Njegov oproštaj sa mnom bio je podsvesni pokušaj da mi pomogne.

Bavljenje duhovnim praksama može biti vrlo opasno po onoga ko ima seksualne odnose. U Blavackinoj knjizi „Iz pećina i džungli Hindustana“ radža jogin se obraća mladiću koji je želeo da postane njegov učenik: „Ti ne smeš ovim da se baviš, zato što si već bio u braku“.

Seksualni kontakt, čak i brak, vezuje čoveka za spoljašnji svet u tolikoj meri da upliv na suptilne planove za njega postaje smrtonosan. Odjednom sam shvatio da uzrok moje smrti nije zainteresovanost za žene. Strast prema dijagnostici, usredsređenost na duhovnost, pojačan kontakt s budućnošću - tako je izgledala moja verovatna smrt.

Jedini protivotrov za duhovnost je ljubav. I to što je moj prvi učitelj prevazišao uvređenost i došao na susret, verovatno je predstavljalo pobedu ljubavi nad duhovnim i materijalnim aspektom. Pre smrti je otkrio ispravan smer. Jednostavno, nije uspeo da stigne. Možda ja imam veće šanse da uspem?

Ležao sam zatvorenih očiju, a zatim sam sebi postavio pitanje: šta znači razvoj za individuu? Većina Zemljana će na to pitanje dati samo dva odgovora. Za one koji žive na Zapadu razvoj će biti uvećanje materijalnih dobara, odnosno civilizacija, tehnički napredak, ispunjenje želja. Za one koji žive na Istoku to je težnja ka budućnosti, duhovnosti, kultura i nevezanost za želje. Zemaljska civilizacija se tokom miliona godina razvijala kao uzajamna povezanost suprotnosti. Na Istoku čovek razmišlja kroz slike. Hijeroglif je slika. Na istoku je uvek dominirala kolektivna svest jer smo na duhovnom, suptilnom nivou, svi jedno. Svest Zapada je racionalna. Iz slova se grade reči, pojmovi i slike. Samim tim, prevladava materijalistička, individualna svest.

Na Zapadu pismo ide s leva na desno - iz prošlosti u budućnost, u skladu sa jednim vremenskim tokom. Na Istoku, tok vremena je suprotan i pismo ide s desna na levo. Tamo, gde se susreću ove dve vrste mišljenja dolazi do rasplamsavanja ljubavi i otpočinje intenzivan duhovni i materijalni razvoj. Kada je duhovni impuls slabio, materijalni omotač se još neko vreme aktivno razvijao, a posle izvesnog perioda se gasio i umirao. Tako je bilo sa kulturom stare Grčke. Isti proces se dešavao u Evropi, u Srednjem veku. U njegovu poslednju fazu spada i savremena zapadna civilizacija.

Svaki čovek, osećajući da na unutrašnjem planu umire, pokušava da pronađe nov sadržaj, teži ka duhovnosti i spoznaji, a zatim primećuje da umire još brže. Tada teži suprotnom - materijalnom bogaćenju i užicima. Ali ponovo vidi samo propast. I tek pred smrt počinje da se okreće ka Bogu i u njegovoj duši se javlja ljubav. Ovaj trenutak pre smrti je veoma bitan. Ako pre nastupanja smrti dođe do okretanja ka ljubavi i

težnje ka Tvorcu, tada će bestelesnoj duši biti mnogo lakše da dosegne suptilne planove budućnosti; naime, ljubav će je zaštititi od duhovnih blaga te će ona, vrativši se na Zemlju, biti harmonična i srećna.

Tek uoči smrti čovek shvata da ono najvažnije čemu mora težiti - nije budućnost, svest i duhovnost, kao ni prošlost u formi automobila, vikendica i stanova. Osnovni vektor razvoja i težnji svakog čoveka mora biti ljubav i jedinstvo s Tvorcem. Pokušaj da se Tvorac spozna kroz krajnosti, materijalne i duhovne - osuđen je na propast. Istina, mi to shvatamo uglavnom tek pred smrt.

Ponovo sam se pitao: zašto sam preživeo nakon što sam počeo da dijagnostikujem karmičke strukture? Jer, pre mene ih niko nije video. Stupajući na taj nivo, bio sam osuđen na propast. Tim pre jer svi iscelitelji uglavnom rade po jednostavnoj šemi: preuzimaju na sebe bolesti i duševne nečistoće pacijenta, a zatim se pročišćavaju. Video sam šta se dešava s decom i unucima iscelitelja. Ponekad su prenosili bolest na decu i unuke pacijenata, a ponekad i na - sopstvene. Zašto su onda još uvek živa moja deca, kao i ja sam? To je bilo ozbiljno pitanje na koje je bilo neophodno pronaći odgovor.

Sadašnjost me je podsetila na bolove i utruće u predelu vrata. Ako bi se radilo samo o nataloženim solima, bol bi bio konstantan. Ali moji problemi se čudno ponašaju: na neko vreme nestanu, a zatim se iznenada opet pojavljuju. I pogoršanje bola se dešava svaki put kada nastupi tema budućnosti. I pored svega, ne mogu da prevaziđem tu zavisnost. Smrtonosne situacije koje su mi se u poslednje vreme često dešavale, samo su kratkotrajno otresale probleme, uklanjale duševnu nečistoću. Ipak, smrt ne štiti od poklonjenja duhovnosti, iako može da je zaustavi. Naravno, možemo prestati da razmišljamo, da sve svoje težnje usmerimo ka materijalnom aspektu - ali već mi je poznato šta će se posle toga desiti. Isti ovaj problem stoji pred čitavim čovečanstvom!

Zapadna civilizacija, okrećući leđa religiji nakon epohe renesanse, počela je da se klanja razumu, duhovnosti i budućnosti. Iz tog pravca je izrastao komunizam - kao poklonstvo svetloj budućnosti. Prošlo je nekoliko vekova i otpočelo je poklonjenje materijalnim vrednostima. Danas se zapadna civilizacija batrga u agoniji, jureći od duhovnih ka materijalnim vrednostima. Poslednjih decenija i istočna civilizacija

takođe usvaja zapadni obrazac razmišljanja. Bez ljubavi, suprotnosti će ili srasti ili će uništiti jedna drugu. U oba slučaja nastupa zakonomeran kraj.

Raspad čovekove duše u mnogim zemljama primetan je golim okom. Kako će izgledati sledeće samoubistvo? Kao Treći svetski rat? Kao nove bolesti ili kataklizme? Ili ćemo ipak uspeti da shvatimo ono što se desilo pre nekoliko hiljada godina?

NASTANAK CIVILIZACIJE

Znamo ponešto o tome kako umiru države, narodi i civilizacije. Nedavno smo bili svedoci takvog raspada. Pred Sovjetskim Savezom, civilizaciji koja nam je poznata, nije bilo budućnosti. Nastao je na talasu negiranja umiruće zapadne civilizacije. Ličnom egoizmu komunisti su suprotstavili kolektivni egoizam. Svest, koja proizilazi iz principa sveopšteg jedinstva, iz poštovanja i međusobne podrške, poseduje daleko veće mogućnosti za razvoj od individualističke svesti.

Nivo razvoja kulture i duhovnosti je u tom slučaju svakako viši jer čovek predstavlja kolektivnu životinju. Kaže se da „razum uzdiže čoveka“, što je prilično naivna tvrdnja. Razum je ipak samo moć kolektivne svesti. On može da uzdigne čoveka iznad životinje, a može i da ga spusti daleko niže od životinje, kao što smo imali priliku da vidimo u fašističkoj Nemačkoj. Kolektivna svest u Sovjetskom Savezu je mnogo toga preuzela iz verske moralnosti. Jer, prvi hrišćani su živeli u komunama. Zbog toga su kulturna i naučna dostignuća u Sovjetskom Savezu neosporni. Ali paganski sadržaj, klanjanje svetloj budućnosti je civilizaciju Sovjetskog Saveza osudilo na degeneraciju i umiranje.

Lider koncentriše u sebi unutrašnje stanje društva. Ako društvo ima probleme s dušom, tada lider osnažuje ove tendencije i postupa samoubilački kako po državu tako i civilizaciju. Uništitelji sopstvene zemlje, Gorbačov i Jeljcin, imali su komunistički pogled na svet, a njegova suština je poklonjenje nekome ili nečemu. Ako ne vođi i svetloj budućnosti, onda zapadnoj civilizaciji i njenim moralnim vrednostima. Ova manjkavost u razmišljanju dovela je do druge faze raspada - same Rusije. Kao država, Rusija je uoči dve hiljadite godine bila praktično mrtva.

Postavimo sebi jednostavno pitanje: zašto je Putin mogao da zaustavi propadanje i uništenje zemlje? Pre svega, verovatno zato što je dugo živeo van Rusije i nije bio zatrovan paganskom komunističkom psihologijom. Istovremeno je mogao da se kritički postavi prema odumirućoj Evropi. Nastao je srednji put, spajanje dve suprotnosti. On je predstavljao novi tip političara i imao je nov način razmišljanja. Verovatno zbog toga ni njegova vera u Boga nije bila spoljašnja, napadna, već unutrašnja, realna. Zbog toga ni brojni pokušaji atentata

na njega nisu dali rezultate; a uspeo je da oporavi i državu. Ali da li će Rusija preživeti, to je još uvek pod znakom pitanja.

Po svoj prilici, jedini dokumentovani proces nastanka novog naroda i države je opisan u Bibliji. Taj narod su Jevreji, a država - Izrael.

U najčudnijim i najnerazumljivijim tekstovima Starog zaveta skrivene su istine koje se tokom vremena razotkrivaju. Postepeno počinjemo da shvatamo njihov misao. Ako je današnjoj civilizaciji suđeno da bude uništena, čovečanstvo može preživeti samo ukoliko bude spremno na stvaranje nove civilizacije.

Jevrejski narod se pojavio zahvaljujući istini koja se objavila kroz jednog čoveka. Osnivač tog naroda, Avram, dobio je božansku energiju, koja je potom bila predana novim narodima i stvorila je novu civilizaciju. Verovatno jedan čovek nije mogao da izdrži takvu količinu božanske energije, i ona je morala da se daje postepeno, u manjim porcijama, tokom nekoliko pokolenja. Ovaj proces je opisan u Starom zavetu, tako da analizirajući život Avrama, Isaka, Jakova i Josifa, možemo da shvatimo kakva treba da bude nova civilizacija, na čijem se pragu stvaranja nalazimo, i da li čovečanstvo ima šanse na opstanak?

Ali vratimo se temi Rusije. Pojavljivanje Sovjetskog Saveza bilo je reakcija na raspad i uništenje ruske imperije. Ukoliko je država iznutra životno održiva i poseduje visoku energiju, čija su obeležja jedinstvo, moralnost i saosećajnost prema drugima - takva država ne može da propadne. U periodu pre revolucije toga nije bilo. Vladajuća vrhuška je izgubila jedinstvo i vezu s narodom. Raspadale su se porodice, postepeno se pojačavalo zanemarivanje vere, a lopovluk i pronevera državne imovine bili su sveopšti. Ako se revolucija u Rusiji dogodila, to je značilo da je morala da se dogodi.

Garant duhovnosti, morala i vere u svakom društvu predstavljaju verske institucije. To znači da je upravo slabost pravoslavlja dovela do slabljenja Rusije i njenog daljeg raspada. Negativan odnos prema veri i religiji zasigurno je takođe bio povezan sa stanjem u kome se nalazilo pravoslavlje, s njegovom određenom degradacijom - crkva je bila prebogata i mnogo pažnje je poklanjala ekonomiji i politici.

Kada su po naređenju Lenjina boljševici organizovali štrajk glađu u Povolžju i opljačkali crkvu, to je najverovatnije bio odraz borbe za ekonomsku i političku vlast. Kao što je poznato, oduzeta crkvena

imovine u iznosu od stotinu državnih budžeta nije data narodu, već su je pokrali boljševici.

Šta se desilo s pravoslavljem? Zašto je ruska inteligencija još od doba Puškina gubila veru i podsmevala se religiji? Sećam se kako smo u školi učili napamet Puškinovu pesmu „Bajka o popu i njegovom radniku Baldu“. Da li se sećate kako je bio smešan lik popa i kakav heroj je bio njegov radnik?

Stanje ruskog društva sredinom XIX veka podseća na stanje savremene Evrope. Vera je postala formalnost. Odlazak u crkve - prazan ritual. Ispostavilo se da je Rusija jednostavno pretekla Evropu u degradaciji. Uzroci ove degradacije su prilično jednostavni i razumljivi. Sećam se redova iz Gribojedove knjige „Teško pametnome“: Francuščić iz Bordoia kao veće neko okolo sebe sabr'o i vatrene. Kazuje kako zabrinut je kren'o i prepun strepnje na daleko putešestvije u Rusiju amo k nama, ka varvarima, došao pak ovamo na neizmernu ljubaznost naiš'o: nigde da sretne niti glasa ruskog, nit' lica.

Hrišćanstvo, koje je u obliku pravoslavlja došlo u Kijevsku Rusiju, dalo je ogroman duhovni i moralni podsticaj kulturnom i civilizacijskom razvoju. Ali prvenstveno kulturnom. Kada je božanski impuls u Rusiji počeo da se pojavljuje, u Evropi se već gasio. U to vreme je Rusija zaostajala od Evrope u spoljašnjem razvoju, kao, uostalom, i u duhovnoj degradaciji.

Petar I, koji se školovao u Holandiji, video je u kojoj meri Evropa prestiže Rusiju po pitanju tehnološkog napretka, ali nije primetio tendenciju duhovne degeneracije koja je u Evropi počela da dobija na zamahu. Poklonstvo zapadnoj civilizaciji pretvorilo se u poklonstvo evropskoj kulturi. Ali već krajem XVI veka francusko društvo, kome se klanjala ruska aristokratija, počelo je da se klanja razumu, a ne ljubavi. Ono što se svečano nazivalo epohom prosvetiteljstva zapravo je bila pobeda sekularnog društva nad religioznom. Bogom su proglašeni um, razum. Klasična šema opisana u Bibliji. Što je anđeo pametniji, time je teže da se ne pretvori u đavola ako mu nedostaje ljubavi.

U Evropi se odvijao zakonomeran proces razvoja, procvata i slabljenja religije. U Rusiji je, i ne dostižući svoj procvat, religija počela da degradira i zbog toga je ambis, u koji sada tone zapadna civilizacija, Rusiji bio pripremljen stotinama godina ranije. Ideje socijalizma su u

Rusiji bile prihvaćene kao podsvesni pokušaj da se obnovi vera, kao opozicija oslabljenoj religiji. Socijalizam je težnja da se Carstvo Božje stvori na zemlji.

Kada naučnici pokušavaju da zamisle šta bi se desilo s Rusijom da se nije dogodila revolucija, oni pominju samo ekonomiju. Niko čak i ne pretpostavlja da je Rusija na unutrašnjem planu bila izopačena država. Ali da bismo imali predstavu o budućnosti tadašnje Rusije moramo analizirati rusku književnost i poeziju.

Umetnička duša vidi budućnost. Kada slikar radi portret neke osobe, u njemu mora da odrazi ne ono što ta osoba predstavlja u tom trenutku, već kakva mora biti u skladu s božanskom zamisli o njoj. Odnosno, slikar mora da poveže prošlost i budućnost, da bude ispunjen ljubavlju. Umetnost ne postoji bez iskoraka u budućnost. Zašto je zamro pravac slikarstva, poput hiperrealizma? Zato što je opisivao samo sadašnjost. Na slikama nije bilo „razlike u potencijalu“ zbog čega se pojavljivao osećaj smrti. Portreti koje danas slikaju mnogi, prilično poznati i odlično plaćeni slikari - nisu portreti, već kalupi na kojima su predstavljene lutke s pažljivo iscrtanim i najsitnijim detaljima. U principu, čovek koji je portretisan mora da umre jer nema budućnost. Naslikan portret uvek zadržava nevidljivu vezu sa originalom. Ako umetnik slika portret podsvesno videvši u čoveku božansku prirodu, takav portret neće ubiti, nego će isceljivati onoga koji je na njemu nacrtan i produžiti mu život.

Jednom mom poznaniku se desio mističan događaj. Portret žene, koji je bio okačen na zidu u njegovoj kući, iznenada je, bez ikakvog razloga, pao na pod. Osoba od znanja mu je rekla: „Nemoj da vraćaš sliku, jer, u suprotnom, tvoja žena može da umre“. U isto vreme je njegova žena, zamišljena za volanom, prošla na crveno svetlo na semaforu i u njen auto je udario kamion. Samo je čudom ostala živa.

Ali vratimo se ruskoj literaturi. Ona je prožeta tragedijom. U čemu je smisao komedije „Teško pametnome“? Gribojedov pokazuje kako ljubav i moral u ruskom društvu odlaze u drugi plan, a na prvo mesto dolaze novac i karijera.

Ko je Evgenije Onjegin? To je čovek koji nema budućnosti. Kada mu je devojka izjavila ljubav, pobegao je od tog osećanja zato što nije hteo

da se optereti porodicom, decom, brigama. A upravo tako se danas ponaša omladina u zapadnim zemljama.

Ko je Pečorin? To je čovek koji poseduje ogromnu intuiciju i snažan duhovni potencijal, i zbog toga on predviđa nasilnu smrt osobi koja se navodno ne plaši smrti. Kao intuitivna osoba, Pečorin shvata da pred njim takođe nema budućnosti, za razliku od poručnika Vulića („Fatalist“). Ali Pečorin takođe shvata da budućnosti nema ni društvo niti država u kojoj on živi. Zbog toga on ne želi da zasnuje porodicu, osećajući da su njegova deca životno neodrživa.

Kada čovek izgubi unutrašnju povezanost s Bogom, počinje da se klanja jednom od dva aspekata života - duhovnom ili materijalnom. Ljermontov, kao i njegov glavni junak, klanjao se duhovnom aspektu i u sebi je osetio seme okrutnosti i đavolizma. Gubitak ljubavi i sve veća usredsređenost na duhovnost morali su Pečorina da dovedu do stradanja. Ljermontov je podelio sudbinu svog junaka. Faktički je izvršio samoubistvo izazvavši Martinova na dvoboj.

Sve priče Turgenjeva takođe su protkane osećanjem beznađa. Ako je i prikazana ljubav, tada je ona tragična i nesrećna. Uzmimo na primer roman „Očevi i deca“. Ko je Kirsanov? To je osoba koja se klanja principima, duhovnosti, odnosno budućnosti. Ko je Bazarov? To je lekar, pragmatičar, osoba koja se klanja materijalnim vrednostima. On vidi da duhovne težnje, svi „principi“ Kirsanova ne čine svet boljim i zato smatra da ga je neophodno fizički promeniti. Duh je bespomoćan, a materija poseduje energiju - u tome se sadrži njegov princip. U suštini, obojica su osuđeni na propast, jer ni jedan ni drugi ne poseduju ljubav i višu energiju. Bez te energije duhovne vrednosti se postepeno degenerišu u materijalne, a zatim umiru zajedno s njima.

Kada između dve suprotnosti ne postoji viša energija ljubavi, šta im se može dogoditi? Prva varijanta: potpuno se razdvajaju, i, prestajući da se razvijaju, lagano iščezavaju. Druga varijanta: njihov međusobni agresivan odnos, uz gubitak jedinstva, dovodi do kasnijeg međusobnog uništenja. Treća varijanta: uništavajući prepreku koja ih razdvaja, one srastaju jedna s drugom i umiru. Samo je ljubav ta koja suprotnosti primorava da stupaju u interakciju, a da ne srastu međusobno.

U naše vreme, istočnjačka civilizacija sve više liči na zapadnu, a kolektivna svest ubrzano degradira u individualnu.

U zapadnom društvu se tokom proteklih vekova pojavila sklonost ka proučavanju kulture Istoka. Ljudi, intuitivno osećajući pogibeljnost civilizacije, klanjajući se zemaljskim vrednostima, nastojali su da pronađu spasenje u duhovnim istinama. Ali i ta tendencija je pretrpela krah iako o tome nije običaj da se govori.

Svi duhovni gurui koji su došli na Zapad odmah su se bacili na zarađivanje novca i duhovne škole su se prilično brzo degenerisale. Činjenica koju niko ne želi da primeti je sledeća: duhovnost se ispostavila slabija od ovozemaljskih vrednosti. Od njih može biti jača samo u jednom slučaju - kada postoji vera u Boga.

Kroz ljubav prema Bogu duhovne vrednosti se napajaju i razvijaju, a zatim stvaraju materijalne. Duhovnost kao cilj sam po sebi se izopačuje i degradira prilično brzo. U svetu postoje dve energije - muška i ženska. Ako ljudi ne dobijaju nove porcije ljubavi, tada duhovnost postaje nalik ženskoj, a materijalne vrednosti - muškoj prirodi. Uobičajena pojava je da muškarac teži nauci, spoznaji budućnosti i da je u svakom trenutku spreman da umre braneći porodicu i decu. Porodica, otadžbina, duhovnost i moralnost za njega postaju mnogo važniji od života. Ako je pak božanski impuls istrošen, dolazi do degeneracije i duhovnog impulsa. Muškarac počinje da liči na ženu, a žena teži da se pretvori u muškarca.

Kada na TV vidim unakarađene žene sa neprirodno razvijenim mišićima koje učestvuju u bodibilding takmičenjima, ili one koje se furiozno tuku u borbi bez pravila, shvatam da je energija ljubavi sagorela. O tome svedoči i činjenica da su žene počele da zauzimaju ključne položaje u politici i ekonomiji. Drastično iščezava razlika između muškarca i žene. Krilatica „uniseks“ sada se koristi ne samo kada su u pitanju odeća i parfemi, već i kada je reč o fiziologiji.

Setio sam se interesantnog razgovora u filmu Andreja Tarkovskog „Stalker“. Skoro svi koji su učestvovali u snimanju ovog filma su umrli. Postavili su mi pitanje: „Da li smrt režisera može biti u vezi s filmovima koje je snimao?“ Odgovorio sam da je za mene ta veza bila očigledna.

Film „Andrej Rubljov“ predstavlja genijalno delo. U njemu se odvija neprekidna borba između duhovnog i materijalnog. Monah koji veruje u Boga teži ka ljubavi i u sebi uravnotežuje suprotnosti. Jednu suprotnost predstavlja čovek koga je monaštvo bez ljubavi pretvorilo u

izdajnika, lopova i grubog čoveka. A drugu suprotnost predstavljaju vladari ovog sveta, kneževi, kao i njihove sluge koji su spremni da kolju i ubijaju samo da bi zaštitili svoje materijalno blagostanje. Međutim, prolazeći kroz slom duhovnih istina, videvši izdaju, nepravdu, smrt, razaranje, požare i ratove, Andrej Rubljov nastavlja da teži Bogu. Crno-beli film se završava prikazivanjem ikona u boji, koje je naslikao Andrej Rubljov, a gledalac oseća da je smisao života otkriven.

Krajem 1970-ih godina, kada sam bio zaposlen u Dvorcu kulture kao slikar, jednom prilikom su organizovali susret s Andrejom Tarkovskim. Mnogo sam slušao o njemu, ali kada sam ga video, razočarao sam se. Bio je to neugledan, oniži čovek, odeven u neku pohabanu jaknu. Međutim, kada je počeo da govori o svojim filmovima, preda mnom je bila potpuno druga osoba: snažne volje, pametna, jaka i predivna ličnost. Iznenadio me je njegov odgovor na pitanje jednom slušaocu: „Zašto u vašem filmu žena visi u vazduhu?“ On je slegnuo ramenima, i neočekivano rekao: „Ne znam. Samo sam osetio da mi je potrebna takva scena“. Zatim je živnuo i mahnuo rukom: „U suštini, smisao ove scene mi je posle deset godina razjasnila jedna žena, moj poštovalac. Rekla je sledeće: „Kada su mi se dešavale dramatične promene u životu i slika sveta mi se naglo menjala, osećala sam kao da mi izmiče tle pod nogama i dugo sam imala osećaj kao da visim u vazduhu“.

- A zašto u vašem filmu ptica sleće dečaku na glavu?

Tarkovski se nasmešio i raširio ruke.

- Zar to nije očigledno - dečak je dobar i ptica to oseća.

- Recite mi da li je scena u kojoj dečak donosi bombu, a instruktor se baca i pokriva je svojim telom, zasnovana na realnim događajima? Ili je u njima takođe bila posredi bomba za obuku?

Zamišljeno je pogledao ispred sebe, a zatim rekao:

- Ne, realnost je bila drugačija. Dečak je zapravo doneo pravu bombu, izvukao je fitilj i bacio je na zemlju. Shvativši šta će se desiti, instruktor je bombu prekrivio svojim telom i ona ga je raznela u paramparčad. To nisam prikazao u filmu. Najvažnija je čovekova spremnost da spasi druge, čak i ako mora da izgubi život.

Tarkovski je umro u Parizu od raka pluća. Ovakva dijagnoza obično je karakteristična za one koji ne prihvataju sudbinu, kod kojih je prisutna povišena gordost i poklonjenje duhovnosti. Ali u filmu „Andrej Rubljov“ toga nije bilo.

Prilikom pomenutog susreta, postavio sam mu pitanje: „Često u svojim filmovima citirate Bibliju. Zašto?“ On je pročitao pitanje i osmehnuo se: „Shvatam da je pitanje provokativno (bilo je to pre raspada Sovjetskog Saveza), ali mogu da kažem da su istine izložene u Bibliji i dalje vrlo značajne za svakog čoveka na zemlji“.

A zatim sam gledao „Stalkera“. Nakon ovog filma pojavio mi se osećaj neke okrutnosti, otuđenosti od drugih ljudi. Osetio sam da tamo nešto nije bilo u redu. Nakon što je prošlo izvesno vreme, shvatio sam u čemu je stvar. Radnja filma je sledeća: dve osobe su donele odluku da uđu u zonu. Mesto je bilo zatvoreno i vojska ga je čuvala. O zoni su kružile neobične priče: navodno, da se svaka želja čoveka koji u nju stupi - ispunjava. Stalker tamo vodi dvoje ljudi koji su rešili da rizikuju život, ali da dostignu ono što žele.

Osećaj drugog sveta je briljantno prenet. Drugačiji prostor, drugačije uzročno-posledične veze. Glavni junaci mnogo puta rizikuju život, ali na kraju stižu na sveto mesto. Zona je spremna da ispuni svaku njihovu želju, svaki san o budućnosti. I odjednom se ispostavlja da oni nemaju budućnost. Pisac, koji stalno zanoveta i nezadovoljan je zbog svega, nema budućnost. Nezadovoljstvo spoljašnjim svetom i prezir prema manama drugih jedna je osnovnih osobina čoveka koji se klanja duhovnosti. Pred takvim čovekom nema budućnosti. Dakle, ni pisac nema nikakve planove, ciljeve i želje. Druga osoba je naučnik, a naučnici posmatraju svet s pozicije materijalizma. Istrošenost budućnosti naučnik doživljava na svoj način: želi da prodre u zonu, da tamo više niko ne bi mogao da uđe i povredi druge zbog svojih želja. Odnosno, u filmu je prikazano kako su sile uništenja daleko jače od sila stvaranja.

Zona predstavlja ovaploćenje naše podsvesti. Tamo gde se ona dodiruje s božanskim energijama, svaka želja se ispunjava. Za nesavršenog čoveka potpuno ispunjenje želja je ubistveno. To osećaju predstavnici kako duhovnog tako i materijalističkog pravca. U ovom filmu ne postoji izlaz, ali postoji osećaj smrti koja se neminovno približava. I tek na samom kraju junakinja Alisa Frejndlih nešto govori o

ljubavi prema svom mužu. Ali to prolazno, toplo osećanje, odlazi u drugi plan i jasno se oseća pogibeljni završetak.

Nauka je uvek težila ka materijalnom svetu i uzdizala ga, dok je religija težila duhovnom svetu, nevidljivom i nemanifestovanom. Spajanje duhovnog i materijalnog, religije i nauke, može da donese impuls težnje ka ljubavi i spoznaji Tvorca. Ali situacija u svetu za sada nalikuje događajima u filmu „Stalker“. Duhovne osobe zanovetaju, sve osuđuju i govore o kraju civilizacije, a materijalisti se žustro pripremaju za uništenje iste te civilizacije.

Sećam se reči iz pesme Vladimira Visockog: „Ni crkva ni krčma, ništa nije sveto. Ne momci, nije kako treba, nije sve kako treba, momci!“. To što na kraju pesnik vidi gubilište sa sekirama, ne predskazuje budućnost Sovjetskog Saveza, kako su mnogi pogrešno verovali, već je to finale, ka kome srlja čitavo čovečanstvo.

U filmovima Tarkovskog, um je počeo da odnosi pobedu nad osećanjima. Režiser je završio muzičku školu i likovnu akademiju i zato su se isprva duhovni i materijalni princip u njegovoj duši harmonično uravnotežavali, ali su potom um i logika počeli da pobeđuju. Mističnost njegovih filmova se preobraćala u nelogičnost, u podsvesni pokušaj da se pobedi zavisnost od uma i duhovnosti. Um je pobedio. Ali kada je počela da ga napušta ljubav, pojavio se rak pluća - kao spasenje duše.

Isti taj proces je Visockog prvo doveo do alkoholizma, gašenja uma, a zatim do narkotika i smrti. Nedavno sam u nekim novinama pročitao intervju s kulturnim filmskim režiserom Kusturicom. Kompletan kredo njegovih filmova se ispostavio kao vrlo jednostavan: svet neminovno umire i to više ne može da se promeni. Prema tome, potrebno je jedino da naučimo da se prema tome odnosimo s humorom. Sudeći po dinamici procesa koji se trenutno dešavaju, uskoro nikome neće biti do humora.

Dakle, na koji način nastaje nova civilizacija? Šta je potrebno da bi nastalo novo čovečanstvo i novi način razmišljanja? Otvorio sam Bibliju i ponovo uronio u Stari zavet.

JUNAČKI SI SE BORIO I S BOGOM I LJUDIMA I ODOLEO SI

Jevrejski narod potiče od Avrama, iako on nije bio Jevrejin. Njegov otac, Tara, bio je Haldejac. Avram je imao ženu koja je bila nerotkinja. Imao je oko sedamdeset pet godina kada je čuo glas „odozgo“, koji mu je naredio da razori svoju sudbinu, odrekne se izobilja i zaputi u potpunu neizvesnost. Poverovao je tom glasu, svojevolumeno je uništio sve svoje planove i nade u budućnost. Stabilnost i srećna sudbina su ostali u prošlosti i on je pošao za tim glasom.

Otkrovenje, koje mu je pristizalo, trebalo je da prihvati i ovaploti ga na novom mestu. Takođe je trebalo da se otrgne od života na koji je navikao. Novo mora da se stvara u novim uslovima. Posle nekoliko hiljada godina Hristos je rekao: „Ne lije se vino novo u mehove stare (Jevanđelje po Mateju 9, 17.). Zatim je Avram pokidao sve ustaljene vezanosti i za njega je započeo novi život. Budućnost mu je bila nejasna i neizvesna.

Svaki čovek, i, uopšte, svako živo biće, da bi opstalo, mora da obezbedi svoju budućnost. Smisao svake aktivnosti je u stremljenju ka budućnosti i njenom obezbeđivanju. Ako bi čovek živeo samo u sadašnjosti, bila bi mu dovoljna jedna ovca i parče hleba, a izgradnja kuće mu ne bi bila potrebna. Međutim, čovek se razlikuje od životinje po tome što svesno brine o svojoj budućnosti. Potčinivši se glasu „odozgo“, Avram se lišio te budućnosti. Svakog dana je rizikovao život. Sve u svemu, on je uništio sve svoje prethodne ciljeve i sam smisao života.

Međutim, Avram je verovao Gospodu Bogu, koji mu je to ubrojio u pravednost. Treba napomenuti da je osnovnu informaciju o tome šta će mu se desiti Avram dobio u snu. Um je previše vezan za telo i ne može da izdrži dodir s božanskim energijama. Potom se govori o direktnom dijalogu s Bogom, iako se, najverovatnije, to takođe dogodilo u snu. Pred Avramom nije bilo nikakve budućnosti - o tome je svedočilo odsustvo dece. Ali kada je poverovao Bogu i povinovao se Njegovim uputstvima, dobio je novu budućnost, rodila su mu se deca i ime Avram mu je promenjeno u Avraam: „Zato se više nećeš zvati Avram nego će ti ime biti Avraam, jer sam te učinio ocem mnogih naroda (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 17, 5).

Da bi se pojavio novi narod potrebno je dobiti novu budućnost i biti spreman na prihvatanje nove porcije božanske energije. Šta je za to potrebno?

1. Čovek mora da veruje u Boga i da teži ka Njemu.

2. On mora da bude spreman da se zbog ljubavi prema Bogu odrekne svih oblika ljudske sreće.

Vera bez težnje da se sjedinimo s Bogom i da se promenimo pretvara se u izveštačenost. Čovek izjavljuje da veruje u Boga, međutim on teži samo zadovoljenju svojih životinjskih želja. Vera je pre svega težnja ka nečemu i oslobađanje energije u tom pravcu. Težnja ka Bogu treba da bude jača ne samo od želje da se osigura današnje parče hleba i zadovolje druge, kratkotrajne želje. Vera mora biti jača od svih ovozemaljskih bogatstava, kakva je, primera radi, budućnost.

Za Avrama je ljubav prema Bogu predstavljala veću sreću od ljubavi prema životu, blagostanju i blišnjima. Zbog toga je on umesto izumiranja nagrađen razvojem. Ali osim Avrama, božanska energija je morala da dođe i njegovoj ženi, Sari. Dakle, ona je takođe morala da prođe kroz iskušenje povezano s krahom budućnosti.

Prvo iskušenje je prošla - a to je bila nemogućnost da rodi dete. Drugo iskušenje je bilo prevazilaženje tog najvećeg duševnog bola, koju mora da podnese žena da bi rodila obdareno dete. To je prevazilaženje ljubomore, prihvatanje činjenice da mužu neće roditi dete ona, već druga žena. I ne samo što je to prihvatila, već je i sama insistirala na tome da Avramu njena sluškinja Agara rodi dete, budući da sama nije mogla da začne deset godina. To je bilo najveće iskušenje po pitanju uniženja budućnosti, viših osećanja i srećne sudbine. Sara je takođe od Svevišnjeg dobila novo ime - Sarra. To govori o njenoj stvarnoj unutrašnjoj promeni. Avraam i Sarra su postali drugi ljudi i od njih su mogli da postanu novi narodi. Bog ih je blagoslovio - stogodišnji Avraam i devedesetogodišnja Sara su dobili sina Isaka.

Avram se može uporediti sa umirućom i besplodnom civilizacijom koja kroz veru i nevezanost za ovozemaljsku sreću dobija novu budućnost i novu sreću. Ali taj impuls je potrebno stalno podsticati jer je čovek slab.

Posle toga htede Bog okušati Avrama, pa mu reče: Avrame! A on odgovori: Evo me. I reče mu Bog: Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 22: 1-2). Svevišnji i po drugi put predlaže Avraamu da izgubi budućnost, ali ne svoju, već svog deteta. Avraam se ponovo bespogovorno potčinjava. On ne razmišlja i ne procenjuje situaciju: "I izmahnu Avram rukom svojom i uze nož da zakolje sina svog. Ali anđeo Gospodnji viknu ga s neba, i reče: ne diži ruke svoje na dete, i ne čini mu ništa... (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 22: 10-12).

Dokaz ljubavi i poklonjenja Tvorcu je prihvaćen i božansko znanje je nesmetano moglo da uđe u dušu Avrama i njegovog sina i da potpuno promeni njihovu sudbinu.

I anđeo Gospodnji opet viknu s neba Avrama i reče: Sobom se zakleh, veli Gospod: kad si tako učinio, i nisi požalio sina svog, jedinca svog [za Mene], zaista ću te blagosloviti i seme tvoje veoma umnožiti, da ga bude kao zvezda na nebu i kao peska na bregu morskom; i naslediće seme tvoje vrata neprijatelja svojih; i blagosloviće se u semenu tvom svi narodi na zemlji, kad si poslušao glas Moj (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 15-18).

Što je veći bol raskidanja od budućnosti, kao suštine čovekove sreće, time veću količinu nove energije i informacije može da dobije čovekova duša. Svaka informacija se pretvara u energiju i primorava nas na promenu svih uzročno-posledičnih veza. Zato novo i aktivno u kontaktu sa starim može da nas uništi. Isprva mora postojati distanca. Ukoliko je nema, da bi preživeo, čovek mora da se odrekne nove informacije i nove budućnost. Ukoliko je i pored toga spreman za novi krug razvoja, neko vreme se mora odreći svoje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

Avram je bio vidovit. Da bismo mogli čuti kako nam se Bog obraća, potrebno je da iskoračimo van granica svog ega, a da na unutrašnjem planu budemo potpunosti nevezani. Dosezanje suptilnih planova postojanja, gde se čitava Vasiona sažima u tačku i gde se istovremeno vidi prošlost, sadašnjost i budućnost, nije moguć za običnog čoveka. Ono što nazivamo najuzvišenijom duhovnošću, vidovitošću i proroštvom - predstavlja dosezanje najsuptilnijih planova postojanja. Svaka želja koja

pronikne na taj nivo se ispunjava. U kontaktu sa ovim nivoom čovek postaje svemoćan.

Ali situacija nikada ne može da bude samo dobra - u blizini se uvek kriju suprotnosti. Pojačane mogućnosti za pronicanje u budućnost, razvoj ogromnih sposobnosti i potencijala, guraju čoveka ka đavolu. Pojavljuje se osećaj nadmoćnosti i svemoćnosti. Budućnost postaje važnija od ljubavi i ova tendencija, ojačana u potomstvu, dovodi do njihove degeneracije i raspada duše. Bogu nisu potrebni đavolčići. Zbog toga osobe koje poseduju vidovnjačke moći, sposobnosti za isceljenje i visoku duhovnost često bivaju neplodne. I što je viša njihova sposobnost pronicanja u budućnost, manje su njihove šanse da imaju decu.

Avram nije imao dece, a u tim vremenima odsustvo dece se doživljavalo kao najteža nesreća, kao kazna data s Višeg plana. Njegova loza se neće nastaviti, njegova bogatstva će se pretvoriti u prah, a kada ostari, niko ga neće zaštititi i o njemu se niko neće brinuti. Svakog trenutka svog života on je maštao o deci, i svakog trenutka su se njegove nade i budućnost raspadali. I on je prihvatao krah budućnosti, nije hulio na Boga, nije bio ogorčen na sudbinu, nije sebi dopuštao da padne u uninije. Tokom više od šezdeset godina, na milione puta je prihvatao krah svoje budućnosti i negovao ljubav u svojoj duši. Težnja ka Bogu je za njega bila važnija od srećne sudbine i samog života. Tek uoči 98. godine života njegova duša je sazrela: osetio je da je ljubav značajnija od bilo kakve budućnosti. I, tada mu se konačno rodio sin.

Sin Avrama i Sare, Isak, postao je novi čovek. Sve u njegovom životu trebalo je da bude očaravajuće. Međutim, njegova žena je bila neplodna i ponovo je počelo iskušenje kroz krah budućnosti. Isak se u molitvama obraćao Bogu želeći da mu da sina. Njegova težnja ka Bogu ispostavilo se da je jača od poklonstva budućnosti - žena mu je začela dva sina i rodila su se dva brata - Isav i Jakov, koji su se veoma razlikovali po karakteru. Prvi je bio sklon poklonstvu materijalnim vrednostima, i zato je svog prvence prodao za tanjir supe. Od njega su nastali svi evropski narodi. Kod drugog sina, sva energija je bila usmerena na razvoj duhovnih mogućnosti i na poklonjenje njima. Zato je, s jedne strane, Jakov bio vidovnjak: u snu je video ono što će se dogoditi i čuo je glas Boga, ali, s druge strane, poklonjenje duhovnosti takođe je sakatilo njegovu dušu, kao i poklonjenje njegovog brata materijalnim

vrednostima. Ime Jakov označava ne samo „petu“, već i „onog koji je sklon prevari“.

Jakov je osećao duhovnu nadmoćnost u odnosu na druge. Prevario je svog oca i brata, a njegove misli su bile sebične. Isav je bio pohlepan, a Jakov sebičan. Sebičnost je pohlepnost inteligentnog čoveka. Sebična osoba, čak i kada nešto daje i brine se o nekome, na prvo mesto postavlja svoj cilj da nešto dobije, što znači da može da izda, prevari, obmane i pogordi se. Što više i uspešnije vara, time je veći njen osećaj nadmoći. Dalje se uključuje mehanizam spasenja kroz moguću smrt ili potpuni krah budućnosti.

Jakov je obmanjivao Isava, čime je dobio pravo provorođenog i očev blagoslov, ali je time izazvao mržnju svog brata. Prepredenost dovodi Jakova do raspada budućnosti, zbog koje je obmanuo svog brata. Stariji brat hoće da ga ubije te je bilo neophodno da što pre pobegne od smrti koja mu se približava. I Jakov, kao i njegov deda Avram, bio je primoran da napusti rodni kraj i srećan život. I ponovo se Jakovu u snu pojavljuje Bog i govori da će njegovo potomstvo biti brojno kao zemaljski prah i da će blagosloveni biti u njoj i u semenu njegovom sva njegova plemena zemaljska.

Upravo od Jakova potiče jevrejski narod. „Ever“ u prevodu označava „onaj koji prestiže“, odnosno čoveka u čijoj se duši dogodio preobražaj vrednosti, onog za kog je smisao života približavanje Bogu, a ne čulna, materijalna i duhovna blaga. U svakoj želji se krije težnja ka ujedinjenju i čovek uvek želi da sjedini sa onim za čim teži. Za Jakova je najveća sreća bila u sjedinjenju s Bogom, ali on je morao da prevaziđe u sebi požudu, gnev i pohlepu. Krah poklonstva duhovnosti kod njega je već nastupio - budućnost mu je uništena, a materijalna bogatstva je izgubio napustivši porodicu. Preostalo mu je da prođe kroz pročišćenje od požude.

Jakov je napustio kuću i odselio se kod svog daljeg rođaka, gde se zaljubio u njegovu mlađu ćerku Rahilju. Bio je spreman da služi sedam godina kako bi mogao da je oženi. Ali sličnosti se međusobno privlače, pa ga je rođak prevario. Kada je prošlo sedam godina i kada je konačno ugovoreno venčanje, rođak mu podmeće zamenu - nakon svadbenog veselja, umesto Rahilje, Jakovu u šator šalje stariju ćerku, Leu. A kada

uzrujan mladić pita devojčinog oca zašto ga je izdao i prevario, ovaj mu odgovara da mlađa ćerka ne može da se uda pre starije i da će mu dati svoju mlađu ćerku, ali pod uslovom da Jakov za njega radi još sedam godina. Jakov ga nije proklinjao, niti osuđivao jer je on bio otac njegove ljubljene, čovek kog je morao da poštuje. Bez protivljenja se složio sa ovim predlogom. Na kraju krajeva, i on sam je druge obmanjivao, a sada su obmanuli njega. Kako smo sejali, tako ćemo i požnjeti.

Konačno je Jakov bio srećan, ali ga je odmah sustigao novi udarac - voljena žena nije mogla da mu rodi decu. A Gospod [Bog] videći da Jakov ne mari za Leu, otvori njoj matericu, a Rahillja osta nerotkinja (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 29, 31). Na unutrašnjem planu ona počinje da se klanja svom mužu i zaboravlja na Boga.

Ljubav prema drugoj osobi predstavlja sreću samo onda kada je ljubav prema Bogu snažnija. Što su snažnija osećanja čoveka koji je u sebi zaboravio na Boga, time je manje verovatno da će dobiti potomke.

Ljubav je ogromna sila i mora da bude pravilno usmerena.

Voljena žena počinje da pati. Njena starija sestra može da ima decu, a ona ne. Uporno se slamaju njene nade i budućnost. Njena suparnica je rodila petoro dece, a Rahilja je kao i ranije bila neplodna. I ona ustupa mužu služavku da mu rodi dete koje će potom usvojiti. Na kraju i ona rađa dete, koje dobija ime Josif. Josif je vidovit, isto kao i njegov otac. Kasnije će moći da ima uvid u budućnost i spasi svoj narod.

Ali najvažnija promena mora da se desi u njegovom ocu, Jakovu. Deca od svojih roditelja usvajaju pre svega životno usmerenje. Preživeće onaj narod čiji je rodonačelnik celog života težio Bogu.

Činilo se da je sve u redu: žene su Jakovu rađale decu i on je postao bogat čovek. Na kraju je odlučio da se vrati kući i pošalje glasonoš svom bratu Isavu. Kada su se glasonoš vratile, prenele su mu da se njegov rođeni brat priprema da ga ubije, da mu je već krenuo u susret sa četiri stotine naoružanih vojnika. Ispostavilo se da Isav nije zaboravio na prevaru i uvrede, već da isto kao i ranije želi da ubije svog brata.

Međutim, Jakov nije bio samo vidovit, već i impresivan psiholog. Podelio je na manja stada svoje koze, ovce, kamile, konje i druge životinje i naredio slugama da ih postave tako da budu na odstojanju

jedna od drugih kako bi ih Isav postepeno lovio i kako bi se njegov bes na taj način lagano stišavao. Samo jedan, pa makar i veliki poklon ne bi bio toliko efikasan.

Ponavljanjem, svaka emocija se učvršćuje i pohranjuje u podsvesti. Umeće da drugoj osobi postepeno pružimo pozitivne emocije, jedan je od najjačih elemenata vaspitanja. Međutim, Jakov poznaje svog brata i shvata da će ga ovaj na kraju ipak ubiti. Shvata da nema šanse da preživi. On nema budućnosti - ni materijalne, ni duhovne niti čulne. Ali osim ogromne duhovnosti i intuicije, od svog oca i dede je nasledio i veru u Boga, spremnost da ljubav prema Bogu uzvisi nad životom i budućnošću. Od onoga šta bude osećao u tom trenutku zavisi da li će preživeti. Jakov je morao da postane druga osoba. Da bi mogao da promeni svoju sudbinu trebalo je da je se odrekne, da prestane od nje da zavisi. Da bi zadobio novu budućnost, bilo je potrebno da je izgubi i da se usmeri ka Bogu.

Jakov je zaspao i u snu je otpočela borba između ljubavi u njegovoj duši i Viših nivoa duhovnosti, odnosno budućnosti. Ispostavilo se da je ljubav bila snažnija od najviših duhovnih nivoa i upliva na suptilne planove. Više duhovno biće, koje predstavlja te planove, povuklo se pred ljubavlju u Jakovljevoj duši.

Iščitavao sam redove Starog zaveta, gde se govori o tome da se te noći s Jakovom borio Neko. Ovo misteriozno biće mu je dalo novo ime i saopštilo mu da se borio s Bogom. Čitajući ove redove, pojavio mi se čudan osećaj. U Bibliji je mnogo toga nerazumljivog i nelogičnog za naš um, ali uvek postoji viša, najdublja logika. Ona se usvaja kroz osećanja. Ako je verovati prevodu Biblije Sveštenog Sinoda, te noći se Jakov borio s Bogom i Bog nije mogao da ga pobedi. Tako nešto je bilo nemoguće. Međutim, ako mu je dato drugo ime - Izrael, to može da znači samo jedno: u Jakovljevoj duši su nastupile tako korenite promene, da je on postao druga osoba. Ako je dobio novo ime, koje će potom poneti i nova država, znači da je ova promena korenita i označava nastanak novog naroda.

Koja je osnovna odlika tog naroda? Šta se to dogodilo Jakovu? Na Internetu sam pronašao dve verzije: da se Jakov te noći borio sa samim sobom i, kao drugo, da se borio sa anđelom. Moje pretpostavke su se isprva svodile na to da se Jakov borio sa sobom, sa svojim strahovima.

Ali zašto mu je onda taj „Neko“ povredio nogu i dao mu novo ime? Nešto se tu nije uklapalo.

Setio sam se jedne moje poznanice koja je živela u Izraelu. Pričala mi je da se dan prevoda Biblije na grčki jezik među Jevrejima smatra danom žalosti. Uprkos činjenici da je na prevodu radilo sedamdeset mudraca, tekst je bio izobličen. Samo original sadrži istinite informacije. Pozvao sam je telefonom da bih saznao njeno mišljenje, jer se ona smatrala jednim od najboljih stručnjaka u toj oblasti. Pozdravivši je, odmah sam joj postavio pitanje:

- S kim se borio Jakov? Da li se zaista borio s Bogom?

- Naravno da ne - odgovorila mi je. - Borio se sa anđelom iz loze Isava, svog brata. Jevrejska reč „anđeo“ i reč „Bog“ zvuče isto. To se objašnjava time što anđeo ne poseduju svoju volju, već je apsolutni provodnik božanskog impulsa. U judaizmu se veruje se da je stariji brat Jakova, Isav, rodonačelnik evropskih naroda. Svaki narod ima svog anđela čuvara. To što je Jakov pobedio anđela čuvara svog brata značilo je da će preživeti i pomiriti se s njim.

- Zašto je Jakovu bila povređena noga?

- Postoji mnogo tumačenja - rekla mi je ona - ali sad ne mogu da odgovorim na ovo pitanje.

- A šta znači ime Izrael? Da li je to „onaj koji se bori s Bogom“?

- Ne, naravno. „Isra-El“ znači „glava boga“.

Setio sam se tog razgovora i bio sam zadivljen dubokim smislom Tore. Isprva je Jakov posvetio život potrazi za bogatstvom i stremio ka budućnosti, ali nakon te noći jединство s Bogom je postalo smisao njegovog života. Glavni cilj se sa budućnosti premestio na ljubav prema Tvorcu. Ta transformacija se zatim iskazala u konkretnim delima - odbacivanju paganskih kipova, koji su bili u kući Jakova i njegove rodbine. I Jakov reče porodici svojoj i svima koji behu s njim: Bacite tuđe bogove što su u vas, i očistite se i preobucite se (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 35, 2). Od tada je narod Izraela počeo da veruje u Jedinog Boga i odmah nakon toga je postao nova civilizacija. Dakle, reč „Izrael“ znači „jedino-božnik“.

Uzged, zašto se Neko borio s Jakovom do svanuća? Ovo se može objasniti na sledeći način: Jakov je bio vidovit, što znači da se borio s tim bićem u snu, kad mu je um bio zaustavljen, a podsvest otvorena. Svanuće uključuje um i čovek se budi. Znači, Jakovljeva duša se u snu borila sa anđelom.

Šta se zaista te noći desilo Jakovu? Ležao sam zatvorenih očiju i nisam mogao da zaspim. Snažan bol u leđima mi nije dozvoljavao da se opustim. Ruke su mi bile hladne i ukočene. Čim sam odlučio da pišem novu knjigu, zdravlje mi se naglo pogoršalo.

Setio sam nekoga ko je trpeo slične bolove u leđima. U Jalti sam imao dobrog prijatelja koji je radio u morskoj luci i bavio se jedrenjem na dasci. Nekoliko časova dnevno je provodio na moru, ploveći na jedrima. Obećao mi je da će me naučiti tom sportu, ali su mu se pojavili bolovi u leđima a desna ruka mu je trnula. Lekari nisu mogli da mu pomognu. To je bilo početkom 1990-ih godina, kada sam tek počinjao da se bavim dijagnostikom i ponešto shvatam.

- Imaš probleme sa ćerkom - rekao sam mu - preneo si joj gnev prema blišnjima. A gnev nanosi udarce želucu, plućima i kičmi.

On je slegnuo ramenima, raširio ruke i nasmejao se.

- Ali, ja nemam ćerku.

- Mislim da imaš, ali da to ne znaš - odgovorio sam mu.

- Kako mogu da se molim za nekoga koga ne poznajem?

Pogledao sam ga zbunjeno, a zatim mu rekao:

- Vidim uvređenosti koje čuče u tvojoj duši. Zaboravio si na njih, ali one nigde nisu iščezle. Gajio si uzvišena osećanja prema ženama ali su ta osećanja bila jako unižena. Nisi mogao da podneseš krah ovih osećanja i ideala. Međutim, pre ili kasnije svi ćemo odgovarati za učinjeno. Ako je postojala agresivnost prema ljubavi, tada će nastupiti bolesti. Nama se samo čini da naše misli i dela nestaju bez ikakvog traga, a zapravo se beleže u našoj podsvesti. Da bi gresi iz prošlosti iščeznuli bez ikakvog traga, neophodno je da se promenimo. A promena je nemoguća bez ljubavi prema Bogu. Za početak, pokušaj da otkloniš uvrede kroz pokajanje.

On se zaista potrudio, ali mu iz nekog razloga to nije polazilo za rukom. Ubrzo nije mogao da pokreće ruku, a posle nekoliko meseci je preminuo. Zatim sam pokušao da vidim šta se desilo s njim. Nisam znao da li je zaista imao ćerku, ali iz nekog razloga se kod njega uključio program pročišćenja potomaka. Na suptilnom planu je to izgledalo kao destabilizacija i protresanje struktura koje su vezane za život. Na spoljašnjem planu je to odgovaralo izdaji voljene osobe, rušenju ideala i kompletne slike sveta, problemima i sudbinskim nesrećama.

On nije imao iskustvo koje bi mu pomoglo da prevaziđe takvu vrstu gubitaka i podsvest je automatski uključivala gnev i nezadovoljstvo. Ali s obzirom na to da realna osoba koja ga je uvredila nije postojala, unutrašnja agresivnost se okrenula protiv njega, pri čemu se aktivirao program samouništenja. On obično nanosi udarce u predelu glave, a zatim se spušta na urogenitalni trakt. Međutim, zapažao sam da su postojali i izuzeci. Ono čime dovodimo do narušenja, to se i razboljeva. Narušenje uglavnom otpočinje od glave, jer se njome procenjuje situacija i aktivira mržnju, gnev ili gubitak volje za životom.

Ako je čovek u prethodnom životu pokušao da izvrši samoubistvo vešanjem, u ovom životu, kada mu se aktivira program samouništenja, može da oboli od raka grla. Ako je tukao ženu, ako je gajio mržnju i odricao se ljubavi, u sledećem životu, kada mu se aktivira program samouništenja, može da izgubi ruku. Ako je proklinjao voljenu osobu ili je bogohulio, mogu da mu ispadnu svi zubi, da oboli od raka jezika i dr. Ako nije mogao da prihvati raspad budućnosti nego je dugotrajno ispoljavao žestoko nezadovoljstvo svojom sudbinom, može doživeti povredu nogu.

Kao dete sam bio prilično uvredljiv. Sada, sudeći po naglo pojačanom bolu u leđima, kod mene se aktivirao program samouništenja kog ne mogu da vidim, već primećujem samo jedno: svoju potpunu nespremnost da se dotaknem ozbiljne informacije. Na samom sebi ne mogu da sprovedem dijagnostiku jer sam zainteresovana strana, a upliv na suptilne slojeve karmičkih struktura je moguć samo u stanju nevezanosti. U takvim situacijama obično predložim svojoj supruzi da zamisli nekoliko osoba pod određenim brojevima, a da među njima budem i ja. Ovaj put je polje prve i druge osobe bilo normalno, ali kod treće se uvertalo, odnosno odvijao se jak program samouništenja. Kao što ste sigurno već pogodili, to sam bio ja. Međutim, analiza u stanju

nevezanosti mi je ipak pomogla - dobio sam informaciju. Slika je bila vrlo interesantna. Obično kada pišem knjigu, otpočinje proces pročišćenja duše, njenih suptilnih nivoa. Faktički se dešava protresanje budućnosti. Ono što nazivamo budućnošću zapravo je nova realnost koja se nalazi u drugim svetovima. To nije samo fizička realnost, koja se nalazi na suptilnom planu. Pojedini delovi budućnosti su izolovani od tog sveta i nalaze se u drugim dimenzijama.

Kroz duše naših budućih potomaka možemo da stupamo u kontakt s drugim svetovima i dobijemo informaciju o tome šta će se desiti. Ali da bismo se približili budućnosti potrebno je da prethodno naučimo kako da je izgubimo. S obzirom na to da o budućnosti ne samo što nagađamo, već smo na Višem planu povezani s njom, uništenje povezanosti s drugim svetovima i sa eventualnom budućnošću praktično svakoga vodi u depresiju i nesvesni nedostatak volje za životom.

Iskreno, odavno sam navikao da mi budućnost izmiče u svim njenim formama. To mi se događalo svaki put kada sam pokušavao da napišem novu knjigu. Zašto se u meni sada aktivirao program samouništenja? Zašto mi energija polako nestaje, a ruke i noge mi bivaju hladne? Ono što sam uspeo da vidim, dijagnostikujući samoga sebe u stanju nevezanosti, bilo je novo i neobično. Ovaj put se pročišćenje nije odvijalo u drugim svetovima. Ove strukture su se nalazile na suptilnijem nivou od naše budućnosti.

Nekoliko puta sam, prilikom dijagnostikovanja, dosegnuo te strukture i dao sam im poseban naziv - „slojevi koji se nalaze oko Boga“. A zatim je u jednom trenutku nastupilo prosvetljenje: upravo su te slojeve videli sveci i ubeđeni vernici. To je nivo koji je postojao i pre nastanka vremena i poimamo ga anđeoskim. Ako mu se čovek približi, tada uspostavlja kontakt sa svetlosnim bićima koje doživljava kao anđele.

Često sam na predavanjima govorio da je čovek istovremeno - mineral, biljka i životinja. Mineral - to su kosti, biljka - kosa i creva, a životinja - naši instinkti i naše telo. Ono ljudsko su naša razvijena osećanja, um i mozak. Ali svako od nas je neraskidivo povezan za Prauzrokom koji je stvorio Vasionu. Odnosno, naša priroda je božanska, a sve drugo je samo realizacija božanskog. I ta kapljica se razvija, buja i

sve više u sebi spoznaje ono što je izvorno u njoj i bilo prisutno. Ali ako je Bog u nama, to znači da su u nama i anđeli. Dakle, na krajnje suptilnom planu čovek je istovremeno i anđeo. Možda se proces gubitka jedinstva s Bogom dešava upravo na tom nivou.

Ako je božansko nevidljivo prisutno kroz dva vremenska toka koji se dele na duhovni i materijalni, budućnost i prošlost, tada na anđeoskom nivou suprotnosti nisu dva vremenska toka, već sam božanski princip - sve što je sazdao Tvorac. Ako anđeo ne može da prihvati krah vremena, njegov raspad, znači da je za njega tvorevina važnija od samog Tvorca. Dakle, i anđeosko može da se raspadne da bi osetilo apsolutno jedinstvo s Prauzrokom.

Kada sam ozbiljnije pokušao da shvatim o čemu se govori u Starom zavetu, nesvesno sam se dotakao onih slojeva koji izlaze van okvira vremena. Otpočelo je pročišćenje i odmah se aktivirao program samouništenja. U takvoj situaciji može da preživi samo osoba čija su vera u Boga i težnja ka Njemu veće nego što je potrebno za puko očuvanje zdravlja.

Odjednom sam shvatio šta se desilo s Jakovom. Kada je ostao sam, spoznao je da nema budućnosti, da će biti ubijen. Morao je duboko u sebi da se promeni, iz korena - jednom i za svagda. Da bi u tome uspeo, jedinstvo s Bogom je moralo da bude znatno jače - jače čak i od jedinstva sa anđelima.

Ako anđeo može da izgubi ljubav, to znači da se on sastoji iz informacije i energije. Priliv najsuptilnije, najčistije i najjače energije se događa u jutarnjim časovima. I upravo je nadmoć te energije nad ljubavlju pretvorila anđela u đavola. Ova energija stvara svest, volju, želje i budućnost.

Da bi se promenio, Jakov je morao da prevaziđe anđeoski nivo. Morao je da pobedi anđela u sebi. To je bilo neophodno kako bi mogao da se upodobi Bogu. I anđeo, koji predstavlja svest, volju i budućnost, počeo je da se povlači i odlazi na drugi plan. Božanska priroda u Jakovljevoj duši pobedila je anđeosku i upravo u tom trenutku mu se dogodila duboka transformacija. Tako je nastao novi čovek, odnosno čovek s novom budućnošću. U podsvesti takvog čoveka prva težnja i prvi pomak su bili usmereni ka Bogu, a tek potom ka ovozemaljskoj sreći i

nasladi. Simbol Jakovljevog preobražaja u drugog čoveka simbolizuje novo ime koje mu je dato - Izra-El.

Zašto mu je anđeo ozledio nogu? To je povezano sa sudbinom i budućnošću. Jakovljeve sposobnosti nisu bile bezgranične. U tom trenutku je njegova duša doživela potpuni preobražaj. Dalje je mogla da usledi samo smrt. Određeni deo njegove duše nije mogao da prevaziđe privlačnost ljudskih vrednosti. Ozleda noge je povređivanje čovekove sudbine i njegove budućnosti. Dakle, jevrejski narod po svoj prilici nije u potpunosti prevazišao zavisnost od svesti i budućnosti i da bi mu se pomoglo da oseti božansku stvarnost, bilo je potrebno da mu se povremeno upućuje uniženje budućnosti i krah sudbine. Kasnija istorija jevrejskog naroda to potvrđuje.

Onog trenutka kada su uslovi za život postali udobni i napredni, kod Jevreja je došlo do slabljenja vere u Jedinog Boga i počinjali su da se klanjaju novcu, blagostanju i svetloj budućnosti. Četiri stotine godina ponižavanja i ropstva u Egiptu bili su potrebni za jačanje vere u Boga. Patnja udaljava čovekovu dušu od poklonjenja ovozemaljskom, materijalnom i duhovnom svetu.

Jevrejski narod je hiljadama godina konstantno živeo u iščekivanju kraha budućnosti. Današnja država Izrael takođe prebiva u stalnom iščekivanju rata, terorističkih napada i moguće smrti. Pritom, u onoj meri u kojoj je Izrael predvođen Sjedinjenim Američkim Državama i podleže njenoj paganskoj psihologiji, toliko mu se prikrada raspad budućnosti i uništenje sudbine.

Ponovo sam prelistavao stranice Starog zaveta. Korenita transformacija koja se dogodila Jakovu odrazila se na njegovom sinu Josifu. On je nasledio očevu žudnju traganja za Bogom, vidovitost i plemenitost. Međutim, u njemu nije bilo očevog lukavstva i potrebe da zbog koristoljublja vara druge. Naprotiv, bio je iskren i prostodušan. Kada se obreo u Egiptu, radije je izabrao moguću smrt i zatvor nego nemoralno ponašanje. Nije dozvolio da ga zavede pohotljivost domaćinove žene. Svesno je izabrao gubitak budućnost i moguću smrt jer mu je unutrašnji osećaj ljubavi, koji ga je povezivao s Bogom, bio važniji od života i slobode. Bez tih patnji on ne bi mogao da spase kako sebe tako ni svoje rođake. Bez toga ne bi nastao ni jevrejski narod.

Današnja civilizacija će nesumnjivo biti uništena. Ona nema budućnost. Ali budućnost poseduje nova civilizacija, u koju mora da se pretvori naša i mi za nju moramo da budemo spremni. Zato je potrebno da negujemo u sebi one kvalitete koje su imali biblijski junaci.

Pre dve hiljade godina narod Izraela se strogo pridržavao zakona i zapovesti, smatrajući da je njihovo precizno ispunjavanje osnovni uslov za bezbednost i opstanak države. Međutim, pojavio se Čovek koji je rekao da je ljubav iznad zakona i da se obolela osoba može lečiti i subotom. Odnosno, ako zakon povređuje dušu, ljubav i moralnost, on se može prekršiti.

Nijedan zakon ne može biti večan i nepromenljiv. Večan je samo Tvorac, a zakoni naprosto odražavaju određenu situaciju u određeno vreme. Ukoliko se, pak, zakon ne potčinjava ljubavi, potčinjava se novcu i njemu služi. Kada krivični i upravni zakoni protivreče moralnom zakonu i kada umesto da pomažu spasenju duše, počinju da joj štete, to je užasno znamenje za državu i znak je predstojeće propasti.

Četrdeset godina nakon Hristovog raspeća Izrael je bio uništen kao država, a Jerusalim zbrisan s lica zemlje. Dijagnoza koja je tu državu dovela do uništenja bila je vrlo prosta: u njoj je zakon postao važniji od ljubavi. Formalno izvršavanje zapovesti bilo je važnije od njihovog unutrašnjeg smisla. Danas se slična situacija primećuje širom sveta. U Rusiji se to tako intenzivno ispoljava jer je ona kasnije od Evrope prihvatila hrišćanstvo i među prvima doživela krizu religije i moralni raspad.

Možemo da kažemo da Rusija trenutno isprobava na sebi model kraja sveta. Sve do danas zemlja se nalazi na ivici iza koje sledi samouništenje i ništavilo. Možda će nas to podstaknuti na spasenje. Da bi se prevazišli požuda, gnev, pohlepa i unutrašnje dodvoravanje ovozemaljskoj sreći, odnosno da bi se poštovala druga zapovest, potrebno je prethodno poštovati prvu zapovest. Ali prva zapovest, koja kaže da Boga treba voleti iznad svega, poštuje se samo onda kada potreba za Bogom postane toliko nasušna kao što je i disanje, kada čovek oseća da bez toga ne može da živi. To se obično dešava pred smrt. Čitavo čovečanstvo se već nalazi na ivici, ali toga još uvek nije svesno. U Rusiji sve protiče brzo i teško je ne primetiti katastrofu koja nam predstoji. Možda će to imati svoju ulogu u spasenju.

Spontano mi u sećanju naviru epizode sa seminara koji sam održao u Izraelu, a zatim u Moskvi. Tada sam govorio o tome da je Biblija - jedinstvena knjiga. U njoj je opisan mehanizam uništenja naroda i civilizacija, kao i razlozi koji do toga dovode. Međutim, nije opisan samo krah, već i nastanak novog čoveka, nove civilizacije i uslova koji su za to neophodni. To je priča o Avramu i njegovom potomstvu. O tome smo već detaljno pričali.

Na seminaru u Izraelu sam pročitao vrlo interesantnu poruku. U poslednje vreme, u toj zemlji se rađa veliki broj dece sa urođenim iščašenjem karličnobedrenog zgloba. Zamolili su me da objasnim razlog te pojave. Rekao sam da to predstavlja pomoć jevrejskom narodu u otkrivanju ljubavi prema Bogu. To je usporavanje poklonstva pred duhovnošću i budućnosti, a deluje kao samoubilački napadi palestinskih terorista. Vera u Boga je postala formalna tradicija. Bogoizabranost jevrejskog naroda nije u tome što ga Bog voli i uzdiže ga nad drugim narodima. Bogoizabran postaje samo onaj narod koji je u sebi pobedio đavolsku tendenciju, narod za kog je Ljubav važnija od budućnosti.

Svaka osoba koja je u sebi pobedila vezanost za čulnu, duhovnu i materijalnu sreću, za koju osnovni impuls sreće predstavlja težnju ka Tvorcu, može sebe da smatra bogoizabranom. Samo takva osoba može da dobije novu budućnost. Takva osoba i takav narod mogu da prime nova znanja o Vasioni koja ga neće pretvoriti u đavola. Bogoizabranost je prevazilaženje osećaja nadmoćnosti prema drugim ljudima, onoga što obično nazivamo gordost.

Gordost je klanjanje ličnim sposobnostima, duhovnosti i budućnosti, najgrublje kršenje prve i druge zapovesti. Suština bogoizabranosti je u prevazilaženju zavisti, pohlepe, koristoljubivosti, laži i pljačke. Bogoizabranost je poštovanje roditelja i prihvatanje božanske volje. To je veština da se ne jada na sudbinu i ne traže krivci. To je umeće da se u smrtonosnoj situaciji dostigne stanje potpune nevezanosti i da se živi s ljubavlju prema Bogu, kao i sposobnost da se ta težnja prenese u običan, svakodnevni život. Bogoizabranost je kada osećamo da nam je ljubav prema Bogu neophodna kao vazduh, da je bez nje život nemoguć. Bogoizabranost je postavljanje ljubavi prema Bogu iznad pravila i zakona.

Poklonstvo zakonu podstiče ka preziru i osuđivanju, a svako unutrašnje osuđivanje je osećaj sopstvene nadmoćnosti. Svaku sreću čovek prvo mora da odboluje. Informacija i energija predstavljaju ogromnu sreću i iznad ove sreće je samo ljubav. Ako uporedimo sve oblike sreće u Vasioni, tada će ljubav prema Bogu i jedinstvo s Njim biti iznad svega, što znači da prvi impuls ljubavi i jedinstva mora da se pokloni Bogu. Nijedna sreća u Vasioni ne može da traje večno; svaka radost i dobitak uvek su praćeni bolom zbog gubitka. Tek onda, kada u svakom užitku budemo težili neprolaznim vrednostima, kada shvatimo da je bilo kakva sreća samo sredstvo za približavanje Tvorcu, nećemo je izgubiti ni kada se radujemo, niti kada smo tužni.

Nova civilizacija se stvara iz nove količine energije koja dolazi od Tvorca. Da bismo je primili, potrebno je da volimo Boga više od bilo čega drugog, da to dokazujemo svakog trenutka, odnosno da osećamo i postupamo u skladu s tim. Da bi se rodilo dete potrebno mu je dati energiju. Novo može da stvori onaj koji ume da voli i da se žrtvuje, a bez vere u Boga je to nemoguće.

Ponovo sam se zamislio posmatrajući nebo prepuno sivih oblaka. Istovremeno se u blizini probijalo Sunce kroz oblake. Osećao sam da je Rusija pripremljena za ljubav. Neprestano uništenje budućnosti i sadašnjosti koje se dešavalo u socijalizmu, raspad, koji se i dalje nastavlja, podstiče ljude na veru i težnju da spasu svoju dušu. Ljubav, nepotrebna i zaboravljena od svijeta, daleko prognana zarad ljudske sreće, uprljana životinjskim željama i nagonima, postepeno je počela da se vraća. Čini se ljudi počinju da osećaju potrebu za njom, a možda će i poverovati u nju. Najverovatnije da hoće.

MRTVE DUŠE

Ujutro sam se probudio sa osećajem određene težine u duši. Analizirao sam je i zadržao se na dva uzroka. Prvi je: podrška sa Višeg plana kroz protresanje i uništenje ustaljenih odnosa i vezanosti. Juče sam diktirao poglavlje u kome sam se dotakao sopstvenih zdravstvenih problema. Čini mi se da nisam spreman za novu informaciju. Završio sam sa diktiranjem poglavlja i pomislio da je možda potrebno da napravim pauzu i nastavim rad na jesen, a s druge strane je ostalo samo nekoliko dana do Vaskrsa. Naštimovanost na ljubav pročišćava dušu. Ko zna šta će mi se desiti ako to odgodim za neko drugo vreme. Pre nekoliko dana sam osetio bolove u ligamentu leve noge, bez ikakvih razloga. Dakle, nisam mogao da prevaziđem problem sudbine i gordosti.

Sinoć sam saznao da mi je pokradena garaža. Ukrali su mi točkove od automobila i gumeni čamac. Događaj sam automatski preveo na svoj „sleng“. Točkovi automobila su povezani sa sudbinom, a čamac na naduvavanje, koji sam nedavno kupio za letnji odmor - predstavlja temu budućnosti i ideala.

Najvažnije je bilo da se prema tome ispravno postavim, po mogućstvu s humorom. Samo što sam se požalio da nemam dovoljno snage za ozbiljne teme koje sam započeo, odmah mi je stigla podrška u vidu opljačkane garaže. Zanimljivo je da su lopovi mogli da obiju bravu, da je slome i odu. Međutim, oni su bili vrlo pažljivi te su čak pokušali da je vrate u prvobitno stanje. Znači da stvari kod mene nisu stojale baš toliko loše. Zaista, sve što Bog čini za našu je dobrobit. Ali to shvatimo tek kada postanemo svesni da naša osnovna briga mora da bude o duši, a ne o telu. Stanje duše je neuporedivo važnije od stanja tela. Naravno, Tvorac se prvenstveno brine o našoj duši.

Drugi razlog za stanje uznemirenosti bili su utisci posle pozorišne predstave koju sam gledao nekoliko dana pre toga. Reč je o postavci Gogoljevog „Revizora“.

Da bi se režirala predstava, potrebno je osetiti i razumeti o čemu se u njoj govori. Svi događaji, scene i dijalози moraju da se sažmu u tačku, da se vrate u ono seme iz kog su potekli. Svako umetničko delo se stvara iz primarnog zrna. Ova senzualna slika može da sadrži informaciju bilo koje gustine. Svaki događaj u Vasioni ponavlja čitav njen ciklus.

Ljubav stvara vreme, prostor i materiju, a zatim se oni, razvijajući se, ujedinjuju, sažimaju i ponovo vraćaju u ljubav.

Zašto se najbolja dela stvaraju u čovekovo mladoći? Zato što je tada najviši nivo energije. Ukoliko dramaturg ne polazi od osećanja, već iz razuma, i kreira predstavu na osnovu sopstvenih misli i ideja, ona će biti mrtva i bezvredna. Prvi impuls uvek su ljubav i energija, a zatim se dalje raspliće radnja, detalji, ideje i misli. Režiser mora da izvrši obrnuti proces - da ceo materijalni i duhovni svet vrati u ljubav. Katarza, koja mora da se pojavi nakon kvalitetne predstave, označava pobjedu ljubavi.

O kakvoj ljubavi može biti reči u „Revizoru“? Činovnici i lopovi su se uhvatili na mamac prevaranta koji je svratio u njihovo mesto. Zatim su shvatili da su sami sebe obmanuli. Ali režiser je odlučio da postavi avangardnu predstavu. Sve događaje je predstavio kao reportažu iz ludnice. Kod gledaoca se pojavljuje osećaj da su svi učesnici predstave pomalo ljudi. Po svoj prilici, režiser je bio ubeđen da je Rusija - ogranak ludnice. Ali budući da najveći problem Rusije predstavljaju budale i putevi, tada je to nekome takođe potrebno. U bilo kom spoljašnjem haosu mora da provejava skrivena logika.

Izašao sam sa ove predstave posle prvog čina. Glumci su bili talentovani, ali je predstava bila vrlo loše režirana. Konflikata u predstavi nije bilo, što znači da nije bilo energije. Glumci su jurili po pozornici i povremeno zverski urlicali. Verovatno je to trebalo da dočara atmosferu apsurdnosti situacije. Jedno od glavnih obeležja loše predstave su neočekivani krici i gromoglasni zvuci da gledalac ne bi zaspao. Od prvih trenutaka je bilo jasno da je predstava neubedljiva. Kada dve osobe razgovaraju, prostor između njih treba da bude elastičan. Svako ima svoje interese i svako želi da ih ostvari. Iz niza sitnih sukoba pojavljuje se krupan. I postoji glavni konflikt predstave - borba dve energije koja mora da se završi njihovim međusobnim povezivanjem kroz ljubav.

Pokušavam da zamislim kakva je predstava trebalo da bude. Zašto je Gogolj svoje najvažnije delo nazvao „Mrtve duše“? To je bio portret savremene Rusije, što znači da je Gogolj uvideo da rusko društvo ima problem s dušom, odnosno osetio je sklonost ka degeneraciji, isto kao i drugi talentovani pesnici i pisci. Prilikom napora da spozna svet, talenat izlazi na suptilne nivoe postojanja i probleme društva doživljava kao sopstvene. Ako je društvo bolesno i umire, u njemu prvo moraju da

umru talentovane osobe. Uništenje sovjetske inteligencije dvadesetih i tridesetih godina po svoj prilici je bilo duboko zakonomerno. Talentovan pesnik ili pisac preuzima na sebe grehe društva. I ukoliko ne može da ih prevaziđe nego umre, u određenoj meri je to kazna za čitavo društvo.

Gogolj je osetio da izgubljena vera u Boga odgaja seme đavolizma u društvu, kako poklonjenje svesti podstiče ka okrutnosti i šizofreniji. U većini predstava koje su režirane po Gogoljevom „Revizoru“, gradonačelnik i njegovo okruženje su predstavljeni kao potpune budale. U suštini je to apsurdno. Zamislite gradonačelnika jednog modernog grada. On ne samo što treba da kontroliše komplikovan gradski mehanizam, već treba da se neprekidno bori za svoj opstanak, da ga ne ubiju, da mu ne napakoste i da ga ne oklevetaju. On mora da predvidi reakcije konkurencije i da ih predupredi, da bude tesno povezan sa kaznenim, izvršnim i zakonodavnim organima. Nemoćan gradonačelnik će u najboljem slučaju biti brzo smenjen ili će ga kriminalci staviti pod svoju kontrolu, a u najgorem slučaju će završiti u zatvoru ili će biti ubijen. Ne treba misliti da je pre 150 godina bilo drugačije. Zato je teško poverovati da je gradom mogla da upravlja budala.

Odakle onda glupost? Ovde se otkriva mehanizam koji je potpuno drugačiji. Rusija u XIX veku je počela da se klanja svesti, prosvetiteljstvu i srećnoj budućnosti, što znači da je bila osuđena da zagazi u lopovluk. Osoba koja se klanja svesti, duhovnosti, idealima, normalno se razvija sve dok veruje u Boga i dok osnažuje ljubav u duši. Ukoliko, pak, vera slabi a svest nastavlja da se razvija, odmah se pojavljuje đavolizam. Ovaj patološki proces može da dovede do ludila, potpune duševne degradacije, fizičkih bolesti, neplodnosti. Kada predoseti pogibeljnost takvog puta, čovek često pokušava da harmonizuje sebe poklonjenjem materijalnim vrednostima, pri čemu čini nemoralne postupke.

Kad sam bio mlad, živeo sam u budućnosti. Osećao sam gađenje prema tome da živim u ovom nesavršenom svetu. Želeo sam da se preselim u čist, predivan i savršen svet jer je sadašnjost bila tako udaljena od tih ideala. Tada sam taj savršeni svet naslikao unutar sebe i težio mu čitavim bićem. Svu moju sreću, što znači i ljubav, iz sadašnjosti sam preneo u budućnost. Ali postepeno sam primećivao da sam počeo da ludim. Tada sam iz Sočija, gde sam radio kao turistički vodič, otišao u Peterburg i počeo da radim na gradilištu. Osećao sam da mi je potrebno da se nekako prizemlijim, da manje razmišljam a više uposlim ruke, da

živim osećanjima, da obavljam fizičke poslove a ostavim se misli. Ubrzo sam primetio da mi se duša ogrejala.

Sve emocije su određene pravcem kojim idemo kroz život. Namera je strukturisana energija. Pogrešan pravac pre ili kasnije deformiše osećanja. Klanjanje svesti radi sopstvenog opstanka pretvara se u poklonstvo materijalnim vrednostima i takva osoba postaje pohlepna. A pohlepan čovek ne može da bude mudar.

Rusija je ceo svet obogaćivala svojom umetnošću. Možda su pojačana težnja ka duhovnosti i slabost vere doveli do sveopšteg lopovluka i pijanstva? Možda. Ali društvo je od vremena Gogolja očigledno izgubilo cilj i smisao života. U takvim situacijama na prvo mesto isplivavaju nagoni i slabi moralnost. Društvo tog vremena je bilo takvo. Možda spolja to i nije bilo tako primetno, ali Gogolj je video stvari koje su neprimetne običnom čoveku.

U čemu je glavni konflikt u predstavi „Revizor“? S jedne strane se nalazila ogromna država, moćna imperija, pobeđe u ratovima, a s druge strane - na unutrašnjem planu, u najvećim dubinama se odvijala dezorijentacija i narastajući program samouništenja. Čak i veoma snažan, fizički razvijen čovek može da bude kukavica i da ustukne pred daleko slabijim protivnikom.

Armija vojskovođe Suvorova pobeđivala je ne dvostruko ili trostruko, već desetostruko brojnije neprijatelje, jer je bila jedinstvena i posedovala je snažan duh. Suvorov je primoravao vojnike da se mole, oslovljavao ih je svojom braćom, neprestano ih je uvežbavao jačajući im borbeni duh. Kukavice, pljačkaši i lopovi su bili nemilosrdno uništavani u toku rata, a u mirnodopskim vremenima su brzo zauzimali pozicije i istiskivali konkurenciju.

Samo ona država u kojoj je isplativo biti moralan i pošten može opstati. Tamo gde je čovek koji poštuje zapovesti i veruje u Boga podržan i zaštićen od strane države, postoji perspektiva i budućnost. Kada narod prestane da poštuje moralne zakone i da ih se pridržava, postepeno nestaje poštovanje i prema upravnim i krivičnim zakonima.

Nedavno sam gledao film „Mletački trgovac“, po Šekspirovoj pozorišnoj predstavi. Jedan od glavnih junaka izgovara genijalnu rečenicu: „Ma koliko bili ogorčeni, zakon mora da se poštuje“ i dodaje: „Nepoštovanje zakona opasno je za državu“.

Kad sam bio u Japanu, postavili su mi zanimljivo pitanje: zašto Evropljani žive kroz koncept krivice, a Japanci - kroz koncept srama? Objasnio sam to na sledeći način: posramljenost je karakteristična za kolektivnu svest. Ako smo uradili nešto loše, tada će se društvo prema nama odnositi neprijateljski. Osećaj srama je daleko dublji od osećaja krivice. Krivica je odgovornost pred zakonom. Ako smo na sudu dokazali svoju nevinost, tada društvo ne može ništa da nam zameri.

U individualističkoj svesti, čoveka malo interesuje mišljenje društva. On se plaši samo zakona, ali pritom zna da je predstavnike zakona moguće obmanuti ili potkupiti. Međutim, nijedan zakon ne može da pomogne čoveku da postane moralan i da voli.

Koncept moralne odgovornosti pred društvom uvek ima daleko veće potencijale. Najviše mogućnosti poseduje moralna odgovornost pred Tvorcem, poimanje da Boga ne možemo da potkupimo i prevarimo, razumevanje da se sve naše misli, osećanja i postupci neosetno ukorenjuju u našoj duši, u njenim suptilnim energijama. Naša podsvest poseduje apsolutno svaku informaciju koja na nas vrši uticaj.

U čemu je bila osobenost ruskog društva? Slično Japanu, i Rusija je imala svest zajednice, kolektivnu svest iz koje se oblikovao takav pogled na svet. Pojam vere u Boga i osećaj srama, stvarali su plodno tle za snažnu kulturu. Reforme Petra I donele su ne samo ekonomski procvat - vlast je definitivno podredila crkvu i učinila je državnom institucijom. Uništavala se svest zajednice pri čemu je pojam srama oslabio. Rusko društvo nije bilo u stanju da u potpunosti prihvati evropsku kulturu, koja je nastajala stotinama godina uz striktno poštovanje zakona. Osećaj krivice i potčinjavanje zakonu Rusija nije uspela da izgradi, a osećaj srama je izgubila. Zbog toga je duša počela da odumire. U principu, isto ovo se danas dešava i savremenom zapadnom društvu. Petar I nije samo ubrzao proces razvoja zemlje, već i proces njenog duhovnog rastakanja. I taj proces su videli i osećali ruski pisci.

Osnovni sukob u predstavi „Revizor“ sastoji se u tome što su inteligentne osobe snažne volje istovremeno bile duhovno slabe, jer su izgubile unutrašnji put. Svojim strahovima, pokornošću i dodvoravanjem sili, od mladog, prevarantskog brbljivca su napravile strašnog revizora. On je zapravo bio obična ništarija, ali neverovatne intuicije. Kao lupa,

pokazao je sve slabosti i mane provincijskih činovnika. Oni su sami sebe prevarili.

Ako se čovek klanja duhovnim i materijalnim vrednostima, shvatiće šta je ljubav tek kada se sruši njegova klimava sreća. Dakle, glavna scena, kulminirajući trenutak takve predstave mora da bude gubitak novca i uništavanje slike sveta na koju je čovek navikao. Diskreditacija lažnih vrednosti, putevi koji vode do duhovnog siromaštva, podstiču čoveka na katarzu i prosvetljenje.

Setio sam se druge jedne predstave, koja je bolje režirana, ali je i pored toga ostavila gorak utisak. Predstava se zove „Slobodna ljubav“. Radnja predstave je sledeća: mlada glumica je iznajmila jeftin stan. Radoznalo ga je razgledala pri čemu je opazila otvorena vrata koja su vodila u susednu prostoriju.

Ušla je unutra i upoznala se s mladićem koji je tamo živeo. Otpočeo je veseo, opušten razgovor na najrazličitije teme. Bilo je očigledno da joj se mladić dopada.

Ali je devojka sa iznenađenjem primetila da komšija otresa pepeo od cigareta na sto, a ne u pepeljaru. Ispostavilo se da je bio potpuno slep. On nije video ništa, a u prostoru se orijentisao pomoću dodira. Među njima su se razvili srećni i istovremeno bolni odnosi. Mladić joj se dopadao iako je ona bila svesna da je slep i bespomoćan. Ispostavilo se da ga je finansijski izdržavala majka, koja je živela u drugom stanu. Bila je poznata književnica, a tema njenih knjiga bio je dečak koji je uspeo da pobedi svoju bolest i puno toga postigne u životu. On je, uprkos svemu, činio razne podvige i čuda.

Kod gledaoca se pojavljuje pitanje: kakva mora da bude majka slepog deteta? Vid predstavlja svest. Mržnja oslepljuje vid. Dakle, verovatno je kod ove žene postojala mržnja prema mužu, prema okolini ili prema samoj sebi. Samo retki znaju da konstantno nezadovoljstvo sobom, negativne misli o svojoj sudbini na podsvesnom nivou izgledaju kao mržnja prema sebi, svojoj deci i budućnosti. Ta mržnja može da dovede do najtežih bolesti kako kod nas samih, tako i kod naše dece i unučadi. Mržnja je svojstvena za hipertrofiranu svest. Glupa osoba ne može da mrzi. Što je čovek pametniji i jači, time se brže u njegovoj duši

rasplamsava mržnja kada se ruši njegovo najdragocenije bogatstvo, odnosno um.

Kada se na sceni pojavljuje mladićeva majka, jasno je da su njeno unutrašnje stanje i zdravlje njenog sina povezani. Ona nema muža i to je potpuno razumljivo budući da ne ume da popusti i da se potčini. Ovu ženu odlikuje neprekidni osećaj sopstvene ispravnosti. Ona je još uvek nezadovoljna činjenicom što njen sin nije hteo da živi s njom, nije želeo da bude pod njenom kontrolom, prestao je da joj se potčinjava. Ona je ovim krajnje revoltirana.

Glumica se odlično izborila sa svojom ulogom. Precizno je ugradila emocije svog lika. Od prvih trenutaka pojavljivanja na sceni majke koja je došla kod svog sina, oseća se nešto čudno, nešto nejasno, što teško može da se opiše rečima. Iznenada saznajemo u čemu je stvar. U ovoj ženi nema ljubavi. U njoj nema saosećanja, a nema ni uobičajenih nežnih, brižnih i utešnih reči. Očigledni su njeni kompleksi i podsvesni sram zbog toga što joj je sin invalid. Verovatno je i pisala knjige da bi prevazišla taj kompleks. Ona prvenstveno želi da održi sopstveni imidž inteligentne i uspešne osobe sa jakim voljom, a njeno dete je bilo žrtva na kojoj je ona proveravala svoja stremljenja.

Suprotnost majci je mlada glumica. Ona se ponaša upadljivo nemoralno i provokativno. Književnica živi kroz stroge kanone ispravnosti, poštenja i moralnosti. Prilikom susreta s mladom i razuzdanom devojkom u njoj se odmah javlja odbojnost. One ostaju same i stupaju u međusobni duel. Ispostavilo se da je glavni cilj majke - da zaštiti sina od ljubavi. Majka dobro shvata da ljubav donosi patnju. Za nju sreća predstavlja ispunjenje ciljeva i želja, a odsustvo bola i nevolja. Po njoj, ljubav, koja je združena s bolom i gubicima, mora biti odbačena, dok mlada žena pokušava da odbrani svoje pravo na bol i patnju.

U odnosu na to kako gledamo predstavu, počinjemo da shvatamo da ove žene predstavljaju dve strane istog procesa. Starija se klanja duhovnoj sreći, a mlađa - materijalnoj. Poklonjenje materijalnim vrednostima kvari čoveka. Mlada žena je spremna na zajednički život s neprijatnim režiserom jer to predstavlja njenu šansu da unapredi karijeru. S lakoćom stupa u najrazličitije seksualne avanture. Ona se klanja telu i svojim željama.

Pre ili kasnije sve će se to odraziti na probleme u porodici i s decom. Ali lakše je njoj da prevaziđe zavisnost od materijalnog plana, nego što će iskusna i mudra književnica da pobedi svoju duhovnost, budući da joj poklonjenje idejama, volji i svesti potpuno zatvara put ka ljubavi. I taj podsvesni đavolizam nastavlja da sakati dušu književnice. Pre ili kasnije se dešava ono što je moralo da se desi. Lakomislena glumica saopštava da napušta stan i prelazi da živi kod režisera. Tako ona ruši svoje ideale i principe zarad materijalnog blagostanja, ali je i pored toga bliža ljubavi nego principijelna književnica. Međutim, devojka na kraju ipak odlazi, a nesrećni mladić ostaje s majkom.

On je slomljen i potrebna mu je bar mrvica duševne topline, te stoga moli majku da mu pomogne, pri čemu pristaje da se vrati kod nje. I tu se dešava nešto čudno. Žena suvo i nehajno odgovara: „Moram da razmislim“. Na prvi pogled to je skroz nelogično, jer je ona stalno insistirala da joj se sin vrati kući. Zašto sada ne pokazuje ni najmanje saosećanja, nego želi da ga dokrajči? Posle nekog vremena ovo postaje jasno. Književnica ne živi za ljubav, već za samopotvrđivanje i poboljšanje svog statusa. Ona gazi svog sina i ponižava ga da bi se naslađivala svojom pobedom a istakla njegovu zavisnost. U tom trenutku je ona istinski srećna jer je pobedila.

I, dakle, ta mrtva duša napušta sina, a on ostaje u samoći s dušom prepunom očaja i uninija. On ne shvata da ljubav nikada ne može da bude nesrećna, da je bol i gubitak ne ubijaju, već je pročišćavaju od zavisnosti i vezanosti. Napipavajući slavinu, on pušta vodu u kadi. Zatim leže u nju i preseca vene. Predstava se završava turobno.

Odjednom se neočekivano pojavljuje mlada glumica. Ona mu pritrčava, istrže mu nož iz ruke a zatim se zajedno raduju ljubavi i životu.

„Hepi end“ se dogodio, ali u njega je nemoguće poverovati. Gledaocu su bacili kosku da ne bude previše tužan. Nije pobedila ljubav, već slučajnost. Povratak mlade žene morao je da izgleda kao spontan. Ljubav je morala da privuče ljubav. Slično privlači slično. Mi nekoga volimo zato što on ume da voli. Ne volimo one čija su osećanja depresivna, uvredljiva, sklona uniniju, kao ni one koji su gramzivi za osećanjima. Možda može da se pojavi saosećajnost, ali ona će prerasti u ljubav samo ako se razvije obostrani impuls. Vidimo da se glumica vraća

samo zbog toga da bi utešila junaka, ali će potom ipak otići, neće ostati s njim.

Pitao sam se: zašto? Zatim sam shvatio: ljubav je cilj, a čovek je sredstvo. Ako nas neko vređa, napusti ili premine, ljubav mora da bude usmerena ka Bogu; to osećanje je neprikosnoveno i može samo da se uvećava. Poverovati da će se mlada žena vratiti je moguće samo u jednom slučaju: ako bi gledalac video da se, bez obzira na bol i probleme, u mladićevoj duši uvećava ljubav. Ovo osećanje postaje vrednost koju niko ne može da mu oduzme - ni majka, ni vetropirasta poznanica.

Kada bi prizor bio kako on pokušava da zadrži i sačuva to osećanje a odbacuje uzeti nož, tada bi povratak voljene žene bio nagrada, a ne spasenje. Da, u životu se dešavaju i spasenja, ali su ona ipak nagrada za makar podsvesno izabran ispravan put.

Naš život je škola ljubavi. Ako smo već stupili u ovu školu, dužni smo da učimo. U predstavi je kratkotrajna saosećajnost spasila čoveka od tragedije i smrti. Kako se kaže - posrećilo mu se. Uništenje, rastakanje i gubitak unutrašnje energije su zakonomerni. U predstavi se ne oseća da je ljubav prirodna. Posle predstave, dijagnostikovao sam polje glumaca i u njima, naročito kod glavnog junaka, video program samouništenja. Odnosno, posle takve predstave se ubrzo možemo razboleti. Unutrašnji osećaj beznađa nije pobeđen. Ovaj komad je izgleda napisala žena, Amerikanka. Potpuno precizno je opisala psihološko stanje junaka, ali verovatno nije videla izlaz iz komplikovane situacije. Po svemu sudeći, nije ga video ni režiser. Posle predstave sam nekoliko dana osećao žaljenje i nisam imao veru u budućnost. Međutim, predstava je i pored toga proizvela snažan utisak, možda zato što je prilično jasno prikazano kakva je opasnost od duhovnosti koja je izgubila ljubav. Najduhovnije i najtalentovanije biće je đavo. Možda nas je težak osećaj posle predstave takođe vaspitavao i usmeravao na ljubav. Ko zna? Nakon određenog vremena opet ću se vratiti ovom pitanju.

Posle nastupa, svim glumcima su poklanjali cveće, pa čak i plišane igračke. Glumac, koji je igrao avangardnog režisera, bio je vrlo šarmantan. Uz cveće je dobio plišanog medu, kog je ljuljao prislonivši prst na usne, u smislu „Tiše, ne smetajte mu da spava!“ A glumici, koja je igrala ulogu okrutne majke, niko nije poklonio cveće. Nažalost, većina

gledalaca je identifikovala glumca sa ulogom koju igra. Da li zbog naše zaostalosti ili zato što pozorište nije prikazalo osnovni konflikt. Suština je u tome što glumac i lik koji igra moraju istovremeno da budu spojeni i razdvojeni. Što se jače oseti razlika između ličnosti glumca i lika koji glumi, što je snažnija borba tih suprotnosti, time je gledaocima lakše da osete ljubav i zahvalnost. Tada pozorište postaje pravi lek za čovekovu dušu.

BOGA VIDEH LICEM K LICU I DUŠA SE MOJA IZBAVI

Misli su mi se ponovo vratile na ono što se desilo Jakovu. Te noći, u snu, on se borio sa anđelom. To lepo zvuči sve dok se ne zamislimo: kako se možemo boriti sa onim što ne poseduje telo? Ukoliko ta biblijska priča ima neki viši smisao, pokušaćemo da ga odgonetnemo. Dakle, kada je Jakov spavao, njegova duša se odvojila od tela. Otišla je na bestelesni, svetlosni nivo, tamo gde obitavaju anđeli. Zašto je trebalo da se bori sa anđelom? Kakav je u tome bio smisao? Ako je to bio anđeo čuvar iz loze Isava, kako je mogao da ga pobedi?

Zamislio sam se i ponovo me je omeo bol u leđima. Ukoliko bi bio problem u naslagama soli, onda bi poboljšanje trebalo da otpočne odmah nakon što sam počeo da se pridržavam dijete. Ali desilo se suprotno. Ako se zbog posta stanje pogoršalo, znači da nije reč o fiziologiji, već o energetici. Nisam shvatao šta može da bude u pitanju, ali neki unutrašnji problem je postojao i opominjao me je. U poslednje vreme imam čudan osećaj da je kod mene počelo okoštavanje. Moglo bi se pomisliti da je u pitanju starost, ali suviše liči na bolest.

Treba napraviti analizu i setiti se onoga ko je imao problem sa okoštavanjem kičme. Čini mi se da je to bio Nikolaj Ostrovski, koji je bolovao od Behterevljeve bolesti. „Najdragocenije što čovek poseduje je život“, - rekao je on. Pogled na svet i bolest su uvek nevidljivo povezani. Sve ono čemu se klanjamo, očekujemo da bude nepromenljivo. Njegova bolest verovatno nije bila slučajna.

Sećam se još jedne priče koja je opisana u knjizi o isceljujućem gladovanju. Jedan mladić je oboleo od Behterevljeve bolesti i za kratko vreme je postao invalid. Medicina je bila nemoćna. Žena ga je napustila. Ostao je sam i počeo je da gladije, a posle nekog vremena je ozdravio. Slutio sam da mu je razdvajanje od supruge pomoglo da pobedi bolest. Pitao sam se kako je to moglo da se dogodi. Najverovatnije mu se srušila slika sveta na koju je navikao.

Što je postojaniji svet koji opisuje naš um, time se jače vezujemo za njega. S jedne strane se dogodio raspad života, a s druge strane, gladovanje je oslobodilo energiju neophodnu za promenu. S jedne strane se rasplamsala energija, a samim tim i ljubav, dok su se, s druge strane - pokidale ustaljene veze sa svetom.

Godinu dana pre toga sam osećao snažne bolove u ramenu: izgledalo je da su naslage soli prouzrokovale začepljenje u zglobovima. Pola godine nisam mogao da pokrećem ruku. A pre toga se desila čudna situacija dok sam putovao u Odesu. Odlučio sam da na svom sajtu organizujem besplatne kurseve samodijagnostike, da one koji to žele obučim svom metodu. Sledećeg dana su mi se pojavili jaki bolovi u ramenu - nisam mogao čak ni da podignem ruku. Desna ruka simbolizuje pravičnost, desni deo tela je povezan s budućnošću. Možda mi je sudbina nagoveštavala da pokušaj obučavanja ljudi nije ispravan. „Zasigurno ne treba to da radim“, pomislio sam i bol mi je istog trenutka prestao, pri čemu sam ruku mogao da pomeram bez teškoća.

„Zašto ne smem da obučavam druge?“ - iznenađeno sam razmišljao. A onda sam shvatio. Operaciju može da izvrši samo hirurg koji ima određene veštine i sterilne gumene rukavice. Mnogi su se ponadali da su pronašli sjajan način za kontrolu svog zdravlja. Molitva i okretanje ka Bogu će se pretvoriti u sredstvo i sve će se degenerisati u jako opasnu magiju.

Odavno su mi tražili da u knjigama izložim koja bolest je povezana s kojim kršenjem zakona, ali to iz nekog razloga nisam želeo da to radim. Zatim sam čuo zagonetnu priču o tome da je pre nekoliko hiljada godina takva knjiga postojala u Izraelu, ali je uništena. Najverovatnije zato što između bolesti i greha ne postoji jasna povezanost.

Svet ne možemo saznati. Čim nam se učini da smo shvatili duhovne zakone postojanja, naša svest se zaustavlja i nastupa smrt. Možda je okoštavanje kičme takođe povezano s mojim pogledom na svet? Jer, svaku knjigu pišem u nadi da će ona biti poslednja i da ću završiti sistem koji odražava zakone svemira.

Svako novo razumevanje dolazi kroz patnju, jer patnja predstavlja promenu najdublje informacione strukture. Patnja je odbrambena reakcija organizma. Ona radi za spasenje čoveka isto kao i strah. Strah je neophodan svakom živom biću. Mnogi brkaju strah s kukavičlukom. Kukavičluk je potpuna zavisnost od straha. Hrabar čovek prevazilazi svoj strah.

Odavno sam napisao da je čovek stabilna informaciona grupacija i da svaka nova informacija dovodi do promene njene najdublje strukture. Raspad i smrt neće nastupiti jedino kada je težište prebačeno na ono što

je nepodložno raspadu, odnosno na ljubav prema Bogu. Što je manje ljubavi, više je patnje i straha od smrti. Da bi preživeo, čovek se zatvara i kloni se svake nove informacije.

Dakle, započinjem analizu: kakvi su to očigledni nedostaci u meni koje nisam mogao da prevaziđem? Razdražljivost i ljutnja. Post i molitva nisu bili od pomoći. Shvatao sam da je u pitanju gordost, ali nešto mi je smetalo, nije mi dopuštalo da se promenim.

Idemo dalje: oholost je posedovao anđeo koji se pretvorio u đavola. Klanjao se svojoj svesti, duhovnosti, sposobnostima, odnosno slika sveta je kod njega bila okamenjena. Dakle, može biti da je moje okoštavanje povezano s tim što svaki put pokušavam da jednom za svagda stvorim završen sistem koji je pogodan za razumevanje sveta i samousavršavanje?

Kakav se zaključak može izvesti iz toga? Slika sveta, koju opisuje naša svest, mora da se menja svakog dana. Strogo gledano, potrebno je da se menja svakog delića sekunde. Tada ćemo svakog trenutka osećati potrebu za ljubavlju i povezanosti s Bogom. Odnosno, vera u Boga mora da bude podržana fiziološkim procesima u našem organizmu. Zašto se zaljubljujemo u mladosti? Zašto su nam bljeskovi vidovitosti i spoznaje sudbine česti do perioda puberteta? Zato što još uvek ne postoji jaka vezanost za svet kroz čulna naslađivanja, budući da se organizam razvija i informaciona struktura se stalno menja. Saznajne mogućnosti kod deteta su ogromne. Saznanje, pre svega, dolazi kroz emocije. Zato, ukoliko roditelji pokušavaju da razviju detetov um zanemarujući njegov emocionalni i čulni razvoj, ako su okupirani samo razvojem njegovih sposobnosti, napraviće od njega invalida ili đavola.

Misli su mi se neprimetno ponovo vratile na biblijski tekst. Jakov je video Boga i preživeo je. Dakle, morala je da nastupi promena njegove informacione strukture. I to ne samo na najsuptilnijem planu, već i na još dubljem, anđeoskom. Sa ljudskim nivoom su stvari jasne. Brat je hteo da ubije Jakova, a možda i njegove žene i decu da ne bi bilo naslednika koji bi mogli da mu oduzmu privilegije. Možda se Jakovljeva duša u snu borila sa dušom njegovog brata na najvišem, anđeoskom nivou? Ako anđeo nema telo, on može da se bori samo energijom. A strukturisana energija je emocija.

Uzged, da li anđeo ima emocije? Da, ukoliko verujemo Bibliji. Ako se Lucifer pogordio, znači da mu se pojavio osećaj nadmoćnosti. Bilo bi zanimljivo znati koju emociju je poslednju imao pre nego što se pretvorio u đavola? Ako ljudi i anđeli imaju zajedničku dubinsku strukturu, znači da moraju imati slične emocije. Jer upravo pogrešne emocije mogu dovesti do gubitka ljubavi.

Šta je to što anđeo i čovek treba da osete, a da ih natera da načine prvi korak koji vodi ka gubitku jedinstva s Bogom? „Nažalost, o anđelima nema mnogo informacija“, razmišljao sam. Kako je to hipotetički moglo da se desi kada je reč o Luciferu? Posedovao je više energije i sposobnosti od drugih anđela, kao i najjaču volju i najrazvijeniji um. Ali nije to uticalo da se on pretvori u đavola. Pre nego što dobijemo energiju, duhovna i fizička bogatstva, Bog nam ih uvek oduzima. Mi moramo da osetimo da oni nisu večni i stabilni i tada će podsvesna težnja ka Tvorcu biti najjača i postojana.

Ako, pak, osećamo nezadovoljstvo sudbinom, ako negativno razmišljamo o sebi i budućnosti - znači da su ljubav i božanska volja za nas u drugom planu i tada otpočinje proces razgradnje duše. Dakle, prva agresivna emocija đavola koja ga je dovela do đavolizma bila je nezadovoljstvo sobom, svojom sudbinom, kao i pesimističke misli o budućnosti.

Misli mi se ponovo vraćaju ka biblijskom Jakovu. Kada se dve osobe sukobe, pobeđuje ona koja se nalazi na višem duhovnom nivou. Kada se sukobe dva anđela, pobeđuje onaj koji se nalazi na suptilnijim planovima, odnosno onaj koji je bliži Bogu. Da bi Jakovljeva duša pobedila anđela, koji se s njom borio, morala je da prevaziđe negativne misli o budućnosti, sebi i svojoj sudbini. Situacija u kojoj se našao Jakov podsticala ga je na strah i uninije. Ovaj strah mogao je da dovede do pojavljivanja i jačanja mračnih misli o budućnosti, samoosuđivanja, nezadovoljstva situacijom u kojoj se obreo, i, konačno, sudbinom. Jer, Bog mu je u snu obećao bogatstvo i rekao da će od njega poteći mnogi narodi. To je značilo da ga je Bog izdao, nepravedno postupio prema njemu, dopustivši da dođe do krvoprolića s bratom. Ne samo anđeo, već i svaki čovek, bez obzira na to da li želi ili ne, podsvesno oseća da ga nešto vodi i da njime upravlja. Ali kada mu umesto sreće kojoj se nadao i o kojoj je sanjao stignu bolest i smrt, dolazi do potpunog uništenja

ustaljene i očekivane slike sveta. U tom trenutku postaje jasno da li je čovek spreman da sačuva ljubav i jedinstvo s Bogom.

Gnev i razdražljivost su u funkciji zaštite ustaljene i očekivane slike sveta. Želja da se nekome osvetimo ili ga ubijemo predstavlja još grublji pokušaj očuvanja te slike. Ali Jakov se promenio, i odmah se unutrašnja transformacija dogodila i njegovom bratu. Ljubav nema oblik i kada pokušavamo da je zamislimo, isto kao i Tvorca, da poseduje neki lik, naša slika sveta se zamrzava, a mi klizimo u paganizam. Zato je u judaizmu bilo kategorički zabranjeno prikazivanje Tvorca. Čim čovek poželi unutrašnje spokojstvo i postojanost, neosetno počinje da gubi ljubav.

Postoji veoma jednostavno pravilo: osoba koja je na unutrašnjem planu nesrećna, nikada ne može da bude srećna na spoljašnjem planu. Spoljašnje čulno, duhovno i zemaljsko izobilje odraz je unutrašnjeg stanja. Istina, ponekad ljubav i sreća nestaju iz duše, a znaci na spoljašnjem planu još neko vreme nastavljaju da postoje na isti način kao i lepota. Ljubav i dobrodušnost čine ženu lepom duhovno i fizički. Pritom, ta tendencija može da obuhvata i po nekoliko generacija i nekoliko života. Kada ljubav nestane, lepota će još neko vreme postojati. Onaj koji se klanja formi trčaće za tom lepotom kao za mamcem na udici, a zatim će upasti u zamku mrtve duše.

Kroz prozor sam posmatrao drveće obasjano prolećnim suncem, ukrašeno nežnim zelenilom. Grad se odjednom prolepšao. Prekosutra je pravoslavni Vaskrs. Danas je veličanstven, sunčan dan. Na nebu nije bilo nijednog oblačića. Vreme je bilo predivno za misli o duši.

LJUBAVNI TROUGAO

Porodica nastaje, živi, razvija se i umire. Najuzvišenija osećanja, najjača energija, najveća naslada i nepodnošljiv bol su povezani s pojmom porodice. Kada se sretnu dve osobe i među njima se pojave osećanja, tada se postavlja temelj sudbine, zdravlja i karaktera buduće dece. Muški i ženski princip simbolizuju dve vrste energije u Vasioni. To su suprotnosti koje se ujedinjuju kroz osećanje ljubavi. Formiranje buduće porodice isprva se dešava na suptilnom planu, kroz suptilne podsvesne energije. Mnogo godina pre upoznavanja duše ljudi se susreću na suptilnom planu i postavljaju scenario udruženog razvoja. Čim nastupi period puberteta, otpočine, za ljudski vid i svest, nevidljiva potraga za budućim mužem ili ženom i susret s njima.

Ozbiljne bolesti u adolescenciji često su povezane s budućim događajima. Da bi se deca pojavila na svet potrebno je ograničiti međusobne uvrede, ljubomoru i mržnju. Bolest pomaže čoveku da bude bolji i u kombinaciji s problemima može pomoći rađanju dece, zbog kojih i nastaje porodica.

Ono što nazivamo društvom i državom predstavlja ukupan zbir veza između pojedinačnih organizama. Ove veze nastaju u porodici. Sposobnost da volimo, brinemo jedni o drugima, žrtvujemo se u kritičnoj situaciji uprkos bolu i gubitku, spremnost da oprostimo i s blagošću se odnosimo prema nedostacima drugih - sve ove navike se formiraju u porodici. Ako iz nekog razloga porodica počne da se raspada, tada je i država osuđena na propast. Njen raspad i uništenje je tada samo pitanje trenutka. Nevidljiva i neosveščena podsvesna emocija stvara, održava i razvija porodicu isto kao i državu. Međusobno nepoštovanje roditelja prenosi se na decu i uništava njihove buduće porodice.

Nauka se oduvek trudila da međuljudske odnose predstavi kao nešto nematerijalno, bestelesno i iluzorno. Zapravo, lični odnosi poseduju istu fiziologiju kakvo ima i naše telo. Na njihovo formiranje i razvoj potrebno je mnogo energije. Zašto najduže traju odnosi s prijateljima iz detinjstva? Zato što se u detinjstvu i adolescenciji zbog velikog oslobađanja mentalne energije lako sklapaju nova prijateljstva.

Ona mogu biti vrlo duboka i ogromnih razmera, a samim tim su takva i osećanja ljubavi, radosti i topline. U zrelim godinama se prijateljstva mnogo teže sklapaju. Ako čovek nema prijatelje, njegova duhovna energija se na isti način degeneriše kao i mišići neutreniranog sportiste. Ljubav i radost koju pružamo ljudima, naročito rodbini, razvijaju našu dušu. Što više energije i ljubavi možemo da pružimo, time nam je lakše da spoznamo Tvorca i da se sjedinimo s Njim.

Ali zašto je Isus Hristos govorio da su „čovekovi neprijatelji njegovi najbliži srodnici“? Zamislimo se šta je to ljubav? S jedne strane je to želja za sjedinjenjem s voljenom osobom, rastvaranjem u njoj, a s druge strane je to sreća zbog maksimalnog oslobađanja energije prema toj osobi, odnosno sjedinjenje dve suprotnosti. Ako srastamo s voljenom osobom, tada energija ljubavi prestaje da se oslobađa, postaje nepotrebna. Ako se odmaknemo i napustimo voljenu osobu - ljubav može da se ohladi.

Da bi se ljubav razvijala potrebna je komunikacija. Ali da ljubav ne bi prouzrokovala vezanost i patnju duše, iznutra je neophodno zadržati distancu prema voljenoj osobi. Lišće drveća ne treba međusobno da srasta, već da svoje jedinstvo osete kroz koren drveta. Ispostavlja se da mogu biti srećni i međusobno se voleti samo oni supružnici koji taj prvi, najsnažniji osećaj ljubavi podsvesno poklone Bogu. Kroz energiju ljubavi mi dosežemo one suptilne planove postojanja u kojima su skriveni ogromni potencijali. Na tim planovima voljena osoba izgleda apsolutno drugačije.

Isprva na tom planu blista božansko „ja“ svakog čoveka, zatim - njegov čulni i duhovni omotač, i, na kraju - fizički. Samim tim, ljubav mora biti uperena ka istinskom čovekovom „ja“, potom - ka njegovoj duši i tek na kraju - ka telu. Ukoliko se sva energija usmerava ka telu, dolazi do naglog srastanja energetske omotača. Svojom vezanošću mi razdvajamo čoveka od Boga, njegova duša prestaje da dobija višu energiju usled čega počinje da se razboljeva i degeneriše.

Što čovek više narušava drugu zapovest, time je udaljeniji od Boga i ljubavi. U duši mu se pojačava agresivnost i dolazi do opšteg pada energije. Žena će najčešće zaboraviti na Boga kada se klanja voljenoj osobi. Što se brže gubi težnja ka Tvorcu, time će se brže ljubav pretvoriti u strast, postati potrošačka i iz nje će izvirati zamerke i uvrede. Za strast

je najvažnije da uvek dobija. Koliko je ljubav srećna kada se brine o drugome, žrtvuje i pruža, toliko strast iznad svega želi zadovoljstvo, seks i neprestani kontakt s bliskom osobom.

Proces gubitka težnje ka Bogu i prebacivanje energije u idolopoklonstvo dešava se neosetno. Kako možemo da znamo da smo skrenuli s puta? Ljubav je istovremena naslada i bol koji nastaje usled gubitka. Zbog toga, kroz ljubav čovek dobija i daje istovremeno. Povezivanje dve suprotnosti ne dopušta vezivanje za objekat ljubavi.

Strast razdvaja suprotnosti i teži samo jednoj od njih. Strast želi samo zadovoljstvo i pozitivne emocije. I, što ih više želi, sa većom srdžbom reaguje kada je uskraćena. Strast ne želi da pruža, već samo da dobija. Za takvu osobu odnosi s ljudima se pretvaraju u neprestanu patnju. Ona pokušava da pobegne od bola, ali ga on neminovno sustiže. Stoga ona juri tamo gde nema bola, gde postoji samo zadovoljstvo.

Osim seksa, alkohol i narkotici predstavljaju klasičnu opciju razdvajanja suprotnosti. Na početku je to osećaj potpune sreće, rajskog stanja i euforije, a zatim, umesto pozitivnih, pristižu samo negativne emocije. Čovek koji veruje da se sreća sadrži u odsustvu negativnih emocija bežaće od depresije i bola u nova zadovoljstva.

Odavno sam pokušavao da shvatim zašto neki ljudi mnogo piju, ali se pritom ne propijaju i ne postaju alkoholičari, dok drugi isprva odolevaju, ali pre ili kasnije ipak postanu robovi „zelene zmije“. Zatim dolazi do tragičnih promena - čovek stari i onemoćava pred našim očima. Degradacija se odvija ubrzano. Potom sam shvatio šta je ono što običnog čoveka pretvara u alkoholičara: za njega je osnovni cilj opijanje, alkoholna euforija. Ljudi obično piju da bi usporili um i otvorili osećanja, da bi lakše komunicirati i bili iskreni, odnosno - njihov cilj je druženje. Kod alkoholičara su ciljevi izmešteni i oni žele - neprestano da osećaju pozitivne emocije.

Ako žena prestane da teži Bogu i ako krši drugu zapovest, ona postaje ljubomorna, uvredljiva i sklona uniniju. Ukoliko pogorša svoje stanje pohotnošću i prepusti se alkoholizmu, tada proces degeneracije duše dobija na zamahu. Alkohol usporava viša osećanja i višu energiju pretvara u seksualnu. Strast čoveka prema alkoholu čini ga pohotnim, pretvara ga u roba svojih želja. Takva osoba će se mnogo lakše odvažiti na krađu i ubistvo. I što njegova energija bude više stremila životinjskom

principu, time će se snažnije kod njegove dece ispoljavati požuda, lažljivost, pohlepa i zavist.

Ako se čovek klanja duhovnim i materijalnim vrednostima, proces raspada se može zaustaviti samo striktnim ograničenjem konzumiranja alkohola i upražnjavanja seksualnih odnosa, kao i strogom zabranom krađe i neizbežnom kaznom za počinjeno ubistvo.

Čovek se može prisiliti da se pridržava upravnih i krivičnih zakona, ali ne i moralnog. Ako u društvu ne postoji vera u Boga, ako je izgubljen moral, a raspad duše može da poveća materijalno blagostanje, vaspitavanje čoveka postaje nemoguće. Vernici i moralisti se komfornije osećaju u društvu gde se svetovni zakoni potčinjavaju duhovnim, proističu iz njih, gde je briga o čovekovoju duši važnija od brige o telu.

Ponekad, radi spasenja duše, umire telo. Ako se molimo osobi koju volimo onako kako se molimo Bogu, tada, da bismo preživeli, ona mora da nas uvredi, nanese nam bol, ponizi nas, izda ili umre. U poslednje vreme se dešava raspad porodica u mnogim zemljama. U porodicama koje su se još očuvale, često nastaju ljubavni trouglovi.

Ove misli su mi prolazile kroz glavu kada je zazvonio telefon. Obećao sam da ću konsultovati ženu kod koje se pojavila čudna i potpuno nepojmljiva situacija. Njen muž je dugo imao ljubavnicu, zatim je sve iskreno priznao ženi i napustio je. Posle nekog vremena se vratio porodici, proveo s njom oko mesec dana, a zatim je izgovorio čudnu rečenicu: „Moram da održim reč, moram da odem“.

- Znete - ispričala mi je njegova žena u telefonskom razgovoru - ne radi se o uroku ili vradžbinama. On kaže da me voli, ali da neće da živi sa mnom. Molim vas, recite mi makar u aluziji šta se dešava? Zašto moj muž ne želi da ostane s porodicom? Pokušavala sam da razgovaram s njim, ali ni on sam ništa ne razume, samo tvrdi da je dao reč i da mora da je ispoštuje.

Udubio sam se u problem. Ukoliko bismo koristili sredstva savremene psihologije i psihoterapije, konsultacije s takvim bračnim parovima bi mogle da potraju mesecima. Bilo je očigledno da se u rečima muža skrivala neka tajna. Ali to je samo da bi se odvušla pažnja sa glavnog problema. Postojao je daleko dublji, ozbiljniji razlog. Glavno je što muž o tome možda nije ni slutio. Nesvesno, pokušavao je rečima

da formuliše čudnu kontradikciju: ljubav prema ženi i nespремnost da živi s njom.

Kada se napravi pregled situacije na suptilnom planu, odnosno šta se dešava u dušama supružnika, slika postaje u deliću sekunde jasna. Ona ga ubija, sa intenzivnošću koja nekoliko puta prevazilazi kritičnu. Unutrašnje poklonjenje i vezanost za voljenu osobu u njoj su sedam puta viši od smrtonosnog nivoa.

„Čudno da je on uopšte ostao živ - razmišljao sam. - Obično u ovakvoj situaciji ljudi umru, ponekad postaju homoseksualci, a skoro uvek oboljevaju ili pronađu ljubavnicu“. U ovoj situaciji me brine jedno: ta žena je čitala moje knjige, gde je crno na belo rečeno kako se vezanost za voljenu osobu pretvara u zamerke prema njoj, zatim u mržnju, i, na kraju, u uništenje. Sve to može da se dešava na podsvesnom nivou. Naravno, ona podržava mehanizam ubistva: ponekad je osuđivala, ponekad nije opraštala, zadržavala je uvređenost duže nego što je bilo potrebno. Ali očigledno je da postoji i pritajeni razlog, koji ju je održavao u takvom stanju. Nisam sumnjao u to da se ona trudila da ukloni ogorčenost na muža, kajala se zbog svoje ljubomore i osuda. Ali zašto promene nisu nastupale? Verovatno je počinila neki zločin protiv ljubavi što ju je sprečavalo da se promeni.

Na suptilnom planu je bilo jasno da je imala probleme s decom. Možda su se njeni gresi iz mladosti snažno ukorenili u deci i odatle pothranjivali njen podsvesni bes prema mužu.

- Molim vas, navedite mi imena vaše dece - zamolio sam je.

- Imam dva sina - rekla mi je i izgovorila njihova imena.

Pogledao sam njihovo polje i, čini se, nešto počeo da shvatam.

- Vaš mlađi sin ima vrlo loše polje - rekao sam joj. - Neverovatno je agresivan. Vi ste ga nesvesno učinili takvim. Uoči njegovog rođenja učinili ste težak prestup, jednostavno rečeno - počinili ste veoma težak greh. To je moglo da se dogodi još pre začeca i da utiče na dušu nerođenog deteta. Moglo je da se desi u toku trudnoće ili posle rođenja. Obično nam se u to vreme uvek šalju iskušenja i prilike da pročistimo dušu.

- Šta sam tako strašno učinila?

- Mogu da vidim samo posledice - rekao sam joj. - Duša vašeg sina je skoro potpuno izgubila kontakt s Bogom. On se podsvesno klanja duhovnim i materijalnim vrednostima. Na unutrašnjem planu se bezumno vezuje za onog kog voli. Nivo pretenzija prema voljenoj osobi će kod njega biti vrlo visok, a najverovatnije neće imati decu niti porodicu. Vi sada prikupljate nekada razbacano kamenje i deo problema mlađeg sina vraća se vama. Koliko godina on ima?

- Dvadeset.

- Sada ne želim da gledam detalje, ali ću vam približno opisati šta se dešava. Vaš sin je mogao da se upozna ili se pripremi za poznanstvo s devojkom s kojom bi mogao da ima decu. Ali njegova duša je zaprljana tako da nema govora o tome da će se pojaviti deca. Budući da smo odgovorni za one koje kvarimo, deo njegovih problema prelazi na vas. Kod vas se naglo pojačavaju nesreće i agresivnost prema mužu, koji to ne primećuje. Smrtna opasnost mu dolazi u vidu neprekidnog stresa i on će se prepustiti alkoholu ili narkoticima, pokušavajući da nekako ublaži duševni bol kog nije svestan. Može da se razboli, umre ili napusti porodicu.

- Ali moj sin nema emotivnu vezu - bila je uporna.

- Događaji na suptilnom planu odigravaju se ranije nego na fizičkom - rekao sam joj. Uzgred da kažem, poznanstvo s budućom izabranicom u ovom trenutku može i da se ne dogodi. Možda on na podsvesnom nivou neće moći da prođe kroz buduća iskušenja zbog čega će biti neophodno da umre. A vi ga štitite. Spasavajući mu život, preuzimate deo problema na sebe.

Učinilo mi se da je plakala.

- Kakav greh sam mogla da počinim? - pitala me je kroz suze. - Muža nisam varala, a nisam prema njemu osećala ni mržnju.

- Setite se trudnoće - rekao sam joj - kao i svih događaja u kojima ste mogli da ubijete ljubav. Da li ste imali neke velike probleme?

Posle kratke pauze mi je odgovorila:

- Kada sam bila trudna s mlađim sinom, umrla mi je majka. Naravno, bila sam vrlo uznemirena i ožalošćena.

Moje unutrašnje prozrenje je iznenada bljesnulo, kao na ekranu osciloskopa. Činilo mi se da je uzrok pronađen.

- Znete li kako na podsvesnom nivou izgleda smrt voljene osobe? - upitao sam je.

- Ne - skoro plaćući mi je odgovorila.

- Kao uništenje ljubavi, sudbine i budućnosti. Što ste na unutrašnjem planu jače vezani za voljenu osobu i klanjate joj se, time ćete više grešiti i bogohuliti kada je izgubite. To bogohuljenje će izgledati kao žaljenje zbog prošlosti i neprihvatanje onoga što se desilo. Izgledaće kao nezadovoljstvo sudbinom, uninije, gubitak volje za životom. Za ateistu i nevernika ljubav predstavlja užasnu opasnost. Što više vole, više se vezuju i postaju agresivniji prema voljenoj osobi ili sebi.

- Ali ja verujem u Boga - jecala je ona - i uvek sam verovala.

- Ako verujete, zašto Ga se odričete? Žaljenje zbog prošlosti, neprihvatanje onoga što se desilo i nezadovoljstvo sudbinom - sve je to u suštini neprihvatanje volje Svevišnjeg. Neprihvatanje onoga što se dešava, gubitak volje za životom - oblici su ubistva ljubavi. Mi Boga ne spoznajemo kroz rituale, već kroz neprestanu ljubav. Vi u svojoj duši gazite to osećanje i pritom tvrdite da verujete u Boga. Kada gubimo ljudsku sreću, snažan bol nas podstiče ka Bogu i ljubavi, ili ka žaljenju i neprihvatanju onoga što se dogodilo. I što je snažnije to neprihvatanje, time je veća mržnja prema onome ko nam je to uputio, odnosno ka Bogu.

Mržnja prema Bogu nam se vraća i pretvara se u samouništenje. Kada ste bili trudni sa sinom, umrla vam je majka. To je bila svojevrsna podrška rođenju unuka. Njena smrt je mogla da predstavlja spasenje za njega ukoliko je za vas bila podsticaj ka Bogu i ljubavi. Što više patite time jače morate da težite ka ljubavi, jer samo ona može da vam pomogne da izdržite patnju. Kada se raspada forma, treba se osloniti na sadržaj. U sadržaju se krije kako postojeća forma, tako i buduća. Vasiona se sastoji iz ljubavi prema Bogu. Iz nje sve potiče i sve se u nju vraća. Ako smo se odučili da volimo, bol zbog gubitka postaje nam nepodnošljiv. Tada nesvesno aktiviramo zaštitni mehanizam pokušavajući da zadržimo ono što gubimo, da sačuvamo objekat poklonjenja. I što jače pokušavamo da sačuvamo formu, time ćemo jače uništavati sadržaj.

Prvi znak da gubimo jedinstvo s Bogom, a zajedno s njim i energiju ljubavi, jeste pokušaj da se zaštitimo kada gubimo duhovnu ili materijalnu sreću. Ako nas bol ne podstiče ka ljubavi, već ka agresivnosti, to znači da ne prihvatamo Božju volju i potajno Mu zameramo.

Niste mogli da sačuvate ljubav u toku trudnoće i sina ste uskratili za ispravan put. Podsvesno, za njega osnovna sreća nije bila u ljubavi i jedinstvu s Tvorcem, već u voljenoj osobi, srećnoj sudbini, udobnoj budućnosti. Zbog njih, on može da ubije ljubav i život kako u drugima tako i u sebi.

- On nam neprekidno nešto zamera i večito je nezadovoljan - iznenada je rekla.

- Koliko je godina imao kada je to počelo?

- Trinaest.

- Objasniću vam u čemu je problem - rekao sam joj. - U to vreme su mu sa Višeg plana poslata iskušenja na suptilnom nivou i on ih nije savladao. Unutrašnje zamerke prema Bogu prebacio je na zamerke prema roditeljima. Ma šta činili i koliko god se lepo ponašali, on svejedno neće biti zadovoljan s vama.

Da li znate zašto zapovesti „ne ubij“ i „ne ukradi“ dolaze posle zapovesti „poštuj oca svoga i majku svoju“? Objasniću vam. Po svemu sudeći, redosled zapovesti nije slučajan. Ako ne poštujemo jednu, narušavaćemo i narednu. Onoga koji ne uvažava svoje roditelje privlače ubistvo i krađa, ma kako bio dobar čovek. Jedan ubija, drugi krade, a uzrok je u nedostatku poštovanja prema roditeljima. Roditelji su nam poklonili fizički život. Primarni život u vidu suptilnih planova, onoga što nazivamo dušom, stvorio je Tvorac. Nepoštovanje roditelja predstavlja podsvesno nepoštovanje Boga, te se stoga gubi moralna odgovornost za sopstveno ponašanje.

Nekada su govorili da u nama iščezava strah kako od Boga tako i od kazne za svoje grehe. Tako se može reći da je čovek koji ne poštuje svoje roditelje - budući zločinac. Ali vrlo često to nepoštovanje izvire iz samih roditelja. Roditelji se odriču Boga i ljubavi kroz svoju nesposobnost da prihvate bol i gubitak, a njihovo dete se odriče roditelja, a zatim počinje da pljačka i ubija.

Uzgred, znate li šta su laž i obmana? - postavio sam pitanje i nakon izvesne pauze nastavio: - To je isti taj lopovluk, ali duhovni. Pljačka i ubistvo su takođe lopovluk. Ubica krade život, a lopov krade materijalne vrednosti. Krađa, pljačka i ubistvo su u suštini isto. Ako nešto nemamo, možemo da uzmemo od drugih, a možemo i sami da stvorimo. Naše telo je oblik energije. Materijalna bogatstva su okamenjena energija. Sklonost ka lopovluku, odnosno želja da se od drugoga nešto otme, pojačava se onda kada se smanjuje božanska energija koja pritiče u dušu. Da li nam može priticati energija ljubavi ako ne poštujemo roditelje i Boga?

Mnogi smatraju da je najveći greh - nepoštovanje rituala. Međutim, u Vasioni postoji samo jedan greh - gubitak jedinstva s Bogom, gubitak ljubavi prema Njemu, i, kao posledica toga - odbacivanje Božje volje. Sva druga dela, reči i misli samo pojačavaju ili slabe taj proces.

Setite se Romea i Julije. Zašto je priča o dve mlade zaljubljene osobe najtužnija priča na svetu? Zato što je to priča o degradaciji njihove duše. Ova priča je osuda zapadne civilizacije. Ljubav dve mlade i prekrasne osobe pretvorila se u strast, a glavna komponenta strasti nije božanska, već životinjska, fizička.

Epoha renesanse je zamenjena epohom prosvetiteljstva, odnosno poklonjenjem duhovnim i materijalnim vrednostima, i ako su ljudi nekada govorili „Bog mu je uzeo dušu“, počeli su da govore: „Čovek je umro i to je nepravedno i okrutno“.

Za Romea i Juliju su ovozemaljska sreća, odnosno telesno, duhovno i duševno zadovoljstvo bili daleko važniji od osećanja ljubavi. Zato su oboje bez oklevanja izvršili samoubistvo ne mogavši da podnesu gubitak voljene osobe. Telo je načinjeno višim ciljem i smislom života, postavljeno je na pijedestal i njemu su upućivane molitve. Telo je neprimetno počelo da ubija dušu, odnosno forma je uništila sadržaj.

Ova tendencija, koja je započela pre nekoliko stotina godina, danas donosi odgovarajuće plodove. Ukoliko bi Romeo i Julija imali dete, ono bi najverovatnije bilo sklono đavolizmu i raspadu duše.

Uzgred, istorija nam daje primer sličnog deteta. To je jedan od utemeljivača fašizma - Fridrih Niče. Njegov otac, kao i dede s majčine i očeve strane bili su luteranski sveštenici. Činilo se da ništa nisu radili pogrešno. Međutim, kriza hrišćanstva je dovela do postepenog gubitka sadržaja i uzdizanja forme. Mladi Niče je želeo da bude srećan. Bio je neverovatno talentovan i senzitivan, ali njegova duša nije težila ka ljubavi, već ka duhovnosti i čulnosti.

Pre ili kasnije morao je da prođe inicijaciju, odnosno inicijaciju u ostvarenog muškarca. Bilo je neophodno da prođe kroz krah budućnosti, propast ideala i nada, uniženje svoje čulnosti. To je moglo da se dogodi kroz sopstvenu smrt ili smrt bliske osobe. Mala smrt predstavlja izdaju ili razdvajanje od bliske osobe. Zaljubljeni Niče je pročišćenje dobio kroz neverstvo voljene žene. Čvrst i nepokolebljiv duhovni i materijalni svet u jednom trenutku mu se raspao. Ali Niče nije umeo da voli, roditelji ga tome nisu naučili.

Gubitak je za njega bio nepodnošljiv. To što je kasnije počeo da slepi i što je završio u psihijatrijskoj klinici, bilo je sasvim prirodna posledica tragedije koju on nije mogao da podnese. Pokušavao je da odbaci strast i opsesiju ženama, a u suštini je odbacivao ljubav. Budući da njegova duša nije umela da voli, jednu strast je pokušavao da zameni drugom. Poklonjenje instinktu produžetka vrste zamenio je mahnitom fokusiranošću na instinkt samoodržanja. Poklonjenje duhovnosti, osećaj sopstvene nadmoćnosti prema drugima, iluzija sopstvene svemoćnosti i osećaja da mu je sve dozvoljeno, degenerisali su se u pojmove poput „plavokosa protuva“ i „natčovek“.

Duhovnost bez ljubavi je đavolizam. Poklonjenje umu i sposobnostima prerasta u đavolizam, a zatim postepeno u njegov antipod - demenciju. Posledice su - raspad uma, slepilo i, na kraju, fizička smrt.

Telefonska konsultacija se završila, i žena mi je postavila još jedno pitanje:

- Recite mi, da li problemi mlađeg sina mogu da potiču od oca?

- Naravno - odgovorio sam - za ples je potrebno dvoje. Stanje u kome se nalazi majka je važnije, ali otac takođe utiče.

- A da li je smrt svekrve od posledica moždanog udara mogla da ima uticaj?

- Naravno - odgovorio sam. - Zameranje bližnjima i njihovo osuđivanje mogu i posle mnogo godina da dovedu do takvih bolesti.

- Iskreno, ona je konstantno bila svim nezadovoljna i sve je osuđivala. Ali ipak je umrla u zrelim godinama.

- Moja baka je uvek sve osuđivala, ali je i pored toga doživela 96 godina - rekao sam joj. - Majka mi je takođe imala težak karakter ali je poživela 80 godina. Moja sestra skoro nikoga nije osuđivala, a umrla je u 36. godini. Njeno jedino dete, moj sestrić, dobrodušan je mladić, ali teško da će imati decu jer mu zdravlje to ne dopušta. Proces gašenja duše zbog gubitka jedinstva s Bogom se ne dešava odmah. Um i telo mogu da traju i kroz nekoliko pokolenja, a da se tek potom loza ugasi i iščezne. Međutim, taj proces danas utiče ne samo na porodice, već se i čitavi narodi, države, a čini se i kompletna današnja civilizacija kreću u tom pravcu. „Ohlade ljubav mnogih zbog umnoženja bezakonja“ (Jevanđelje po Mateju 24, 12). Dakle, ljubav se hladi i gasi te umesto spasenja počinje da ubija. A to se dešava kada izgubimo pravi put i unutrašnji smisao života.

Telefonska konsultacija se završila. Spustio sam slušalicu i setio se filma s neobičnim nazivom koji sam nedavno gledao: „Kroz talase“. Režirao ga je 1996. godine danski režiser Lars fon Trier. Film je zadivljujući. Govori o ženi iz pobožne porodice, koju je vera počela da pretvara u ubicu i podstakla je da prekrši osnovna moralna pravila.

Šta je bio uzrok gnusnog, nemoralnog ponašanja i zanemarivanja društvenih načela u sredini u kojoj je živela ova mlada žena? Režiser tvrdi da je uzrok u čistoj i snažnoj ljubavi. Da li ljubav može da bude uzrok greha? Kada prvi put gledamo film, osećamo da je to moguće. I tek nakon nekog vremena, kroz scene patnji, bolesti i smrti, provejava kompletna slika.

Zajednica na severozapadu Škotske, odsečena od sveta, živela je u skladu sa strogo uređenim zakonima i principima: obavezan odlazak u crkvu, poštovanje zapovesti i roditelja, kategoričko osuđivanje krađe i razvrata. Da bi bilo koje društvo moglo normalno da postoji, neophodno je da živi ne samo u skladu sa zakonima materijalnog sveta, već je osnovni uslov za opstanak - poštovanje duhovnih zakona. Upravo je

poštovanje duhovnih zakona izdiglo čoveka nad životinjom. Za održavanje duhovne i moralne atmosfere druženja u selu bili su zaduženi protestantski sveštenici. Njihovo ponašanje je bilo izrazito surovo i asketsko.

Prikazana je sahrana jednog parohijana, i tom prilikom, u svom oproštajnom govoru, sveštenik je grubo rekao: „Ovaj čovek će bez sumnje završiti u paklu jer je grešio“.

Žestokim žigosanjem svih koji narušavaju zapovesti i padaju u greh sveštenici su pokušavali da spasu zajednicu od moralnog haosa. Ljudima su potrebne duhovne smernice, neophodno je da osveste šta je greh i da se uzdrže od onoga što šteti duši. Sveštenici su se prilično strogo odnosili prema strancima jer je, po njima, truo uticaj moderne civilizacije imao moć da poljulja temelje i da iznutra uništi zajednicu. Zbog toga potpuno racionalno izgleda pitanje postavljeno mladoj ženi koja se zaljubila u stranca, što je radio na tornju za bušenje nafte, i želela da se uda za njega.

- Zašto ti je on potreban?

- Volim ga - prostodušno je odgovorila devojka.

- Ali on je stranac. Šta su nam dali ti stranci?

Devojka je nakon oklevanja iznenada odgovorila:

- Dali su nam muziku.

Nisu dali znanje, sposobnosti, niti tehnološki napredak. Najvrednije što je ona dobila bila je muzika. U toj frazi se krije njena dalja sudbina. Pred smrt je takođe izabrala muziku. Ali sada je bila zaljubljena i želela je da se uda.

Prikazana je svadba i obred venčanja u crkvi. I tu počinju da se dešavaju čudne stvari. Posle venčanja svi izlaze na ulicu i prijatelj mladoženje se obraća svešteniku koji stoji pored njega: „Oče, neka zazvone sva zvona“. Uputivši mu oštar pogled, ovaj mu odgovara: „Mi nemamo zvona. Našoj crkvi zvona nisu potrebna“. - „Tužno je što nemate zvona“ - uzvratio je mladić i svadbena povorka je nastavila dalje.

Prizor praznog zvonika izaziva oprez. Pojavljuje se osećaj neobjašnjive uznemirenosti.

Sledeća scena je čudna. Nevesta od mladoženje zahteva neodložnu fizičku bliskost: „Odmah, sada, pa makar i u toaletu“. Mladoženji je neprijatno i zbunjen je. Predlaže da sačekaju do večeri, ali strast koja se rasplamsala u duši žene ne može da se zaustavi. Oni užurbano, poput životinja, upražnjavaju seksualni odnos u toaletu.

Posle nekoliko dana zajedničkog života muž mora da se vrati na posao. Ali ljubav mlade žene se sve jače pretvara u strast i zahteva neodložno fizičko zadovoljenje.

Šta bi na njenom mestu učinila prosečna, lakomisljena žena? Budući da ne može da obuzda svoju požudu, počela bi da gleda druge muškarce. Upoznala bi se s jednim, drugim, zadovoljila bi svoje životinjske potrebe i time bi polagano uništila ljubav u svojoj duši, neverstvom bi uravnotežila svoju nezasitu želju za posedovanjem voljene osobe. Zatim bi otišla u crkvu i pokajala bi se bilo glasno ili u mislima.

Ali junakinja filma je duboka vernica. Ona čak i ne razmišlja o neverstvu. Greh je za nju neprihvatljiv. Ona nepokolebljivo i iskreno veruje u Boga. Upravo to i postaje uzrok njene tragedije. Potajno ušavši u hram i obrativši se Bogu, moli Ga da ispuni njenu vatrenu želju. Ona samo želi da vidi svog voljenog što je pre moguće. Ona želi da njen voljeni uvek bude pored nje.

Isus Hristos je govorio da se svaka molba upućena Bogu u molitvi ispunjava. Želja mlade i zaljubljene žene se neumoljivo ispunjava. Ubrzo nakon toga, muž joj se vraća kao invalid, zauvek prikovan za postelju. Ali kada mu ona hrli u susret, on joj odguruje ruku.

Naša intuicija sve zna. Zna sve ono što je bilo, ono što jeste i što će biti. Naša podsvest nam ne saopštava uvek na koji način su događaji povezani, ali naša osećanja znaju. Mladić je iznenada shvatio da će ga žena ubiti svojom strašću. Video je da mu nisu ostale nikakve šanse. Shvatio je da su smrt i invalidnost posledica sumanute vezanosti njegove žene. A nadalje se dešava nešto neverovatno: on je moli da ga prevari s drugim muškarcem. Zaljubljena žena je povređena u dubini duše. Ona negoduje, razjarena je i u besu ga vređa, naziva jadnim invalidom, a zatim beži iz kuće.

Njegovo stanje se odjednom poboljšava i on shvata da ima samo jednu šansu da preživi, a to je da njegova žena mora da usmeri strast ka

drugom muškarcu. Baš strast, a ne ljubav. Ljubav mora da im pripada, ali ubilačku strast ona mora da usmeri ka drugom. Zbog ljubavi prema mužu, žena pristaje. Spremna je da se zaputi i preda bilo kome, samo da bi njenom mužu bilo bolje. Tako naleće na mržnju društva: mladići je kamenuju i nazivaju prostitutkom, majka je ne pušta na prag svoje kuće, sveštenik joj ravnodušno okreće leđa kada je pretučena i leži na putu.

Ali to nije sve. Ona saznaje da njen dragi umire i odlazi na brod kod kriminalaca i ubica da poslednji put obavi svoju ulogu prostitutke u nadi da će time spasiti svog voljenog. Umirući, pita da li mu je bolje, ali Bog joj ne pruža radost ispunjene želje pre smrti. Odgovaraju joj da mu nije bolje i ona umire sa osećajem neostvarenih snova. Sve ljudske vrednosti su potpuno uništene. Najveće nade i osećanja pretrpeli su krah. Njene želje se nisu ostvarile, očekivanja su propala. Nastupila je mračna, zjapeća praznina.

U grob je ponela samo jedno - ljubav. To osećanje nikada niko nije mogao da joj oduzme. Morala je da bude sahranjena kao što sahranjuju obične grešnike. Kao i obično u takvim situacijama, sveštenik izgovara kletvu nad njenim grobom. Međutim, njenom voljenom se na neobjašnjiv način odjednom popravlja zdravlje. Zajedno s prijateljima, on krade telo svoje supruge, ostavljajući u kovčegu vreću s peskom. Sahranjuju je u moru, u skladu s mornarskim običajem - bez verskih opela i propovedi. U tom trenutku su na nebu zazvonila zvona.

Poslednji kadrovi filma su kulminaciona scena. U njoj je zbijen i koncentrisan čitav smisao filma. Mlada žena je pobedila strast koja je uništavala njenu dušu i život njenog muža. Uspela je da je pobedi samo kroz sopstvenu smrt. Ali uništavanjem tela ona spasava svoju dušu i otvara je ka Tvorcu. I zvona to obznanjuju. Zvona podsećaju ljude na Boga. Zvona su najpre potrebna ljudima, a ne sveštenicima u crkvi. Kada zvone zvona, zaustavlja se um sa svojom ljudskom logikom, čuje se božanska muzika i čovek može da vidi Višu logiku u onome što se dešava.

U filmu je pobedila ljubav, kao što između ostalog pobeđuje i u životu. Ljubav je večno i neprikosnoveno osećanje. Od nje se dugo možemo skrivati iza novca, želja i strasti i egzistirati u svom sićušnom i bezbednom svetu, lagano i neosetno umirući. Ali pre ili kasnije ljubav

nam pristiže i odnosi pobjedu. Ukoliko stigne ranije, tada se to dešava kroz patnje, a ukoliko kasnije - kroz smrt.

Na kraju ostaje nerazumljiva tragedija glavne junakinje. Ispostavilo se da ju je ubila ljubav. Da nije bilo tog svemoćnog osećanja, da nije bilo takve iskrenosti i vere, ona bi bila živa i zdrava. Postoji potreba da shvatimo u čemu je glavni problem. Zašto je tako svetla i uzvišena ljubav praćena takvom bezumnom strašću koja se pretvorila u pepeo? Malo kasnije je odgovor došao sam po sebi: strast se rasplamsala jer nisu zvonila zvona.

Ako učitelj greši, što je iskreniji, pošteniji i poslušniji njegov učenik, više će nastradati. Beskrajna vera mlade žene u sveštenikove reči dovela je do tragedije. Zašto? Analizirajmo moralnu atmosferu tog sela: žitelji nikada nisu pominjali ime Tvorca uzalud, prema veri su se odnosili s velikim poštovanjem, što je treća zapovest. Redovno su odlazili u crkvu i slobodno vreme posvećivali Bogu - što predstavlja četvrtu zapovest. Poštovali su svoje roditelje, ukazivali im čast i brinuli o njima, a to je - peta zapovest. Nisu ubijali niti krali - što nalažu šesta i osma zapovest. Nisu činili preljube i oštro su osuđivali takvo ponašanje - sedma zapovest. Članovi zajednice nisu zavideli uspešnijim komšijama i nisu lagali - kako kažu deveta i deseta zapovest.

Glavna junakinja je sveto poštovala te kanone sve dok se nije zaljubila. Ali kada su ljubav i najviša sreća ispunili njenu dušu, ispostavilo se da je žena, sveto se pridržavajući zapovesti, narušila dve - prvu i drugu. Ispostavilo se da njena duša nije težila Tvorcu, već voljenoj osobi.

Ljubav je najjača sila u Vasioni. I što se više otkriva u čovekovoju duši, to je veća opasnost ukoliko je pogrešno usmerena. Čovek koji poseduje nisku energiju nalazi se na životinjskom nivou i ne oseća ljubav, niti se preterano udubljuje u ispunjavanju Božjih zapovesti. Ali ako ipak teži da se uzdigne sa životinjskog nivoa, on mora da poštuje više zakone postojanja, a najpre - glavne zakone. Najviši zakon Vasiona je težnja ka jedinstvu s Tvorcem, ljubav prema Njemu, koja predstavlja najvišu sreću i prihvatanje Njegove volje kao mehanizam za ispunjenje najviše sreće.

Mnogi ljudi veruju da se Bog može čuvati u duši, a da se pritom ne poštuju zapovesti. Da bi čovek živeo, on mora da diše, kreće se, unosi hranu. Da bi održao život, mora da radi, ima seksualne odnose, da

izdržava porodicu i brine o najbližima. A sada zamislite kako vam prilazi neki čovek i kaže: „Hoću da živim i budem srećan, ali ne želim da radim ništa od gore nabrojanog“. Takva osoba će umreti, i ne shvatajući da je sama sebe ubila. Ova pravila važe za telo. Kada prestajemo da uzimamo hranu, kada nas izbace na ulicu, kada gubimo svoje bližnje, naše telo pati i to nam omogućava da preispitamo pogrešne stavove.

Božanske zapovesti se odnose na dušu. Ako je čovek suviše opsednut materijalnim vrednostima, prestaje da primećuje kako njegova duša pati dok krši zapovesti. Možda neće obratiti pažnju čak ni na činjenicu da njegova duša umire. On možda i ne sluti da je u toj situaciji telo već osuđeno na propast i da mu ljubav neće doneti nasladu, radost i razvoj, već smrt. Božanska logika takvoj osobi dolazi kroz nesreće, patnje i smrt. I da bi preživeli, mnogi pokušavaju da pobegnu od ljubavi i od Boga.

Priča mlade žene prikazana u ovom filmu svedoči jednostavnoj istini. Ljudi koji žive u zajednici su osuđeni na propast: izgubili su realno jedinstvo s Bogom. I kada najbolji među njima umiru nakon što osete božansko prisustvo u sebi, nema govora o fizičkom spasenju drugih. Iako žive, razmnožavaju se i sveto poštuju moralne norme, oni su mrtvi.

U judaizmu postoji zanimljiva tradicija. Pravednike, čak i kada su mrtvi, nazivaju živim. I obrnuto: živ čovek s mrtvom dušom zapravo nije živ. Zbog toga je Hristos govorio: „Neka mrtvi sahranjuju svoje mrtve“ (Jevanđelje po Mateju 8, 22.). Po svemu sudeći, nisu bili osuđeni samo ljudi iz te zajednice, nego i veći deo čovečanstva.

Zamislite još jednu sliku: prilazi vam neko i kaže: „Želim da živite. Hranite se, razmnožavajte se, radite, stvarajte porodicu. Nazdravlje vam bilo. Neću vam dopustiti samo jedno - da dišete. Ali sve ostalo - izvolite“. Dakle, poštovanje prve i druge zapovesti je proces disanja visokorazvijene duše. Kada se ne poštuju, duša neosetno propada, bez obzira na to što se strogo poštuju ostale zapovesti.

U filmu se objašnjava uzrok te nezadržive strasti. Mladoj ženi je umro rođeni brat. Ona nikako nije mogla da se pomiri s tim gubitkom i završila je na psihijatrijskom lečenju. Nemogućnost da prihvati smrt bliske osobe već govori o tome da su svi njeni interesi, njena unutrašnja energija koncentrisani na telo i njegove instinkte. Gubi se veza s Bogom. Naravno, možemo se odreći ljubavi prema bližnjima i biti potpuno

ravnodušni kada oboljevaju, pate i umiru naši prijatelji i rođaci. Povratak na životinjski nivo može da odloži smrt. Ali zaljubljena žena ne želi da bude ravnodušna i njena čista i svetla osećanja se pretvaraju u fatalnu strast.

Zašto ona na najsureviji način, iako nehotično, krši drugu zapovest i oseća idolopoklonstvo prema voljenoj osobi?

Još jedna scena iz filma: mladoženjin prijatelj sedi na svadbi pored sveštenika. On želi da demonstrira svoju neustrašivost i nadmoćnost: uzima flašu piva i sa zadovoljstvom je ispija posmatrajući sveštenika. Pastor ćutke sipa u čašu dva puta više vina i lagano ga iskapljuje. Zatim mladić uzima limenku i stiska je rukom, zgnječivši je. Sveštenik ćuteći uzima staklenu čašu i, posmatrajući mladića, počinje da je stiska. Čuje se krckanje, čaša se lomi. Na sveštenikovom dlanu se pojavljuje krv, ali on na to ne obraća pažnju. On je dokazao svoju psihičku i fizičku nadmoćnost. Ponaša se kao vođa čopora, potvrđujući svoje pravo da upravlja drugima.

Prisećajući se ove scene, shvatamo zašto u toj crkvi ne postoje zvona. Zato što osnovni cilj i smisao života nisu ljubav, jedinstvo i saosećajnost. Principi, ideali i nepomirljive moralne predstave su osnovni pokretači ovih osoba. Zato je lako njima upravljati i potčinjavati ih. Grešnike je trebalo da žigošu a hvale pravednike. Trebalo je demonstrirati superiornost duhovne sile nad ljudskom slabošću.

Ispostavlja se da su se sveštenici, spolja služeći Boga, zapravo klanjali ljudskim instinktima u njihovoj višoj manifestaciji. Prevazišli su poklonjenje materijalnoj sreći, ali su bili nemoćni da prevaziđu duhovnu sreću. Zbog toga se neosetno pojačavaju paganske tendencije. Pastori su privatizovali veru u Boga i religiju. Danas upravo oni određuju ko je grešnik, a ko nije, ko će biti u raj, a ko će biti poslat u pakao. Mrze svakog onog koji zalazi na njihovu duhovnu teritoriju, koju su dobili od religije. Zaštićeni su religijom, ali su neosetno izgubili potrebu za Bogom.

Zbog toga im nisu potrebna zvona koja svaki čovek podsvesno doživljava kao Božji glas. I što čovek iskrenije veruje sveštenicima i sledi ih, time se njegova energija brže pretvara u duhovno ili materijalno idolopoklonstvo. Tada se ljubav pretvara u strast i ubija.

Gledao sam ovaj film i u sećanju mi je iskrsla bolno poznata priča koja se dogodila pre dve hiljade godina. U pitanju je bilo isto takvo

armiranobetonsko poklonstvo utvrđenim pravilima i propisima, isto takvo strogo poštovanje svih zapovesti, a ignorisanje prve dve. Isti taj osećaj sopstvene ispravnosti, zaštićenosti, ali i nadmoćnosti prema drugima. I upravo je vera bila izvor njihove snage i nadmoćnosti. Ali to je bio judaizam i protiv toga se pobunio Isus Hristos.

Zašto posle dve hiljade godina vidimo istu ovu sliku? Um bira najlakše i najudobnije rešenje: krivi su sveštenici. Oni obmanjuju narod i koriste svoju nadmoć. Ali u ovom filmu se vidi da sveštenici ne žele nikoga da prevare. Iskreno su ubeđeni u svoju ispravnost i pokušavaju da pomognu drugima. Jednostavno poklonjenje duhovnom idolu za njih je takođe postala nepremostiva prepreka. Ostaje otvoreno pitanje kako naučiti poštovati prve dve zapovesti koje, ako se ne poštuju, tada i sve ostale, zadržavajući formu, gube smisao.

Dve hiljade godina hrišćanstva pružaju odgovor na to. U pravoslavlju postoji sledeća teza: sve zapovesti prestaju da deluju i gube svoj smisao ako nema individualne težnja ka Bogu i neprestanog rada na prevazilaženju osećaja nadmoćnosti prema drugima. Čim čovek pokuša da ispunjava zapovesti mehanički, bez unutrašnje i lične težnje, napušta ga vera u Boga.

Forma egzistira pomoću održavanja stabilnosti, a sadržaj pomoću konstantne unutrašnje težnje. Sudeći po tom talentovanom filmu, mnogi ljudi su danas osuđeni na propast iako toga nisu svesni. Oni će možda i proživeti svoj život, ali će njihova deca i unuci definitivno izgubiti budućnost.

Zaključak je vrlo jednostavan. Preživeće oni kojima će potreba za ljubavlju i jedinstvom s Tvorcem biti jača od potrebe da dišu. Neće fizički preživeti svi, ali oni kojima je potreba za ljubavlju osnovni smisao života preživeće na nivou duše. Živa duša može da dobije novo telo, ali živo telo s mrtvom dušom je osuđeno na propast.

U razmišljanju me je prekinuo telefonski poziv. Bila je to moja poznanica, koja mi je pričala o perspektivama našeg zajedničkog rada.

- Znaš, na aerodromu mi se dogodila potpuno apsurdna situacija - smejala se ona. - Dve nedelje sam bila na odmoru u Španiji i radila sam na sebi i na nevezivanju. Pre povratka kući kupila sam budilnik i stavila ga u torbu. Sedela sam i počela da se molim izgovarajući sledeće reči: „Volim sebe i volim Boga u sebi“ Izgovarala sam ove reči oko minut i

iznenada je budilnik počeo da zvoni. Vrištao je kao da ga kolju; nije mi dopuštao da radim. Isključivala sam ga, ali je on je i dalje zvrndao. Ispostavilo se da se pokvario i od tada jednostavno nije mogao da se isključi.

Obuzeo me je smeh.

- Zar nisi shvatila da je to zvono s Višeg plana?

- Ne shvatam. A u čemu je zapravo stvar? - iznenađeno me je upitala.

- Ti si na prvo mesto stavila ljubav prema sebi, a na drugo - ljubav prema Bogu. I tu glupost si još ojačavala molitvom. Imaš sreće jer se oglasilo zvono.

Zbunjeno je ćutala, a zatim iznenađeno rekla:

- Pa, kako to? Skoro i da ne postoji razlika. Shvatam da je potrebno voleti Boga više od svega. Jednostavno sam redom krenula: od sebe, a zatim došla do Boga.

- Treba počinjati od Boga, a zatim prelaziti na sebe - rekao sam joj - zato što upravo na taj način, neprimetno, mi uništavamo naše porodice i upropaštavamo svoju decu.

Zvona ne zvone slučajno.

STVARALAŠTVO

Svako živo biće, pa čak i neživo, egzistira u stanju stvaralaštva. Mnogi kristali se pojavljuju i razmnožavaju kao živa bića. Sijanje Sunce je takođe - stvaralaštvo. Energija Sunca učestvuje u nastanku i razvoju celokupnog života na Zemlji. Sve se to dešava u skladu s principom apsolutnog jedinstva Vacione. Svaki proces ponavlja ciklus univerzuma. Egzistiranje Vacione je njeno neprestano obnavljanje od strane Tvorca, svakog delića sekunde. Ta istina je otkrivena pre mnogo hiljada godina i izložena u judaizmu i indijskoj filozofiji. Stvaralaštvo je sprovođenje inicijalne božanske energije, njeno pretvaranje u vreme, prostor i materiju.

Da bi živo biće postojalo, mora da stvara sebi slične. Pritom, forma može drastično da se promeni, ali sadržaj ostaje postojan. Šta znači starozavetna fraza: „I stvori Bog čoveka po obličju svom (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 1, 27)? Kao prvo, znači da čovek svakog trenutka može da stvara novi svet oko sebe. Kao drugo, znači da osnovni cilj i smisao života svakog čoveka sa spoljašnjeg upodobljavanja Tvorcu prelazi na jačanje unutrašnjeg jedinstva s Njim. Konačno, ljudsko „ja“ treba da se rastvori u božanskom.

Razvoj kreativnosti i njeno uvećanje određeni su stepenom jedinstva s Tvorcem. Kreativnost prestaje kada se zaustavi energija. Za živo biće to označava smrt. Šta god da radimo, mi uvek stvaramo, čak i kada ponavljamo ustaljene radnje. Ono što nazivamo talentom i kreativnim potencijalom, to su naše pojačane mogućnosti da trošimo suptilnu energiju i stvaramo nove čulne i misaone modele.

Kakva treba da bude kreativna osoba? Šta je potrebno da uradi da bi postigla uspeh? Za početak, analizirajmo najprostije primere. Proces samoodržanja, odnosno zarađivanja novca, jedan je od najstarijih oblika stvaralaštva. Ako čovek poseduje nizak nivo energije i ograničenih je kapaciteta, tada može da zaradi parče hleba samo kada izvršava nečije naredbe. Psihologija izvršioca podrazumeva da postoje minimalne zalihe unutrašnje snage. Kada čovek ima više unutrašnje snage, tada teži ne samo da se potčinjava, već i da upravlja i pretvara se u organizatora. Pokreće svoj posao i ako je nekada radio za novac, sada novac radi za njega.

Mi obično kažemo: „Čovek je pokrenuo svoj posao“. Međutim, mnogi koji su pokušavali da otvore sopstveno preduzeće, doživeli su neumitni krah, jer njihovo unutrašnje stanje nije odgovaralo zadacima koje su postavili ispred sebe. Zašto kod jedne osobe poslovi napreduju i razvijaju se, a kod druge pretrpe krah? U današnje vreme se pojavila ogromna količina literature koja savetuje kako postati bogat i uspešan biznismen. Čini mi se da u njima odsustvuje najvažnije. Kao prvo, ne postoji sistem i zato informacija ne može da se zapamti. Kao drugo, ne postoji razumevanje da je biznis stvaralaštvo i da od čoveka zahteva određene duševne kvalitete. Ako oni ne postoje ili nisu dovoljno razvijeni, potrebno je da se prođe kroz bolan i istovremeno radostan put samovaspitanja. Bez bola nema razvoja. Ako čovek na to nije spreman, pre ili kasnije će shvatiti da je izvršilac - optimalna uloga koju igra.

Dakle, zamislimo kako ste jednog lepog dana doneli odluku da započnete sopstveni biznis. Gradite kule u vazduhu i osvajate zlatnu planinu. Kupujete vikendicu, stan, automobil i putujete na sopstvenoj jahti Indijskim okeanom. Vaš cilj je da zaradite što je moguće više novca da biste bili srećni. Ali kada se bacite na posao, svi vaši snovi počinju da se pretvaraju u prah i pepeo. Ispostavlja se da je život okrutan i nepravedan, a ljudi kojima ste verovali vas izdaju i obmanjuju.

Ispostavlja se da je u svakom poslu neophodno da komuniciramo s ljudima, da umemo da se sukobljavamo i dostižemo željeni cilj. Potrebno je da naučimo da uvažavamo druge i da ih nateramo da nas poštuju. Šeme brzog bogaćenja bez gubitaka se raspršuju kao magla i mi primećujemo čudnu tendenciju - da svi naši planovi konstantno propadaju. Sa našom budućnošću očigledno nešto nije u redu. Međutim, odgovor je jednostavan: pogrešno smo postavili ciljeve i zadatke ispred sebe, pogrešno se postavili prema svojoj budućnosti i sadašnjosti.

Ako čovek postavi novac kao svoj cilj, tada on može da bude samo izvršilac. Za organizatora će cilj biti otkrivanje svog stvaralačkog potencijala, sopstveni razvoj, primenjivanje viška energije. Novac je za njega samo pokazatelj sopstvene stvaralačke aktivnosti i sposobnosti, i to ne glavni.

Sada nešto o budućnosti: ako čovek postavi svetlu budućnost kao svoj cilj, osuđen je da je izgubi. Razvija se samo ono što poseduje

energiju, a energija se nalazi tamo gde postoje suprotnosti. Ljubav egzistira kao kombinacija radosti i bola. Ako čovek želi samo da dobija zadovoljstvo koje ga asocira na sreću, pozitivne emocije će se pre ili kasnije pretvoriti u negativne. Jedna suprotnost će preći u drugu.

Šta znači zdrav pogled na sutrašnji dan? To znači shvatati da će osim radosti biti i bola, gubitaka i poraza. To je neophodan uslov razvoja. Kada čovek u svojim snovima uz radost vidi i bol i gubitke, tada njegov cilj ne postaju pozitivne emocije, već ljubav, u kojoj istovremeno egzistiraju suprotnosti.

Naučnici su sprovedi zapanjujuće eksperimente s pacovima. Kada su životinje izlagali samo negativnim emocijama, one su se razboljevale i umirale. Kada su ih postavljali u veoma udobne uslove, bez stresa i konflikata, životinje su se takođe razboljevale, a zatim umirale, samo malo kasnije. Ispostavilo se da odnos pozitivnih i negativnih emocija za zdrav organizam mora biti u razmeri tri na prema jedan. U takvim uslovima živ organizam se oseća maksimalno komforno.

Ovi jednostavni eksperimenti prilično slikovito objašnjavaju uzrok tragedije socijalizma. Pokušaj da se stvori nekonfliktno društvo, raj na zemlji u kome postoje samo pozitivne emocije, dovela je do mašine za mlevenje ljudskog mesa, koja je pogubila desetine miliona ljudi. Nepoznavanje zakona fiziologije duše dovelo je do strašnih posledica.

Mnogi uspešni biznismeni postigli su odlične rezultate a da ni sami ne znaju na koji način. Podsvesno su negovali pravilan odnos prema budućnosti, prošlosti i sadašnjosti. Sećam se kako sam se pre nekoliko godina vozio automobilom u Peterburgu pored Senskog trga. Na krovu jedne kuće je bio uočljiv reklamni pano s televizijskim ekranom. Uvek sam okretao glavu od dosadnih reklama, a u ovom slučaju me je privukao tekst koji je promicao. „Neki biznismen reklamira svoje proizvode“ - pomislio sam. Ali kada sam pročitao tekst i pronikao u smisao, bio sam veoma iznenađen. Ta osoba je po svoj prilici uložila ogroman novac da bi na ekranu promicao samo jedan red u kome je pisalo: „Sreća nije cilj, nego nusproizvod“. Postavlja se pitanje: a šta onda treba da bude cilj? Reklama to nije objasnila. Ne znam odakle je ta osoba preuzela ovu frazu, ali učinila mi se da je sjajna.

Za svakoga od nas sreća predstavlja - pozitivne emocije. To su naši slatki snovi o budućnosti, ispunjenje svih naših želja, odsustvo bola i

gubitaka. Mi sreću činimo ciljem, krećemo se ka njemu i ne možemo da shvatimo zašto je nedostižan. I što se više fokusiramo na takvu sreću i težimo ka njoj, time se više u našoj duši pojavljuje ogorčenosti, mržnje, osuđivanja i uninija. U suštini, ljubav treba da bude najvažnija sreća za svakog čoveka. Ka njoj treba težiti, učiniti je svojim ciljem. Tada će se u vašoj duši pojaviti neophodna energija koju ćete primeniti u svojim projektima i željama, gubicima i dobitcima, a pozitivne i negativne emocije će vam postati instrument za samorazvoj. Prestaćete da zavisite od radosti pobeđe i gorčine poraza. Sačuvaćete dostojanstvo čak i kada ste uniženi i skromnost - čak i kada vas uzdižu. Kada postoji samo jedna suprotnost, duša se za nju vezuje. Kada su pak spojene, duša počinje da se usmerava na ljubav.

Ali, ipak, kakve su karakterne crte potrebne da bi biznis bio uspešan? Pokušajmo da krenemo redom.

Prvo pravilo: potrebno je da budete pouzdan partner. Ukoliko stalno budete obmanjivali, vrebali priliku za lukavstva, pokušavali na sve načine da pribavite što veću korist za sebe, pre ili kasnije ćete izgubiti ne samo sve partnere, već i svoje zaposlene. Čovekovo ponašanje se krije u njegovim emocijama, a koreni emocija čuče u podsvesti. I dok naše misli možemo da sakrijemo, duše su uvek otvorene jedna prema drugoj. Zbog toga se želja da obmanemo nekoga radi pribavljanja lične koristi oseća na bilo kom rastojanju, i kod te osobe se iz nekog razloga pojavljuje antipatiju prema nama. Nepouzdan i neiskren čovek ne može da bude ni izvršilac, a o rukovođenju ne treba ni govoriti. Zato vam iskrenost i pouzdanost pružaju ozbiljne perspektive u biznisu.

Drugo pravilo: sklonost ka prevari obično ima pohlepna i koristoljubiva osoba. Kada sami nismo u stanju ništa da stvorimo, ili smo lenji, tad imamo potrebu da nešto otmemo od drugoga. Zbog toga zavidan čovek nikad ne može biti dobar radnik niti rukovodilac. On je nepouzdan ne samo na duhovnom, već i na materijalnom planu. Takav čovek je sklon kleveti i izdaji. A ta vrsta nepouzdanosti daleko je opasnija od finansijske nepouzdanosti. U našoj napaćenoj Rusiji lopovluk je uvek bilo prilično razvijen. Za nas su najvažnija pitanja uvek bila: ko je kriv i šta učiniti? Međutim, to pitanje bi trebalo da glasi drugačije: kome pomoći? Verovatno bi tada krađe i zavisti bilo manje.

Da bi neko postao biznismen potrebno je da prevaziđe unutrašnju zavist prema uspešnijoj osobi. Želja da se otme od drugog parališe sopstvenu kreativnost i mogućnost razvoja.

Treće pravilo: da bi čovek mogao da rukovodi i organizuje, trebalo bi da prevaziđe robovanje svojim željama, jer ako postoji zavisnost od želja, dolazi do gubitka energije. Osoba koja halapljivo, brzo i mnogo jede, koja trči za svakom suknom i ne može da se odupre seksualnoj želji, u najboljem slučaju može pretendovati na to da bude izvršilac. Međutim, da bi neko postao uspešan rukovodilac neophodno je da poseduje sposobnost strateškog razmišljanja, a za to je potrebno da razvije sposobnost nevezivanja. Onaj koji je vezan za svoje želje ne može imati dobru intuiciju.

Zamislite da ste otpočeli zajednički posao sa osobom koja je pametna i energična i kojoj sve joj ide od ruke. A onda primetite da je počela da se udvara vašoj ženi. Mislim da bi se tog trenutka vaš zajednički poduhvat završio.

Dakle, osoba koja ne može da obuzda svoje želje osuđena je na probleme, a veliki novac predstavlja velike probleme. Onaj koji ne može da kontroliše svoju požudu, odnosno ne može da obuzda želju za zadovoljstvima, neće moći da zaustavi ili obuzda želju da nekoga pokrade ili prevari. Znači, da bi čovek bio dobar partner ili rukovodilac treba da bude pouzdan, ne samo u materijalnom i duhovnom smislu, nego i na planu osećanja.

Pred svakim biznismenom uvek stoji veoma važan izbor: ili će da razvija i usavršava sebe ili će krasti od drugih. Ali u našoj podsvesti ne postoji rok trajanja. Svaki naš učinjeni postupak će nam određivati naredne korake. Čovek je celovit ne samo u prostoru, već i u vremenu i svi njegovi postupci su povezani. Ako je samo jednom nekoga opljačkao, već je formirao snažnu podsvesnu sklonost koja će ga gurati ka novoj krađi. Ne mora nužno da bude u pitanju novac, mogu se ukrasti i misli drugih ljudi. Moguće je ukrasti tuđ život ubijanjem.

Što je više čovek preokupiran otimanjem od drugoga, time će mu inercija sopstvenog pogleda na svet železnom preprekom zatvoriti mogućnost za kreativnost i razvoj. Ukoliko se zavist, obmana i požuda rađaju u ljudskoj duši a nisu spolja primetni, to jest opasnost koja pretili od njih, u tom slučaju treba znati da je direktna krađa ili ubistvo žig na

ljudskoj duši koji se nikakvim odlascima u crkvu ili milosrđem ne može otkloniti jer se čovek pritom ne menja. Njegova duša će podsvesno, kao i ranije, želeti da otme sreću od drugog, umesto da je sam ostvari. Kod njegove dece i unuka vrlo brzo može da se ispolji tendencija degeneracije i gubitak energije.

Onaj koji hoće da ukrade ili je spreman da ubije, praktično sebi zatvara put ka stvaralaštvu. Mislim da je čitalac već shvatio da su principi koje sam ovde izložio slobodno prepričavanje Deset zapovesti. Od zapovesti „Ne ubij“ možemo da pređemo na zapovest koja nalaže poštovanje oca i majke. Poštovanje prema roditeljima je podsvesno poštovanje Tvorca i prihvatanje Njegove volje.

Čovek koji se na unutrašnjem planu odriče božanske volje, neminovno gubi duševnu energiju i ograničava svoje stvaralačke mogućnosti. Samim tim povećava mu se sklonost da ukrade od drugog, umesto da sam stekne.

Dugo nisam mogao da shvatim zašto osuđenici u zatvorima osećaju strahopoštovanje prema roditeljima, posebno prema majci. Zatim sam shvatio: svaki čovek želi da prevaziđe svoje probleme i da se promeni, a to je nemoguće bez ljubavi. Ljubav i poštovanje prema roditeljima predstavljaju podsvesno traganje za verom u Boga, što znači odsustvo sposobnosti za ubistvo, preljubu i krađu.

A kako se zapovest o svetoj suboti može primeniti na biznismena? Ispostavilo se da je u poslu i ta zapovest neophodna. Čovek može biti pouzdan, energičan, čestit, ali toliko opsednut poslom da radi u preopterećenom režimu. Međutim, duša je potrebna i za sledeći život i energetski je povezana s decom. Ako telo i um počnu da ubijaju dušu, radeći u režimu preopterećenosti i isisavajući iz nje svu energiju, telo mora da oboli ili umre.

Mnogi ljudi, u potpunosti se predajući poslu, ne primećuju da nanose štetu svojoj duši, a zatim oboljevaju od neizlečivih bolesti pred kojima su lekari nemoćni. Ali čim čovek promeni odnos prema poslu - neizlečiva bolest odjednom nestaje bez traga. Naš život je, isto kao i posao, kreativni proces i ako smo previše opsednuti životom i poslovima, aktivnost tela, usmerena na zadovoljenje nagona, može da naškodi duši i osnovnom nagonu - spoznaji Tvorca i povećanju intenziteta ljubavi u duši. Kreativna energija nam dolazi kroz jedinstvo s

Tvorcem. Samo osoba koja može povremeno da se udalji od poslova i problema i usmeri na jedinstvo s Bogom i ljubav prema Njemu, obezbeđuje neprestano doticanje kreativne energije u svoju dušu.

Kako se na biznis može primeniti treća zapovest: „Ne uzimajte imena Gospoda Boga svoga uzalud“? Smisao ove zapovesti je u zaštiti božanske logike. Primitivni ljudski um je u poređenju sa božanskom logikom uvek nedovoljno razvijen, bez obzira na koji stepenik razvoja se čovek uzdigao. Pokušaj da se logika Tvorca spozna razumom, odnosno umom, nikada ne može biti uspešan. Čim čovek pomisli da je spoznao božansku logiku i volju, razvoj se zaustavlja. Potreba za Bogom nestaje, a čovek se više ne oslanja na stremljenje ka Tvorcu i jedinstvo s Njim, već na svoje predstave o Njemu. Zatim nagoni počinju da potiskuju i zatvaraju ljubav od njega.

Kada je Hristos isterao trgovce iz hrama, ispunjavao je treću zapovest. Biznis ili politika se često vode pozivajući se na blažene religijske zamisli pod maskom vere. Ljudska logika pokušava da natera božansku da joj služi i ako je biznismen uveren da će njegova pljačka, izdaja i unutrašnja razuzdanost biti oprošteni kad donira mnogo novca, da svi njegovi gresi tako mogu da budu očišćeni, to je onda narušavanje treće zapovesti.

Jedan od ozbiljnih uzroka propasti mnogih preduzeća jeste krut i ograničen model sveta koji nas okružuje. To se dešava kada čovek prestaje da oseća neprekidnu božansku volju u svemu. Ukoliko nema volje Tvorca i više logike u svemu što se dešava, logike zasnovane na ljubavi, tad čovek stvara svoju sliku sveta. Njegova logika se temelji na nagonima, ciljevima i težnji ka sreći. Što je grublja i kruća ta slika sveta, čovek se ponaša agresivnije štiteći je. Što je agresivniji čovek u svojim predstavama o tome kakav treba da bude svet, manje dobija kreativne energije i brže počinje da se ruši njegova predstava o svetlu, zajedno sa zdravljem i sudbinom.

A sada zamislite čoveka sa gipkim načinom razmišljanja, koji je dobroćudan, dobar i čestit. Šta je ono što može da mu nedostaje za uspešan razvoj? Ispostavlja se da ozbiljna prepreka može biti unutrašnja zavisnost od drugih ljudi. Svaka proizvodnja je povezana sa konkurencijom. Ona prisiljava čoveka da bude energičniji, da osmišljava

nove modele razvoja. Moramo naučiti da budemo ne samo pouzdani i dobrodušni, već i strogi.

Osoba koja ne ume da kaže „ne“, gubi veru u Boga. Kada sebi sugerišemo da je druga osoba apsolutno dobra i da nas nikada neće izneveriti, ne dopuštajući čak ni pomisao o njenoj mogućoj izdaji, prevari, slabosti, pre ili kasnije će nam se to i dogoditi. Čini mi se da je kardinal Mazaren rekao da bi trebalo verovati ljudima, ali se pritom prema njima odnositi kao prema poslednjim prevarantima.

Mnogim ljudima pomenuta nemogućnost da nekoga odbiju postaje nepremostiva prepreka u razvoju. Unutrašnje poklonstvo drugoj osobi primorava nas da se okrenemo od Boga i da izgubimo višu stratešku energiju, koja nam je potrebna za razvoj. Mnogi biznismeni su na početku karijere preterano poverljivi i zbog toga sebi stvaraju ogromne probleme. Zatim se bacaju u drugu krajnost: ne veruju nikome pri čemu se oslanjaju samo na rigorozne mere - i u njima se tad odvija suprotan proces.

Dok jedni gube novac, ali mogu da sačuvaju dobrodušnost, kod drugih se povećava količina novca, ali im duša postaje ozlojeđena pri čemu se neprimetno degeneriše. Takva je većina. Kada u čovekovoju duši nema vere u Boga, on počinje da veruje u ljude. Tada se pred njim ukazuju dva puta: da izgubi posao ili da bude ozlojeđen. A potom slede laž, krađa, spremnost na ubistvo i požuda. Mnogi veruju da biznis obogaljuje čoveka i stvara u njemu gorenabrojane osobine. Zapravo, to se dešava samo kod onoga ko je izgubio veru i ispravan sistem vrednosti.

Što je krupniji biznis i što je značajnija rukovodeća funkcija, čovek mora da prelazi na sve suptilnije strateške nivoe upravljanja. U suprotnom navaljuje na sebe ogromna preopterećenja. Ovo je isto kao kada bi u prvoj brzini vozili auto 150 km/h. Zato je čoveku potrebna velika količina suptilne duhovne energije i spremnost na sopstvenu transformaciju. Tada se on, naizgled, bavi svojim ličnim razvojem, zahvaljujući kome, iz neobjašnjivih razloga, sve poslove uspešno obavlja, donosi najispravnije odluke i poseduje izvanrednu intuiciju.

Svaki konflikt, neophodan za razvoj, on odmah lako i prirodno rešava. Uostalom, što se rešenje sukoba više odgađa, to su agresivniji metodi njegovog rešenja. Viša energija, u neophodnom obimu za lako i

prirodno rešenje, stiće se kada čovek izvršava prvu zapovest, tj. kada je njegovo unutrašnje, podsvesno usmerenje prema Bogu jače od stremljenja ka bilo kojoj ljudskoj sreći, pa čak i samom životu.

Kada su vlast, novac i blagostanje glavni cilj nekog čoveka, onda božanska energija u njegovoj duši pada na minimalni nivo neophodan za puki opstanak i prosečno obuhvata tri-četiri pokolenja. Brojna pokolenja bogatih ljudi možemo da sretnemo samo u porodicama vernika. Statistika otkriva da je potrebno tri do četiri pokolenja da bi se vaspitao čovek s velikim duhovnim i materijalnim sposobnostima, i tri do četiri generacije da bi se one izgubile. Premda se u poslednje vreme svi procesi ubrzavaju kako u jednom tako i u drugom pravcu.

Mnogi veruju da osoba sa visokom energijom, inteligencijom i sposobnostima neminovno mora težiti tome da postane biznismen i zaboravi na koncept predodređenosti i sudbine.

Čovek koji je izgubio unutrašnju veru u Boga ne samo što prestaje da oseća svoju misiju, već počinje i da se bori sa sopstvenom sudbinom. To je jedan od najboljih načina za uništenje sopstvene energije i sebe samoga. Mnogo puta sam se u to uverio. Istinska kreativnost otpočinje od ljubavi - koja neprekidno traje i blista, a energija koja izvire iz nje određuje potencijal kreativnosti.

U Starom zavetu je napisano: „Gospod daje mudrost, iz Njegovih usta dolazi znanje i razum“ (Priče 2:6). Svaki čovekov stvaralački potencijal takođe je dar od Boga. Kreativna osoba, htela ili ne htela, mora da se pridržava viših zakona Vasione kako bi imala mogućnost stvaranja. U osnovi najlepših umetničkih dostignuća i svih oblika stvaralaštva nalazi se očigledno, vidljivo ili podsvesno, izvršavanje Božjih zapovesti.

Mnogi ljudi ne vide i ne razumeju taj mehanizam samo zato što proces polaganja semena znatno prethodi trenutku ubiranja ploda. Ali plod ne može da se pojavi ako pre toga nije izraslo drvo, a pre njega se iz semena nije pojavio izdanak. Mnogi žele da dobiju plod ne sejući seme, ne brinući o drvetu i ne posedujući strpljenje. U tom slučaju plod možemo dobiti samo krađom sa susednog drveta. Svako bira svoj put.

SUDBINA

Prekinuo sam razmišljanje i zainteresovano posmatrao ponovni vatromet koji se rasprskavao na tamnom nebu i podsećao na dugu. Tog dana, 7. maja 2008. godine, u Rusiji se održavala inauguracija predsednika, a u Izraelu slavilo šezdeset godina od nastanka države. U 11 sati se oglasila sirena i upriličen je minut ćutanja u znak sećanja na žrtve Holokausta. U tom trenutku je proticao drugi deo seminara. Prekinuo sam da razmišljam o vatrometu zbog jednog manjeg otkrića. Rekao bih da mi se mozaik konačno složio i da sam pronašao objašnjenje za jednu od najzagonetnijih i najneshvatljivijih bolesti od koje pati ogroman broj ljudi, a čiji se broj alarmantno povećava: šizofrenije.

Setio sam se dela popularnog francuskog slikara čije sam reprodukcije video u nekom časopisu. Tema je bila identična, ali svaka nova slika se razlikovala od prethodne jer je on prolazio kroz postepeni raspad svesti. Isprva skladni, lepo oivičeni objekti počeli su da se rasplinjuju i raspadaju, a logične niti su se prekidale. Potom su se prekidale i emocionalne da bi se, na kraju, neposredno pre njegove smrti, slika pretvorila u apstrakciju. Nestao je kako spoljašnji tako i unutrašnji smisao.

Bez obzira koliko puta sam se susretao sa osobama obolelim od šizofrenije, na suptilnom planu je u pitanju bio uvek isti razlog: ljubomora. Kod ljubomornih osoba se dešavaju problemi sa očima, ušima i zglobovima, ili oboljevaju od dijabetesa i raka. Zašto ljubomora ponekad uzrokuje šizofreniju? To sam pokušao da objasnim na sledeći način: kada čovek nije sklon samo vezivanju, već je i gord, njegova svest višestruko pojačava ljubomoru. Budući da je život isprva nastao kao struktura polja, odnosno primarna je duhovna komponenta, nekontrolisana ljubomora može da se blokira rastakanjem svesti.

Ali šta uzrokuje ljubomoru? Zašto je neko ljubomoran, a neko može da oprost? Najverovatnije da način života i ishrana mogu da osnaže ljubomoru. Setio sam se razgovora s jednom ženom. Njenom mlađem sinu, koji je imao više od trideset godina, iznenada su postavili dijagnozu „šizofrenija“. Tome je prethodila preterana uzrujanost, neke opsesivne ideje o sopstvenoj izuzetnosti, agresivnost. Međutim, uzrok šizofrenije se skrivao u majci i baki, u njihovoj duši. U ovom slučaju ponovo sam otkrio isti razlog - fokusiranost na seksualnost, ljubomoru,

ali sam odlučio da kopam i dublje. Ispostavilo se da njegova majka ima pojačanu agresivnost prema sopstvenoj sudbini, odnosno da se još u mladosti, pre rođenja dece, okrenula protiv nje.

Dugo sam razmišljao o tome šta je savest. Na kraju krajeva, svaka osoba iste događaje procenjuje na različit način. Zatim sam shvatio da postoji jedinstvena tačka gledišta za sva živa bića. Kada se odrekemo ljubavi ili je uništimo u nečijoj duši, uključuje se univerzalni kamerton - savest. Uništenje jedinstva s drugim ljudima, odricanje od saosećajnosti i pomoći, nanošenje štete duši zarad dobrobiti tela i njegovih nagona svako može da oseti, pri čemu, u dubini duše, shvata koliko su takvi postupci opasni i nedostojni. Religija često pomaže u očuvanju ispravnog usmerenja, ali ponekad su religiozne zapovesti u suprotnosti s ljubavlju budući da te velike istine naše svesno tumačenje, u izvesnoj meri, obično iskrivljuje.

Savest je kamerton, koji radi u sazvučju s ljubavlju, čime nas povezuje s Bogom i Njegovom voljom. Sudbina svakog živog bića teži tome da ostvari jedinstvo s Prauzrokom. Trudio sam se da shvatim šta je učinila ova žena. Oba njena sina su bila neoženjena, dok su na podsvesnom planu bili opsednuti seksom, pa su čak imali i homoseksualne sklonosti. Dešavao se potpuni raspad njihovog ličnog života, odnosno, bio je to bio rod koji izumire. A povrh svega je bila i šizofrenija.

U poređenju s kritičnim nivoom, žena je u mladosti imala trinaestostruko povišenu agresivnost prema ljubavi, što je bilo povezano sa seksualnom sferom. „Možda ju je suprug prevario ili su hteli da se razvedu? - razmišljao sam. Možda je bila previše obuzeta ljubomorom zbog čega je izgubila volju za životom“.

Iz misli me je prenuo novi vatromet. „Čudno je - razmišljao sam. - Nešto nedostaje ovom prazniku“. A onda sam iznenada shvatio da ljudi posmatraju vatromet u tišini. U Rusiji bi vikali „ura“ i živo bi se radovali. Ipak, u poređenju sa Zapadom, ovde, u Izraelu, ljudi su daleko topliji, razdraganiji i komunikativniji. U kontaktu s njima osećala se unutrašnja toplina. Osim Rusije, Izrael je verovatno jedina zemlja u kojoj bih mogao da živim iako je, za razliku od Rusije, unutrašnje nezadovoljstvo ovde prilično jako.

Kada se pripremam da otputujem u neku zemlju a ne osećam se dobro, to je prilično loš znak. Moja izoštrena senzitivnost je u sazvučju sa energijom zemlje u koju putujem.

U proleće 2008. godine sam krenuo na putovanje u Tokio. Pre polaska, na aerodromu sam iznenada ostao bez snage. Osetio sam veliku razdražljivost, pri čemu se događalo nešto neobjašnjivo. Poželeo sam da legnem i umrem. U jednom trenutku sam shvatio da je to povezano s državom u koju letim. Ispostavilo se da je Japan izuzetno fokusiran na svoju sudbinu i budućnost na štetu božanskog kamertona koji posedujemo u duši. A zatim je u meni otpočeo program samouništenja.

Kako li tek žive Japanci ako ja poludim kad me dodirne delić energije njihove zemlje? Nepojmljivo. Mada postoji i sledeći fenomen: kada čovek jede nešto neukusno i nezdravo, njegova prva reakcija će biti gađenje. Ali ako ubedi sebe da je to korisno, ili se prisiljava da jede, unutrašnji kamerton će prestati da radi.

Dakle, pre leta za Japan, oko sat i po vremena sam se nalazio u užasnom stanju. Razmišljao sam čak i da otkažem putovanje. Međutim, ipak sam poleteo i uskoro se sve normalizovalo. Zatim sam čitavih nedelju dana pokušavao da shvatim zašto je u Japanu prisutan tako neverovatan strah od budućnosti i neprihvatanje sudbine?

Proveo sam nekoliko dana s porodicom u mestu koje je od Tokija udaljeno oko dve stotine kilometara. Nekoliko dana pre povratka došli smo u glavni grad s namerom da ga razgledamo. Odseli smo u hotelu „Imperijal“. Te večeri se dogodilo nešto što me je podstaklo na spoznaju. Bio je to zemljotres. Ležao sam na krevetu u hotelskoj sobi, dok su mi supruga i sin raspakivali kofere. Odjednom je krevet počeo da se ljulja. Ormar, postavljen uza zid, počeo je da krcka, što je značilo da su se zidovi pomerali. Krevet se ljuljao sve više. Supruga se okrenula, pogledala me i prekorno rekla: „Prestani da ljuljaš krevet“. „Ne samo krevet, već i ceo hotel“ - pomislio sam. Osećao sam da je zemljotres bio jačine 4 do 5 stepena.

Bio sam znatiželjan pa sam sproveo samodijagnostiku. Uočio sam iste emocije - strah od budućnosti i neprihvatanje sudbine. Ležao sam i razmišljao o tome kako mi je sada jasno u čemu je tajna ekonomskog uspona Japana i visokog nivoa moralnosti svojstvenog Japancima.

Jedan od glavnih razloga bili su zemljotresi. Kada znamo da u svakom trenutku možemo izgubiti budućnost, i da nam pretila nesrećna sudbina, naša podsvesna težnja prema Bogu se pojačava. Ljudi teže ka udruživanju i ujedinjenju. Pojam moralnosti je svojstven upravo kolektivnoj svesti. Snažne porodične veze, razvijena kolektivna svest, spremnost da se pomogne, demonstrira briga i žrtvuje, od Japanaca je podsvesno načinilo vernike.

Budući da je u toj zemlji oduvek bilo malo drveća i šuma, postojao je problem zagrevanja kuća. U japanskim kućama jutarnja temperatura je samo nekoliko stepeni iznad nule. A tu su i tajfuni, uragani i zemljotresi. Za opstanak je potrebno biti snažan duhom, a to se izgrađuje verom, moralom i brigom o drugima. Davno sam čuo priču koja dobro demonstrira karakter Japanaca. Još u toku sovjetskog perioda, jedan režiser, koji je doputovao u Japan, pitao je svog sekretara, Japanca:

- Da li me je danas neko zvao?
- Da.
- A ko je zvao?
- Niko.

Kolektivna svest najjače ubrzava razvoj, ali i degradaciju ukoliko je društvo odabralo pogrešan sistem vrednosti. Nekada prosečan Japanac nije reagovao na kataklizme sa strahom i žaljenjem, već s ljubavlju i željom da pomogne bližnjem. Umeće očuvanja ljubavi u bolnim situacijama predstavlja poniznost. Kao reakcija na bol ne nastaju mržnja, osuda ili uninije.

Posle Drugog svetskog rata Japancima su nametnute američka ekonomija i kultura. Visok stepen moralnosti i jedinstva nije bio toliko učvršćen religijom, koliko tradicijama. Nametnuti zapadni obrasci komunikacije i doživljaja sveta vrlo brzo su uništili ovu tradiciju. Većina Japanaca želi da bude slična Evropljanima, pri čemu im se klanjaju na unutrašnjem planu i prihvataju njihove običaje.

Danas u Tokiju živi oko četrdeset procenata samaca/samica. Kolektivna svest postepeno iščezava i dolazi do fundamentalne promene u njihovom opažanju sveta. Interesi tela postaju važniji od interesa duše,

a svako podrhtavanje tla kod njih izaziva strah za sopstveno telo i budućnost. Sve to se nagomilava u njihovoj podsvesti.

Kada se pređe tačka s koje nema povratka, nešto će se dogoditi. Sudeći po tome kako sam se osećao uoči putovanja, energija te zemlje se približava toj tački. Nesreća uništava slabu dušu, a snažnu čini još snažnijom. Snaga duše se ogleda u njenom umeću da voli i utvrđuje se količinom ljubavi koja se nalazi u njoj.

Rapidno uvećanje bogatstva zemlje i individualistički način razmišljanja, usvojen od Evropljana, učinio je Japance na unutrašnjem planu nemoćnim pred prirodnim stihijama. Program samouništenja na nivou cele zemlje pre ili kasnije će dovesti do rata, kataklizme, epidemija ili do postepenog izumiranja naroda. Ipak, ne želim da gledam u njihovu budućnost. Već decenijama su svi ljudi na Zemlji jedan narod. Budući problemi Japana su problemi čitavog čovečanstva.

Kada sam leteo avionom u Izrael, takođe sam se osećao loše, ali na unekoliko drugačiji način. U početku sam se osećao prilično dobro, a zatim sam otežano disao, pri čemu mi se pojavilo škripanje u plućima. „Još sat vremena i ugušiću se“ - pomislio sam. Iz nekog razloga, fokusiranost na srećnu sudbinu se u meni povećala nekoliko desetina puta. Nivo gordosti je prevazilazio sve granice. Osećaj nadmoćnosti prema drugima i kategoričko neprihvatanje sopstvene sudbine izbijali su mi iz svake pore. Shvatio sam da sam uspeo da se uskladim sa energijom Izraela. Počeo sam da se molim i, nakon pola sata, hroptanje je prestalo, a nakon sat vremena sam normalno disao. Sledećeg dana, na seminaru, dobio sam sledeću poruku: „Kako prevazići osećaj nadmoćnosti prema drugima kada od sindroma „bogoizabranosti“ pati cela zemlja?“

Leteo sam avionom i pokušao da ubedim sebe da moje teško stanje nije povezano sa zemljom u koju putujem. Na aerodromu nisam mogao da odolim nego sam dijagnostikovao najsvetlije predstavnike izraelskog naroda. Ortodokсни Jevreji sa šeširima, naočarima i pejotama, kompletno odeveni u crno, kretali su se veličanstveno i dostojanstveno. Nadao sam se da se nešto promenilo u odnosu na prethodne godine, ali sam video istu sliku. Dijagnostikovao sam sedmoro ljudi i kod svakog od njih je bilo prisutno ono što nazivam „smrt u polju“. A ove osobe su provodile mnogo vremena u izučavanju svetih knjiga i molitvi.

Nekada sam u njima video nesrećnu sudbinu, ali se nisam udubljavao u uzroke. A sada sam video unutrašnju nadmoćnost prema drugima, klanjanje sopstvenoj sudbini, prezir prema ljudima koji su niže rangirani, isključivu podelu na dobro i zlo. Odnosno, ove osobe su se molile za svoju budućnost i blagostanje a da toga možda i nisu bile svesne. Po svemu sudeći, Bog za njih nije predstavljao cilj, već sredstvo za uvećanje i zaštitu sopstvenog duhovnog blagostanja.

Nedavno sam osmislio nov sistem dijagnostike. Posmatrajući čoveka, očitavao sam informacije o tome koju od deset zapovesti on narušava, a zatim sam se trudio da je povežem s bolestima. Dijabetes, na primer - predstavlja kršenje prve, druge, sedme i desete zapovesti, odnosno označava gubitak težnje ka Bogu, stvaranje lažnih idola, poklonjenje seksu i zavist koja se pretvara u ljubomoru. Psorijaza predstavlja kršenje prve, druge, treće, sedme i desete zapovesti, a masturbacija je, verovali ili ne, narušenje šeste i sedme zapovesti. Odnosno, onaj koga privlači masturbacija, ubija i čini preljube, a da ni sam to ne sluti. Njegov cilj se sadrži jedino u tome da dobije zadovoljstvo, dok njegovi potomci mogu da budu ubice i razvratnici, da imaju ozbiljne psihičke smetnje, a da se lekari potom lomataju u nagađanjima zašto je naizgled normalna osoba iznenada nekoga silovala i počinila ubistvo.

Kod ortodoksnih Jevreja, koje sam dijagnostikovao da bih odredio u kojoj meri poštuju zapovesti, sve je bilo odlično, sem jedne zapovesti: „Ne stvaraj sebi idola“. Ovo narušenje je deset do petnaest puta prevazilazilo opasan nivo. Odnosno, dolazilo je do podsvesnog izmeštanja težnje ka Tvorcu. Kada se traljavo poštuje prva zapovest, onda otpočinje kršenje i druge. Za ove osobe, koje su frenetično verovala i sveto izvršavale zapovesti iz Tore, cilj nije bio ljubav i jedinstvo s Tvorcem, već osećaj duhovne veličine, veće zaštićenosti i očekivanje duhovnih i materijalnih bogatstava kao nagrade zbog iskrenog služenja Bogu.

Iz toga proizlazi da su se oni podsvesno molili za svoju srećnu sudbinu i očekivali nagradu za to. Najverovatnije je u svakome od tih vernika u podsvesti odjekivalo: „Bog voli mene, a vas ne“. Što se više fokusiramo na srećnu budućnost, postajemo agresivniji zbog njenog mogućeg gubitka. Rekao bih da se iz tog razloga u Izraelu često dešavaju teroristički napadi. Strah za budućnost nevidljivo lebdi u vazduhu. Ma

kako to bilo tužno, on je uslovljen ne toliko spoljašnjim, koliko unutrašnjim stanjem Izraelaca.

Emocija je primarna u odnosu na događaj. S nama se događa ono što je adekvatno našem najdubljem emocionalnom stanju. Pre deset godina, kada sam prvi put došao u Izrael, uočio sam vrlo visok nivo gordosti, povezan sa nezadovoljstvom sopstvenom sudbinom. Iskreno sam govorio ljudima: „Biće problema i biće ih sve više“. Kod svake osobe čija duša izgubi vezu s Bogom pojavljuje se bolest zarad spasenja duše. Svako ima svoju bolest, a situacija je identična i kada je reč o državama: svaka zemlja je bolesna na svoj način. Svaki narod i zemlja imaju opšti pravac koji se određuje posledicama, tj. šta će se desiti s tim narodom ili državom.

Oni koji proučavaju Toru kažu da se pomoću nje mogu predviđati budući događaji. Govorili su mi da će Izrael napasti 72 države. To vreme više nije tako daleko. Nije objašnjeno iz kojih razloga će se to dogoditi. Prema mom mišljenju, ovo predskazanje je u skladu sa unutrašnjom energijom Izraela. Podsvesna agresivnost prema sudbini i njeno neprihvatanje su ogromni.

Poznato mi je kako izgleda nezadovoljstvo sudbinom. Nedavno sam razgovarao sa takvom osobom. Nakon jednog seminara prišla mi je izvesna žena i zamolila me je da pomognem njenom mužu.

- On je sada na intenzivnoj nezi - rekla mi je. - Zasekli su mu grlo i u njega ubacili cevke zato što ne može da diše, nego mu je potrebna veštačka ventilacija pluća. Dijagnoza je „bočna amiotrofična skleroza“. Isprva slabe, a potom odumiru mišići ruku i nogu, a na kraju prestaju da rade i mišići grudnog koša. Čovek se na kraju uguši.

Nisam želeo da joj odgovorim. Njen muž je bio skoro mrtav. Po mene je moglo da bude suviše opasno da ga izvlačim iz sveta mrtvih. Odgovorio sam joj sledeće: „On je povezan s vama. Možete da mu pomognete ukoliko se vi promenite. Nema potrebe da ga dijagnostikujem“.

Nedelju dana kasnije me je pozvala i saopštila mi da je njen muž počeo da diše i da se oporavlja. Pristao sam da nekoliko minuta razgovaram s njim. Znao sam da lekari ničim nisu mogli da mu pomognu, da se njegova bolest smatra neizlečivom i da su uzroci nejasni. Ali kod

mene na konsultaciji su već bili pacijenti koji su prebrodili tu bolest i on je to znao.

- Verovatno želite da znate zašto ste dobili ovu bolest? - rekao sam mu. - Sad ću vam objasniti. Postoji deset zapovesti koje nam pomažu da se približimo Bogu. Njihov smisao je u tome da moramo obuzdavati svoje životinjske želje i truditi se da otkrivamo svoju božansku suštinu. Deo životinjskog u nama orijentisan je na dobijanje, otimanje i pozajmljivanje, a božanski deo polazi od suprotnog - potrebe da pružamo, žrtvujemo se i brinemo. Međutim, spoljašnja i unutrašnja žrtva iziskuju mnogo energije. Nama je potrebna energija i mi je dobijamo od Boga. Prema tome, što više želimo da žrtvujemo, dajemo i stvaramo, time jača u nama mora da bude težnja ka Bogu, kroz ljubav.

Naša životinjska priroda želi da dobija i ogorčena je kada u tome biva uskraćena. Naše božansko „ja“ želi da pruža i traži nove oblike davanja - kroz kreativnost i sopstvenu realizaciju. Životinjski nivo predstavlja nezadovoljstvo i uništenje onoga što nam se ne dopada, dok je božanski nivo ljubav, vaspitavanje i promena onoga što nam se ne dopada.

Ako nam polazište bude životinjska priroda, moraćemo da uništimo sve u Vasioni, jer ne postoji ništa što nam se u potpunosti dopada, naime uvek se pronađe neka mana. Ovo je sasvim razumljivo, jer apsolutnog savršenstva u Vasioni ne može biti. Stepenn savršenstva se određuje količinom ljubavi u objektu. Samo je Tvorac potpuno savršen. On je oličenje apsolutne i sveobuhvatne ljubavi.

Dakle, uzrok vaše bolesti je nezadovoljstvo sudbinom. Kako nastaje bolest? Čovek malo po malo krši zapovesti i moralne zakone. Navikava se da potiskuje ljubav, da je se odriče i njome upravlja. Ovaj proces se odvija u duši i čovek ništa od toga ne oseća. Ali budući da je Vasiona jedna, ne samo u prostoru, već i u vremenu, svi naši postupci takođe su spojeni u jednu celinu. I ako sejemo zrno uništenja, uništenje ćemo i dobiti.

Kada ovaj proces počne da ubija dušu naše dece, mi, podsvesno ih spasavajući, žanjemo ono što smo sami posejali. Svi naši postupci koje smo nekada učinili vraćaju nam se kroz našu decu.

Ne samo što ste bili nezadovoljni sudbinom i ljudima koje vam je sudbina poslala, već ste to nezadovoljstvo predali i deci. A kada

nezadovoljstvo sobom i sudbinom pređe u podsvest - to znači neprihvatanje Božje volje, bogohuljenje. U suštini, na delu je pokušaj da se unište sudbina i Tvorac i to se završava ne samo pojedinačnim, već i sveopštim samouništenjem.

Potrebno je da prihvatite svoju sudbinu, i da u njoj vidite volju Svevišnjeg. Ono što se dešavalo s vama, bilo je u skladu sa količinom ljubavi u vašoj duši. Ako vam se ne dopada sudbina, promenite svoju dušu, a s njom i - svoju sudbinu. Neosetno samoubistvo kroz gnev i uvredljivost dovodi do loših posledica i po decu. Ako odlučite da dovedete u red duše dece, molite se i menjajte se i vaša bolest će proći. Sve zavisi od vas.

Nova paljba vatrometa mi je skrenula pažnju. „Potrebno je iščupati ovog čoveka - razmišljao sam. Prilično je jarki primer toga šta se dešava sa čovekom koji je dugo nezadovoljan svojom sudbinom“.

Misli mi je skrenuo tup bol u donjem delu stomaku koji se postepeno pojačavao. Ovaj bol je signalizirao da gubim energiju. Možda me je neko od pacijenata „privukao sebi“ ili su na površinu izronile neke zamerke? Dijagnostiku mogu da sprovedem samo u stanju potpune nevezanosti. Vezan sam za svoje zdravlje tako da je prilično teško da samom sebi postavim dijagnozu. Međutim, ipak sam pokušavao da na suptilnom planu otkrijem zašto sam gubio energiju.

Za početak, program samouništenja bio je sedam puta veći od kritičnog. To se ogleda ili u brzom gubitku imuniteta ili bilo kojom bolešću, a zatim sledi naprasna smrt, ili rak, pri čemu je smrt spora i mučna. Naravno, „bolje je pomučiti se“ kako je govorio junak popularnog filma, ali gubitak energije je već bio vrlo veliki. Dešavalo se neko ozbiljno narušenje Viših zakona.

Odjednom sam shvatio šta se dešava. Program uništenja je bio sedam puta veći od kritičnog. Razlog je u sedmostruko uvećanoj koncentraciji na budućnosti, određenim idealima, planovima i ciljevima. Najverovatnije je to bila pomisao da ću izlečiti ovog čoveka, jer nemam pravo da lečim, već samo mogu da pomognem pacijentu da stvori uslove za ozdravljenje. Bol je odmah prestao što je značilo da sam otkrio pravi uzrok problema. Nisam merodavan da odlučujem o tome da li će ova osoba ozdraviti ili neće. To je njena sudbina i njen lični odnos s

Bogom. A ja sam ga, nametajući mu svoju misao o izlečenju, podsvesno lišio težnje prema Bogu i preusmerio ga na sebe.

Prisutno je grubo kršenje prve i druge zapovesti. Čovek je zaboravio na Tvorca i od mene je načinio idola, a nakon toga je dovoljno da oseti zavist ili ljubomoru i da usledi dijabetes. Upravo je to razlog što nikad nisam želeo da radim kao iscelitelj.

Zaista, sve nam dolazi od Boga. Bog nam daje ljubav, život, talente i sve mogućnosti. Naše božansko „ja“ uvek oseća ljubav prema našem ljudskom „ja“, i odnosi se prema njemu kao prema detetu - brine o njemu, pomaže mu, vaspitava ga. A kada dete prestane da poštuje roditelje, počinje da ispoljava bezobrazluk i sve njihove zasluge pripisuje sebi, brzo dospeva u bolnicu ili zatvor.

Ljubav je naš roditelj. Iz nje je stvorena čitava Vasiona. Svaki put kada se odričemo ljubavi, ili se prema njoj nemarno ophodimo, mi za to snosimo odgovornost. Ljubav je energija. Što više imamo energije, više pokušavamo da menjamo sebe i svet oko nas. Da bismo prevazišli zavisnost od budućnosti, jačina ljubavi mora da bude daleko veća od prosečne. Ako postoji ljutnja, nezadovoljstvo i žaljenje - to su pokazatelji niskog nivoa energije. U tom slučaju nećemo moći da prevaziđemo zavisnost od budućnosti.

Prvo što je potrebno shvatiti jeste da su osuda, ljutnja i mržnja oblici pedagogije, vaspitavanja drugih. Ali to su najprimitivniji oblici vaspitavanja. Kako se vaspitava živi organizam u prirodi? Ako mu je delovanje pogrešno, snalazi ga smrt. Odnosno, osnovno sredstvo vaspitanja je uništenje nesavršenih bića. Oni koji ne žele da se menjaju - umiru.

U ljudskoj zajednici vaspitavanje prelazi na sledeći nivo: kao vaspitno sredstvo se koristi bol. Bol pruža više mogućnosti za promenu i razvoj. Stoga je osnovni metod vaspitavanja, koji i danas koriste mnogi roditelji, kažnjavanje deteta tako što mu se nanese bol ako se pogrešno ponaša.

Gnev, mržnja i osuda predstavljaju uvertiru u agresivne postupke. Ma koliko to bilo čudno, agresivna emocija je opasnija od agresivnog postupka. Unutrašnjom mržnjom možemo ne samo da ubijemo čoveka, već i njegove potomke i da za to snosimo kaznu.

Zašto preki i grubi ljudi često imaju odlično zdravlje, a kod suptilnih, ali osjetljivih osoba se raspadaju sudbina i zdravlje? Zato što je ovo drugo mnogo opasnije. Kod prvih je agresivnost površinska i upravo ona podstiče na vaspitavanje.

Međutim, kada čovek vaspitava drugog putem gneva, to više ne predstavlja vaspitavanje bolom, već smrću.

Ne treba grditi za loše, već pohvaliti za dobro. Ne treba tući zbog grešaka, već nagrađivati za dobro ponašanje. Ako vam se ne dopada ovaj svet - učinite ga boljim. Ako vam se ne dopada kako se ljudi prema vama ophode, učinite sebe boljim. Ako se ne dopadate sebi - učinite svoju dušu boljom.

Osnovni pokazatelj našeg ispravnog ponašanja, bez obzira na to da li je reč o emocijama ili postupcima, jeste ljubav. Kada je u svojoj duši imate mnogo, uvek možete promeniti osobu pored vas, pronaći zajednički jezik s njom i tada vas sukob neće uništavati, već razvijati.

Setite se reči Isusa Hrista: Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božji nazvati (Jevanđelje po Mateju 5:9). Čitav svet je samo objekat na koji treba da se oslanja ljubav. Naš život je sredstvo za dostizanje ljubavi. Voljena osoba je takođe sredstvo za dostizanje božanskog nivoa. Ukoliko to nismo u stanju da razumemo, voljena osoba postaje sredstvo za dobijanje blagostanja i novca. Kada ne možemo da služimo Bogu - služićemo mamonu.

„Čovek je interesantno sazdan - razmišljao sam. - Nedostatak ljubavi nam ne dopušta da povežemo suprotnosti: novo i staro. Uvek se krećemo putanjom: ili jedno - ili drugo. Isprva nastojimo da otklonimo i uništimo sve uvrede, mržnju i agresivnost i odmah postanemo neko drugi. A kada u tome ne uspemo, stropoštavamo se nazad. Ukoliko, pak, postoji ljubav, novi oblik mišljenja se neko vreme suživljava sa starim, a zatim bleđi, postepeno slabi i iščezava.

Avram je poverovao u Jedinog Tvorca i bio je spreman da se odrekne svog života. Čak je bio spreman da žrtvuje i svog sina Isaka. Njegov unuk Jakov doneo je konačan izbor i uništio je paganske kipove. Kada je u duši malo ljubavi, čovek ne poseduje strpljenje, već želi jednim

udarcem da uništi staro i sagradi novo. Čak i privremeno spajanje novog i starog postaje za njega neizdrživa patnja.

Vatromet je okončan i masa naroda je šetajući počela da se razilazi ulicama odmarališta. Bila je predivna južna noć, a okupljeni narod je bio dobronameran i veseo. Osećao sam spokojstvo i smirenost, ali u duši mi je bio čudan osećaj nečeg prećutanog i nedorečenog. Pokušavao sam da saberem misli u jednu celinu, ali mi je nešto smetalo. A onda sam se iznenada prisetio: šizofrenija.

Shvatio sam zašto je ono što sam nazivao ljubomorom moglo da uzrokuje uništenje svesti. Pokušao sam da otkrijem koje je zapovesti kršila majka šizofreničara. Ispostavilo se da su to druga, sedma i deveta zapovest: idolopoklonstvo, preljuba i lažno svedočenje.

Kada sam razjasnio detalje, sve je bilo vrlo jednostavno. U mladosti je ona bila prilično privlačna i njena seksualnost se pretvorila u požudu. Udala se iz ljubavi, ali je već u prvim mesecima braka varala muža. I budući da je osnovni cilj seksualnih odnosa sticanje zadovoljstva, kada se telo raduje daleko više od duše, dolazi do odricanja od buduće dece i prebacivanja energije budućnosti u seksualnu energiju - energiju strasti i želje. Tada se uključuje mehanizam uništenja budućnosti. Odnosno, unutrašnja pohota, učvršćena spoljašnjim ponašanjem, počinje da uništava psihi i svest. Dakle, to je mogući razlog zašto se šizofrenija prenosi po ženskoj liniji.

Čuo sam da su u Sjedinjenim Američkim Državama šizofreniju prestali da smatraju bolešću zbog ogromnog broja ljudi koji od nje pate. U materijalističkom svetu je sve jednostavno: čim patologija dostigne određene razmere, automatski je smatraju normom. Ispada da nije moralno ono što štiti ljubav, nego ono što je uspelo da pobedi i osvoji veliko prostranstvo, uključujući i duhovno.

Najverovatnije da je razlog neverovatnog porasta psihičkih bolesti u današnje vreme uslovljen takozvanom seksualnom revolucijom, koja je otpočela pre pedesetak godina. Danas je glavni kompliment koji se može dati ženi: „Baš si seksi“! Preljuba voljene osobe se smatra sitnicom. Žene bez razmišljanja pribegavaju abortusima, naslađuju se svojom požudom, pri čemu svakodnevno s televizijskih ekrana dobijaju podršku za takvo ponašanje. Ovaj je proces zakonomeran, jer kršenje prve zapovesti neminovno vodi do kršenja narednih.

Setio sam se šta sam rekao jednoj svojoj pacijentkinji: „Morćete da dođete u kontakt s božanskom energijom, ona je u naše vreme sve aktivnija. Ako ne budete prošli kroz preispitivanje svojih viših duhovnih planova, otpoćeće naredna, daleko grublja faza - pročišćenje osećanja. Ona može da se manifestuje kroz preljubu, smrt bliskih osoba, izdaje, odvajanje od voljene osobe. To je prinudno pročišćenje, gubitak. Ali postoji i dobrovoljno pročišćenje, kada se vi sami zbog ljubavi odrićete ispunjenja sopstvenih želja i zadovoljenja nagona, koji vas od muža odvlaće u postelju drugog muškarca. Kada zbog ljubavi kontrolišete taj osećaj i ne dopuštate mu da se realizuje, to je žrtvovanje svojih želja i nagona zarad ljubavi. Bez žrtvovanja nema ljubavi. Kroteći svoju životinjsku energiju, mi povećavamo izgleda da se ona usmeri na jedinstvo s Tvorcem“.

Na energiju se takođe može primeniti pojam inercije. Zahvaljujući inerciji, okamenjena energija se pretvara u objekte i pojave. Kada energiju većim delom usmeravamo ka životinjskom principu, što se ona više učvršćuje, time nam predstoji više patnje da bismo se vratili u ljudsko stanje, a da ne pominjemo božansko.

TRAGANJE

U svetu se primećuje zanimljiv trend, razmišljao sam, vrteći u rukama telefonsku slušalicu. Nekada je svaka nova stvar bila pouzdanija i udobnija od prethodne. Kinezi su podmitili čitav svet jeftinoćom, nauštrb pogoršanja kvaliteta i na tome su zaradili ogroman novac. Danas sve zemlje počinju da oponašaju Kinu i iz sopstvenog iskustva vidimo da je kvalitet stvari sve češće užasan, pri ne baš tako niskoj ceni. Niko ne želi da se svađa sa Kinom, i ova tendencija se pojačava.

Karl Marks je govorio da nema zločina koji kapitalista ne bi bio spreman da učini ukoliko je prihod veći od sto odsto. On i Fridrih Engels potpisali su presudu kapitalizmu i ukazali na glavni uzrok njegove buduće propasti - nemoral. Kada nemoral postane manir, a žudnja za bogaćenjem ubije veru i moral, društvo počinje da se ubrzano raslojava na siromašne i veoma bogate. Ovaj jaz se produbljuje, bogati počinju da pljačkaju državna sredstva i zemlja sve više slabi. Lopovluk prouzrokuje podmitljivost sudija, ljudi prestaju da poštuju zakon. Kada se glava odvoji od trupa, organizam ne može dugo da preživi. Društvo koje je izgubilo svoje jedinstvo, pre ili kasnije propada. Jedinstva ne može da bude kada se izgubi moral.

Nedavno sam pročitao zanimljiv članak u novinama. Pre 555 godina sa karte Evrope je nestala Vizantija. Ona je Rusiji poklonila pismenost i pravoslavlje, ali i nepoštovanje zakona i lopovluk. Činovnik, koji je bio odgovoran za raspodelu novca za odbranu Carigrada, kao i finansiranje vojske i mornarice, ukrao je novac. Kada je turski sultan Mehmed II kroz polurazrušene zidove ušao u grad, službenik mu je pružio ogromnu količinu zlata. Molio ga je samo jedno: da poštedi život njegovoj mnogobrojnoj porodici. Sultan je prihvatio novac, a porodicu činovnika je pogubio pred njegovim očima. Zatim je glavu izgubio i sam činovnik. Naučnici smatraju da je glavni uzrok uništenja najveće imperije stapanje duhovne i svetovne vlasti. Odnosno, svetovna vlast je u Vizantiji potčinila duhovnu. Raslojenost društva je bila zastrašujuća, sudije podmitljive, postojao je ogroman pljačkaški činovnički aparat, a vojska i mornarica su bile poharane krađama.

Sve ovo u principu može da se sažme u jedno: gubitak vere u društvu dovodi do kršenja zapovesti. Čovek počinje da se klanja novcu, blagostanju, svojoj budućnosti. Dolazi do moralne dekadencije. Izdaje,

lopovluci, gubitak jedinstva s drugim ljudima, zavist i lažno svedočenje postaju za njih uobičajeni. U svakom društvu zakoni funkcionišu onda kada vlast kontroliše njihovo izvršavanje i žestoko kažnjava one koji ih krše. Kada sama vlast krade i gubi moralne smernice, tada više niko ne može da poštuje zakon. Društvo se cepa na sitne klanove i plemena. Država isprva prestaje da postoji virtuelno, a zatim i fizički.

Razvoj društva se odvija kroz borbu duhovnog i materijalnog principa. Duhovna vlast, odnosno verski predstavnici, moraju da nadziru proces preciznog sprovođenja moralnih zakona. Svetovna vlast je u obavezi da kontroliše administrativne i krivične zakone. Degradacija društva počinje s gubitkom moralnih zakona kroz slabljenje religije. Uništavanje moralnog zakona pretvara se u uništenje zakona koji regulišu život države. Nijedan administrativni, niti krivični zakon nikada neće sprečiti nemoralnu osobu. Istorija je pokazala da pooštavanje zakona i represivno zakonodavstvo ne poboljšavaju atmosferu u društvu.

Vizantija je propala zbog popustljivog odnosa prema laži i lopovluku. To je posledica moralnog raspada društvenog vrha. Degradacija svetovne vlasti se dešava kada nestane duhovne opozicije. Javno mnjenje, koje u određenoj meri kontroliše vlast, može da se oslanja samo na moralni, verski princip. Ako, pak, religija slabi, tada počinje da se bavi politikom i ekonomijom pri čemu je svetovna vlast brzo potčinjava sebi i pravi od nje svoju produženu ruku.

Religija slabi kada se narušavaju osnovne zapovesti, kada svrha i smisao nisu vera u Boga, ljubav prema Njemu i briga o duši. Ako religija svoj cilj vidi u politici, ekonomiji, rešavanju socijalnih pitanja, sticanju novca, onda briga o telu postepeno istiskuje brigu o duši. Tada se duhovna i svetovna vlast stapaju i suprotnosti nestaju. Društvo se moli za novac i blagostanje, a razvrat, pijanstvo, lopovluk i ubistva postaju uobičajena pojava.

Vizantija je propala zato što je duhovna vlast prestala da se brine o duši i zamenila je božansku logiku ljudskom. Prve četiri zapovesti su bile grubo narušene. Ista tendencija je zatim počela da se ispoljava u ruskom pravoslavlju i dovela je do propasti ruske države. Isto to je uočio Karl Marks u zapadnom društvu. Katolicizam je u 15. veku počeo da gubi svoj uticaj na društvo, te su politika i ekonomija došle u prvi plan. Ljudi su prestali da poštuju verske vođe. Zatim se dogodila Francuska revolucija,

a posle nje je otpočeo rat. Moralni raspad društva logično vodi u revolucije i ratove. Trijumfovanje zlatnog teleta nad verom, ljubavlju i moralom neminovno dovodi do bolesti društva i njegove propasti.

Međutim, pojavila se alternativa - pokušaj da se izgradi društvo bez religije. Kada nisu mogli da stvore moralno, pravedno društvo na verskim i duhovnim principima, bilo je potrebno uzeti za polazište materijalne principe. Moral, jedinstvo i ljubav su povezani. Dakle, trebalo je ujediniti ljude materijalno, uništiti privatnu imovinu da bi nauka učinila ono što nije mogla religija.

Socijalizam je pokušao da izgradi carstvo Božje na zemlji, za razliku od religije, koja u tome nije uspela. Kada religija nije uspela da ujedini ljude, da bogate učini moralnim a siromašne pametnim, zadatak vaspitavanja i stvaranje novog čoveka preuzela je na sebe nova država. Njen zadatak je bio da kroz materijalno preuređenje društva izgradi nove odnose i nove ljude.

Engels je govorio da ukoliko su ugroženi interesi proletarijata, ne može biti ni govora o moralnosti. Verovatno je mislio na buržoaski religiozni moral. Upravo je protestantski moral stvorio psihologiju kapitalizma.

Dakle, pojmove kao što su ravnopravnost, bratstvo i sreća, socijalizam je suprotstavio kapitalizmu i religiji. Za komuniste je bilo apsolutno prirodno da krše svih deset zapovesti. Zavist prema bogatom susedu i želja da mu se otme stečeno je bilo norma. Lažno svedočenje, prevara zarad ostvarenja cilja, potpuno se uklapalo u boljševički sistem razmišljanja. Pljačkanje, otimanje i ubistvo bili su neophodna sredstva u arsenalu svakog revolucionara. Revolucionari su pljačkali banke, otimali novac od trgovaca, ubijali one koji su im stajali na putu. Preljuba i promiskuitet su se doživljavali kao normalno oslobađanje sopstvene prirode.

Načinjen je idol - svetla budućnost, pred kojim je moralo da se moli celo društvo i koje je zahtevalo nove žrtve. A zatim su uočili da u potpunoj raskalašnosti iščezava svest. Niko ne želi da radi, ali svi hoće da krađu. Naravno, ostaci morala, religioznog morala u ruskom društvu, bili su prilično jaki. Upravo zahvaljujući njima, sovjetska vlast je, na početku, demonstrirala značajna dostignuća. A zatim je sve počelo vidno da se ruši i samo je nova ekonomska politika omogućila da se spasi sovjetska

država. Međutim, moralna atmosfera u zemlji je bila u opadanju i nova Rusija je utonula u još suroviji kapitalizam gde je novac počeo da zasenjuje i poslednju predstavu o moralnosti. Država je morala da se raspadne.

Upoznati smo sa onim što se dalje dogodilo: kolektivizacija, uništenje desetina miliona ljudi, jačanje porodice, borba s lopovlukom. Uloženi su napor i ka oživljavanju onih vrednosti koje su hiljadama godina vaspitavane primenom deset zapovesti. Ispostavilo se da ravnopravnost i bratstvo nisu mogući bez jačanja porodice, poštovanja roditelja, poštenja i požrtvovanosti. Postalo je jasno da samo religija i vera u Boga mogu pomoći čoveku da bude moralan, stekne samopoštovanje, kao i da uvažava društvo i državu. Postepeno se shvatilo da kapitalizam predstavlja društvo koje je zapalo u ozbiljnu krizu zbog postepenog gubitka moralnih vrednosti. Ali krivac za to nije bila religija kao takva, već kriza koja joj se dogodila. Verovatno je do postepene krize religije doveo pogrešan odnos prema Bogu i Višim zakonima Vasione, njihovo pogrešno tumačenje. Potom je nastupila kriza svetovne vlasti koja se proširila na politiku i društvenu ekonomiju.

Država se, isto kao i čovek, razboljeva, kopni i umire. Isprva se narušavaju Viši zakoni Vasione. Čovek gubi jedinstvo s Tvorcem, prestaje da Mu teži i klanja se duhovnim i materijalnim idolima. U tom trenutku, iskazano religioznom terminologijom, on počinje da čini greh, odnosno moralni prestup. Nakon toga sledi kriminalno ponašanje, odnosno čovek krši upravne i krivične zakone i tada otpočinju bolesti i nesreće, a sve se završava smrću.

Bolesno društvo izgleda ovako: u njemu trijumfuje zanemarivanje moralnih zakona. Određeni broj osoba, koje su dograbile vlast, postaju veoma bogate, a državna blagajna biva poharana. Podmitljive sudije lako opraštaju sve zločine. Verske vođe se bave politikom i ekonomijom. Društveno mnjenje praktično ne postoji, jer su svi zainteresovani za novac i blagostanje. Stihijski procesi dostižu kulminaciju. Jedinstvo, saosećajnost i požrtvovanost među mladim ljudima postaju nepopularni.

Ličnost predsednika ima najsnažnije podsvesno dejstvo na energiju jedne države, kao i zastava zemlje, centralni trg prestonice,

odnosno simbol svetovne vlasti, te glavni hram u zemlji, središte duhovne moći.

Pitao sam se da li je Lenjinova mumija, smeštena na Crvenom trgu, u suprotnosti sa nekom od deset zapovesti? Pokušao sam da izračunam i ispostavilo se sledeće: u pitanju je sedmostruko kršenje druge zapovesti „Ne pravi sebi idola”. Osim toga, na delu je i trostruko kršenje treće zapovesti - brkanje božanske logike sa ljudskom i osmostruko kršenje šeste zapovesti - „Ne ubij”. Rezultat je zanimljiv. Otvoreno poklonstvo mumiji je podsvesno pozivanje na smrt i ubistvo, a iz nekog razloga i kršenje devete zapovesti - „Ne svedoči lažno”. Neko vreme sam razmišljao o tome, a onda se sve razjasnilo. Mumija se čuva u mauzoleju, u skladu sa osnovnom parolom sovjetskog vremena: „Lenjin je živio, Lenjin živi, Lenjin će živeti!”. Mnogi su prestali da se interesuju za mauzolej, ali on i dalje deluje na energiju države i podupire sklonost ka lažima, ubistvu i klanjanju sopstvenim nagonima.

„Pitam se kako iz te pozicije izgleda socijalizam?” - razmišljao sam. Kako izgleda ideja klanjanja svetloj budućnosti, ideja o društvu u kome nema konflikta, gde svako dobija ono što želi? Da li je taj budući raj u suprotnosti sa deset zapovesti? Ispostavilo se da nesklad postoji: posredi je desetostruko odricanje od prve zapovesti i osmostruko od druge i treće.

Ujedinjenje svih ljudi na zemlji moguće je samo kroz veru u Boga. A kroz veru u parče hleba mogu samo oni koji tog hleba imaju više nego drugi.

„Kako je to interesantno - razmišljao sam - ako čovek naruši prvu i drugu zapovest, odmah ga napadaju dijabetes, rak, patološke promene u karakteru, razboljevaju mu se i umiru deca, ili, pak, uopšte ne mogu da se rode. Degradiraju i propadaju države, rasplamsavaju se krvavi ratovi. I što se čovek više klanja duhovnoj i materijalnoj sreći, čovečanstvu ostaje manje izgleda za opstanak. Međutim, u pitanju je samo pogrešna predstava o sreći, brkanje zadovoljstva i ljubavi. Udalje li se ljudi za korak od istine, počnu li malo drugačije da razmišljaju i osećaju, posledice svega toga se, u poslednjih sto godina, mogu intenzivnije osetiti“.

Uzged, „najliberalnije” zakone kada su u pitanju moral, odnosno legalizacija narkotika, samoubistvo (eutanzija), istopolni brakovi i slično,

možemo da vidimo u Holandiji, zemlji koja zauzima prvo mesto po ateizmu. Osamdeset odsto stanovništva ne veruje u Boga. Inače, u slučaju neke katastrofe u čitavom svetu, Holandija bi prva nastradala.

Svako želi da bude srećan. Za jednog je sreća da ore njivu, seje zrno i gaji useve. Za drugoga je sreća da se noću prikrade na to polje i ukrade deo useva. Tako obično postupaju životinje. Najbitniji cilj za nerazvijeno živo biće je konzumerizam. U odnosu na proces evolucije životinje u čoveka, ubrzava se proces akumuliranja energije koji prethodi konzumerizmu. Čovek, za razliku od životinje, shvata da je potrebno da sačuva deo letine kako bi je ponovo zasejao i uzgojio. Odnosno, nivo razvoja se definiše obimom davanja energije. Na kraju se ispostavlja da hrana za koju čovek radi, kao i sam rad, predstavljaju povod za njegov razvoj i porast njegove unutrašnje energije. Kada su ljudi od idolopoklonstva prešli u monoteizam, ideja konzumerizma je zamenjena idejom žrtvovanja, davanja i trudoljubivosti. To je omogućilo prelazak na viši stepen razvoja i stvaranje novog društvenog modela.

Nedavno me je jedan čovek upitao:

- Kada mi se javi želja, kako da znam da li ona dolazi od Boga ili od đavola?

- Sve želje potiču od Boga - odgovorio sam mu. - Svaka želja predstavlja energiju; ona potiče iz primarne energije ljubavi. Jedino u slučaju kada u našim željama dominira životinjski princip, tada se, u kombinaciji s razvijenom svešću, one pretvaraju u to što nazivamo - đavolskim. Indijska filozofija kaže da je Vasiona nastala kao žrtva Tvorca, odnosno da Tvorac isprva daje, a zatim oduzima. Vasiona, suprotno tome - prvo dobija, a potom daje. Zbog toga priča o đavolu opisuje mehanizam gubljenja božanske logike. Ako je prvi impuls naše želje u tome da dobijamo, tada je ona bliža tendenciji koju nazivamo đavolskom. Ukoliko je pak prvi impuls davanje, a tek potom dobijanje, tada se u takvoj želji otvara božanska energija.

Malo dete od roditelja dobija sve - hranu, pažnju, negu. Ono se osmehuje roditeljima, raduje se i voli ih. Energija ljubavi i zahvalnosti postepeno nadržasta životinjsku težnju usmerenu na zadovoljenje instinkata. Činjenica da savremeno zapadno društvo sebe naziva potrošačkim ukazuje na gubitak monoteizma i na povratak paganskom zadovoljavanju nagona.

Prema tome kako se čovek obraća Bogu možemo da odredimo kakva priroda pobeđuje u čoveku. Ako je prvi impuls koristoljubivost, tada se suština molitve pretvara u traženje, moljakanje za nešto, u nadu da se dobiju materijalna ili duhovna bogatstva. Ova tendencija udaljava čoveka od monoteizma i približava ga idolopoklonstvu. Tvorac postaje sredstvo za ispunjenje želja i zadovoljenje nagona.

Ako je, pak, prvi impuls obraćanja Bogu ljubav i zahvalnost, onda se u čoveku aktivno ne razotkriva životinjska, već božanska energija. U čovekovo podsvesti postoje osnovne tačke, odnosno orijentiri, a njegov stav prema njima definiše ga kao ličnost: njegov odnos prema Bogu, prema ljubavi, roditeljima, prema sebi i svojoj sudbini.

Onaj koji prvenstveno želi da dobija, uvek je agresivan i uvredljiv. Kod mnogih se nezadovoljstvo sopstvenom sudbinom uporno ispoljava kroz mržnju i ogorčenost na sudbinu koja im nije dala ono što su želeli. Što je više unutrašnjih zamerki prema sudbini, veća je sklonost ka konzumerizmu a manja je čovekova unutrašnja energija. Osobe koje su nezadovoljne sudbinom uvek poseduju slabu unutrašnju energiju.

Jak čovek pokušava da promeni sebe i svoju sudbinu, a slab se na nju ljuti.

Postoji sledeća izreka: „Nikad ne govori da loše živiš. Bog će čuti tvoje reči i kazaće: „Ne znaš šta je loš život“. I daće ti deset puta goru sudbinu. Šta god da se dogodi, reci: „Dobro živim“. I tada će Bog reći: „Ne znaš šta je dobar život“ i daće ti deset puta bolju sudbinu“.

Ovo je veoma mudra izreka koja oslikava Više zakone Vasiona. Kada nam ljubav prema Bogu predstavlja najveću sreću, tada ništa ne može da nam zaseni jedinstvo s Tvorcem. Tada od Njega neprestano dobijamo energiju ljubavi a osnovni problem nam postaje - kako da podelimo taj višak energije. Tada se sreća otkriva u žrtvovanju, davanju, stvaranju. Ako, pak, nešto zaseni ljubav prema Bogu, tada duša postepeno gubi višu energiju, a ljubav i sreća se pretvaraju u potrebu za dobijanjem.

Onaj koji dobija je zavisn, a onaj koji pruža je slobodan. Onaj koji od Boga, roditelja i sudbine očekuje najrazličitije dobrobiti, ima vrlo ograničene mogućnosti. Prateći stanje duša svojih pacijenata, došao sam do jednostavnog zaključka: na spoljašnjem planu može da bude srećan samo onaj koji je srećan na unutrašnjem.

Ako su u duši prisutni ljubav i energija, one se ispoljavaju kroz ispunjenje želje, fizičko zdravlje i srećnu sudbinu. Budući da energija poseduje inerciju, to se ne dešava odmah. Međutim, osoba čija je duša bogata uvek je srećna i na spoljašnjem planu. Njene mogućnosti da ostvari srećnu porodicu, da obavlja posao koji voli, da ima materijalnu sigurnost, sve više joj se otkrivaju. Čovek koji je nesrećan na unutrašnjem planu, odnosno koji je izgubio ljubav, pre ili kasnije gubi sve pokazatelje spoljašnjeg blagostanja. Da bismo bili srećni, moramo naučiti da budemo srećni u svojoj duši. Za dušu je najvažnija sreća - neprestana ljubav koja proističe iz podsvesnog jedinstva s Tvorcem.

Poštovanje Deset zapovesti nam pomaže da osetimo ljubav prema Tvorcu. Kada pogledamo obeležja socijalizma, tada je prvo što vidimo - ideju konzumerizma, udovoljavanje svojim nagonima i željama. Zavist, laž, lopovluk, promiskuitet, raspad porodice, ubistvo - sve su to sredstva koja su se koristila za dostizanje kolektivne sreće kao protivteže individualnoj sreći, koja je karakteristična za kapitalističku psihologiju.

Kolektivni egoizam se ispostavio opasnijim od individualnog. Da li je grubo kršenje svih zapovesti moglo da učini čoveka srećnim? Naravno da nije. Kolektivna svest je najsnažniji pokretač koji pojačava kako čovekove kvalitete tako i njegove mane. Bez ljubavi prema Bogu nemoguć je visok stepen moralnosti. Nemoralna kolektivna svest je stvorila socijalizam i fašizam, a u današnje vreme može da se pretvori u presudu savremenoj civilizaciji.

Kada bismo rukovodstvu ma koje države na planeti postavili pitanje: kako učiniti čoveka srećnim, odgovor bi bio samo jedan: dati mu materijalno blagostanje. To je idol savremenog zapadnog sveta. Ne samo političari, već će i predstavnici nauke, religije i filozofije govoriti o istom. Gubitak monoteizma se dešava neprimetno i izgleda prijatno. Telo i nagoni se raduju. Uostalom, žrtvovanje je uvek bolno, a dobijanje je uvek prijatno.

Tvrđnja da „ne živi čovek samo o hlebu“ često se ponavlja, ali je za većinu izgubila smisao. Današnji čovek razmišlja uprošćeno: „Da, čovek ne živi samo od jednog komada hleba, ali ako ima dva ili tri - onda je to život!“. I opet se pojavljuje pitanje: kako dušu učiniti srećnom? Kako uspeti u tome da duši ne budu svojstvene zavist, laž, krađa i ubistvo, da kamuflirana laž i ubistvo u vidu namirnica opasnih po zdravlje i

tehnologija koje uništavaju prirodu, a na kraju i čoveka, ne budu svojstveni duši savremenog čoveka? Ideja ekstraprofitu ne uništava samo telo, već je porazila i religiju, umetnost, nauku. Za dušu savremenog čoveka najvažniji ekvivalent sreće postala je finansijska dobit, odnosno veliki komad hleba. Ali svetske religije govore o tome da pohlepan i zao čovek nemaju budućnost.

Pre više hiljada godina u indijskoj Bhagavad-Giti su formulisani osnovni uzroci uništenja čoveka ili civilizacija. To su gubitak vere u Boga i poklonjenje životinjskim nagonima. Čovek se sastoji iz tri komponente: tela, duha i duše. Poklonjenje telesnom, materijalnom aspektu stvara pohlepu; poklonjenje duhovnom aspektu stvara gnev, a klanjanje čulnom aspektu požudu.

Duša koja se okrenula od Boga sve jače stremlji ka požudi, gnevu i pohlepi. Želja se pretvara u strast. Čovek može da žrtvuje materijalne vrednosti, ali čulna ili duhovna žrtva za njega postaje nemoguća. On ne može da sačuva ljubav kada su povređeni viši nivoi čulnosti ili duhovnosti u vidu ideala, nade, pravičnosti. Vezanost za te tri vrste ljudske sreće čine dušu agresivnom i nesrećnom. Čovek se zatim razboljeva i umire. Društvo se takođe razboljeva i umire, ali to izgleda drugačije. Raspad porodice, gubitak morala, prijateljstva, neplodnost, homoseksualnost, promiskuitet - to su znaci društva koje umire.

Na Zapadu se čovekova krivica utvrđuje na sudu, odnosno čovek je odgovoran samo pred zakonom. Rusija se uporno trudi da proizvede moralnu klimu Evrope. Nedavno su mi ispričali zanimljivu priču: tri muškarca su odlučili da noću, sa jedne farme, ukradu bika. Razrušili su ogradu i izveli životinju iz štale, ali u jednom trenutku ih je primetio čuvar koji je počeo da puca u vazduh. Oni su uzvratili, pucajući u njega. Na kraju su počinioci uhvaćeni. Ispostavilo se da je jednom od njih rođak bio policajac. Ovaj mu se požalio da će ga uskoro strpati u zatvor, a saosećajni rođak mu je rekao da sve zavisi od toga kako se bude ponašao na sudu, pri čemu ga je posavetovao šta da kaže sudiji.

- A šta tu može da se kaže? - začudio se čovek. - I pticama na grani je jasno da smo nas trojica upali u štalu kako bismo ukrali bika i da smo u toj radnji zatečeni.

- Nije tajna da sve može i drugačije da se predstavi - odgovorio mu je policajac. Vas trojica ste tokom noći uzeli oružje i krenuli u lov.

Prolazili ste pored štale i primetili srušenu ogradu. Provirili ste i ugledali bika, koji je imao nameru da pobegne u šumu. Uхватili ste ga i povelili nazad da biste sačuvali tuđu imovinu, ali u tom trenutku je čuvar, najverovatnije pijan, počeo da puca u vas. Tako da vi možete da podnesete tužbu protiv njega i da tražite da za to bude kažnjen.

- A nas mogu da oslobode? - upitao ga je začuđeno čovek.

- Naravno - smirivao ga je rođak - dok čuvar može da završi i u zatvoru. Ako vas sud proglasi nevinim, neka samo neko pokuša da vas optuži za krađu. Vi njega možete da tužite i tražite naknadu moralne štete.

Nekada su ljudi živeli u zajednici, kolektivno. Čovek je po svojoj suštini kolektivna životinja i svest mu je formirana kao proizvod društva. Moralnost predstavlja društvenu odgovornost. Zakoni koje donosi društvo moraju pomoći čoveku da postane moralan, odnosno moralnost mora da bude iznad zakona. Ako je u određenom društvu unosno biti moralan, umeti voleti i biti vernik, takvo društvo će se razvijati i napredovati. Ukoliko je, pak, unosno biti izdajnik, podlac i nemoralan čovek, odnosno uništavati svoju dušu požudom, gnevom i pohlepom, takvo društvo je već bolesno.

U današnjim, takozvanim, civilizovanim zemljama čovek poseduje samo jednu vrstu odgovornosti - onu pred zakonom. Potkopavanje odgovornosti pred društvom, odnosno moralnosti dovodi do uništenja odgovornosti pred Bogom. Međutim, nijedan administrativni niti krivični zakon neće zaustaviti čoveka ukoliko u njegovoj duši ne postoji moralni zakon. To što se nama čini kao divljaštvo, u mnogim zemljama je potpuno normalno jer se odvija u skladu sa zakonom.

Na primer, jedanaestogodišnje dete u Australiji može da tuži roditelje jer mu svaki put poklanjaju iste igračke, a u Americi odrastao sin može da tuži majku koja živi u teškim uslovima i ima slabo plaćen posao, zahtevajući od nje 100.000 dolara jer ga je rodila u ovom surovom svetu. Advokati kažu da on ima sve izgleda da dobije proces.

Nepoštovanje i konzumerizam prema roditeljima se pretvara u nepoštovanje prema Bogu. Novine uporno izveštavaju o takvim tragaocima za pravdom. Čovek je tužio Boga zato što je dopustio da svetom vladaju okrutnost i nepravda. Ipak, rekao bih da takvo suđenje nije sprovedeno.

Mnogi ljudi primećuju očiglednu degradaciju u evropskim državama i čude se zašto ona nije primetna u islamskim državama. Objašnjenje je jednostavno. Prilikom procene čovekovog ponašanja, tamo su vera i moral podjednako važni kao i zakon. Zapravo se to naziva zdravim razumom, a zapadno društvo ga često gubi. Međutim, u islamskim zemljama laž, krađa i promiskuitet se i dalje ne kažnjavaju dovoljno strogo. I poštovanje prema roditeljima je iz sfere religije prešlo u društvene odnose, učvrstilo se kroz običaje. To pomaže da nastane vera u Boga.

Nijedan zakon nikada neće uspeti da odrazi svu punoću međuljudskih odnosa. To je u stanju da učini samo moralni zakon. Moralni razvoj je razvoj vere i ljubavi prema Tvorcu. Kada poštovanje zakona može da dovede do gubitka morala, to znači samo jedno: da je ljudska logika potisnula i blokirala božansku logiku. Treća zapovest koja glasi: „Ne pominji ime Božje uzalud“, poziva ljude da ne brkaju ljudsku logiku sa božanskom.

Nedavno sam razgovarao s jednim čovekom koji je želeo da kupi stan u Arapskim Emiratima. „Bogataši odlaze tamo gde je bezbedno - rekao je. - Danas je najsigurniji grad Dubai“.

Da bi se zemlja uzela pod arendu i podigla zgrada u Rusiji, potrebno je izdržati nekoliko godina poniženja, moralnih tortura i dati činovnicima mnogo mita. U Emiratima se čitava procedura završi za nedelju dana. U Izraelu se ljudi prvenstveno rukovode moralom i zdravim razumom.

Kada čovek pokuša da nešto ukrade, čak i ako na spoljašnjem planu poštuje zakone, odmah će mu se pojaviti ozbiljni problemi. Priča se da su Pakistanci nedavno započeli izgradnju nebodera. Prikupili su novac, a onda, kako se kaže, zavrnuili klijente i državu i pobjegli iz zemlje. Sada poslovni svet sa interesovanjem prati kako će se to završiti.

Upitao sam se kako sve to može realno da se završi, a moj sagovornik je mirno slegnuo ramenima i rekao: „Samo na jedan način. Pronaći će ih na bilo kojoj tački planete i ubiti. I njihovo iskustvo ubuduće niko više neće ponoviti“.

Svi najvažniji međuljudski problemi uvek su se rešavali na moralnom, a ne na formalnom nivou. Pritom je kažnjavanje bilo neizbežno kao i zahvalnost. Setio sam se davnog razgovora s jednom poznanicom. Razgovarali smo o trovanju ljudi sarinom u tokijskom metrou. Da bi se ustanovilo ko je počinio zločin trebalo je odrediti mesto odakle je potekao gas. Rođak moje poznanice bio je jedan od najboljih specijalista za ventilaciju. Jednog lepog dana oglasilo mu se zvono na vratima i on je pred sobom ugledao tri kulturalna Japanca. Zamolili su ga da uđu, a zatim su mu saopštili zašto su došli: „Daćemo vam šemu pozicije metroa. Ako tačno odredite odakle je potekao gas, platićemo vam milion dolara“. Čovek je zapalio cigaretu i pogledao ih. „Briga me za vaših milion dolara - rekao im je. - Ako mi sada platite pet hiljada dolara, prihvaću posao i daću vam rezultate. Ne verujem u vaša obećanja. Dajte mi pet hiljada dolara, a ja ću vama dati svoj nalaz“. Nekoliko dana kasnije Japanci su ponovo došli. Čovek im je dao proračune i dobio legitimnih pet hiljada dolara. Posle nekoliko meseci on je potpuno zaboravio na ovu epizodu, a onda je neko ponovo zazvonio na vrata. Otvorio je i na pragu ugledao iste one Japance. Opet su ga zamolili da uđu. Čutke su ušli u stan, stavili aktovku na sto, poklonili mu se i otišli. Kada je čovek otvorio akt tašnu, u njoj se nalazilo milion dolara.

- Šta je on uradio s tim novcem? - znatiželjno sam je upitao. - Verovatno je kupio stan?

- Ma, kakav stan - rasrdeno mi je odgovorila.- Spiskao ga je za nekoliko meseci.

Šta je pravni zakon? To je forma u koju je zaodeno naše unutrašnje stanje. Moral predstavlja kariku između božanske ljubavi i fizičkih zakona. Kada duša gubi ljubav, gubeći sadržaj, sve više se vezuje za formu i, trijumfujući, počinje da ubija sadržaj. Zatim, nakon pobeđe, umire i sama.

Kriza zapadne civilizacije, kao što ispravno primećuju prosveteni pojedinci, prvenstveno predstavlja krizu religije. To je nepoštovanje prve četiri od deset zapovesti.

Zamislio sam se gledajući ispred sebe. Tokom poslednjih vekova mnoge civilizacije, narodi i gradovi nepovratno su iščezli. Ono što najviše zadivljuje jeste to da je mehanizam nestanka kod svih bio isti. Svaki put

se istorija iznova ponavlja i svaki put duše, zaslepljene vezanošću za spoljašnja bogatstva, uporno ne žele da vide predstojeću propast.

Evropljani i Amerikanci uporno ne žele da primete katastrofe koje se približavaju. Više od toga, očigledni znaci degeneracije i propasti pokušavaju da predstave kao pravilo. Zašto religija ne može da zaustavi ovaj raspad? Zašto je društvo prestalo da veruje religioznim liderima? Verovatno zato što se radi o zakonomernom procesu umiranja. Da bi stara forma mogla da bude odbačena i zamenjena novom, neophodno je da oslabi unutrašnji, duhovni impuls, a zatim da dođe novi i sačini druge forme.

Današnja civilizacija mora da oseti novi prilik težnje ka Tvorcu, da zadobije nove, više oblike moralnosti, da stvori nove zakone koji će pomagati očuvanju vere i ljubavi u duši. Za sada uočavamo samo raspad. Da li ćemo uspeti da osetimo i prihvatimo novi sadržaj?

SENEGAL

Godine 2008., 15. maja, avion je leteo iznad beskrajne pustinje. U daljini je sijao okean i trepereo srebrnastom bojom. Avion je leteo iz Madrida u Dakar, a ja sam se zaputio u Senegal na ribarenje.

Volim ribolov i bez mora ne bih mogao da zamislim odmor. U ribolovu postoji određeno neobjašnjivo zadovoljstvo, pri čemu je duša odlično uravnotežena. Nastupi i seminari mi pričinjavaju sve veći napor. Počeo sam da oboljevam nakon konsultacija. Možda su u pitanju godine ili prevelika opterećenja? Najverovatnije su to posledice ogromnih preopterećenja u poslednjih petnaest godina. Prinuđen sam da radim sa najsuptilnijim energijama. S jedne strane je to dobro jer podstiče na spoznaju i ljubav, međutim, s druge strane, podseća na šagrinsku kožu. U toku konsultacija i nastupa troši se baš ona energija bez koje je nemoguće očuvati zdravlje tela, psihe i emocija. Kao i u svemu, i ovde su prisutne suprotnosti. Kada se razvija težnja prema Bogu, dolazi do obnove i procvata; ali ukoliko ne uspem u tome, vrlo brzo će nastupiti bolest i smrt. Bez obzira na sve, optimista sam. Završen je još jedan seminar. Moći ću da se odmorim zaboravivši na sve.

„Kako je Rusija neverovatno bogata“ - razmišljao sam. - Kada bismo uspeli da osvojimo bar Kamčatku. Stručnjaci su izračunali, istina neslužbeno, da bi samo od prodaje kraba, pod uslovom da svi prihodi odu u državni budžet, Kamčatka živela kao Arapski Emirati: sa odličnim putevima, vilama i bazenima, a narod bi bio srećan i zadovoljan.

Naravno, Kamčatka bi odmah bila preplavljena imigrantima. Arapski Emirati su vrlo lako rešili taj problem. Novopridošli radnik u njima ima pravo da radi tri-četiri godine, a zatim mora da napusti zemlju. Nema pravo da pozove nikoga od rodbine, a da se ne govori o stalnom boravištu.

Kada sam pre deset godina posetio Emirate, bio sam iznenađen čistoćom i redom koji tamo vladaju, Ispostavilo se da ukoliko se imigrant svesno ili nesvesno bude nedolično ponašao, lokalno stanovništvo može odmah da pozove policiju, objasni im šta je učinio, i u roku od dvadeset četiri časa pridošlica će biti prinuđen da napusti zemlju. Zbog toga su pridošlice tamo ljubazne i vredne, a kriminal ne postoji.

Prekinuo sam razmišljanje i pogledao kroz prozor. Avion je leteo iznad Afrike. Imao sam želju da ulovim velikog marlina. U januaru sam s prijateljima bio na ribarenju u Kostariki. Po dolasku je odmah bilo jasno da su mi iz kofera ukrali mobilni telefon, nož za putovanja i još neke sitnice. Turistički vodič, koji nas je sprovodio sa aerodroma do prestonice - San Hosea, bio je dobroćudan i odgovarao je na sva naša pitanja.

- Da li ćemo moći da prošetamo gradom u večernjim satima? - pitali smo ga.

- Naravno - nasmejao se. - Bez problema možete da šetate, ali samo do devet sati uveče. Kasnije nije preporučljivo, jer mogu da vas opljačkaju ili ubiju.

Razmenili smo poglede pune razumevanja jer je pre deset godina u Rusiji bila ista takva situacija. Generalno, Kostarika me je veoma podsetila na Rusiju, osim što su naša sela siromašnija i neuglednija. Ali zato je Moskva postala evropski grad i izgleda mnogo bolje od San Hosea. Istina, Rusija je hiljadu puta bogatija od Kostarike, ali to je već neka druga tema.

Sutradan smo se odvezli automobilom do Tihog okeana. Posle nekoliko dana sam video-kamerom snimio kako ogroman marlin iskače iz vode izvodeći desetine skokova na repu i otkida se sa udice. Od četiri štapa pukla su nam dva. Dva marlina su se odmah uhvatila za mamac. Prvi, težak oko dve stotine pedeset kilograma je pobegao, a drugi je bio manji, imao je oko stotinu kilograma. Sat vremena kasnije smo ga izvukli na palubu broda. Bio je dugačak oko dva i po metra.

- Brže snimajte - uzvikivao je mladić, pomoćnik kapetana, znajući da ćemo ga pustiti.

Nekada sam se smejaio Amerikancima koji su lovili ribu i odmah je puštali, a sada sam ih poštovao zbog toga. Premalo je ostalo žive prirode.

Fotografisanje je trajalo pet do sedam sekundi, a zatim smo pustili marlina. Velika riba se propela i naglo zaronila u dubinu. Mladić mi je prišao i na španskom me je pitao:

- Šta nameravate da uradite s drugim ribama koje ćete uloviti?

- Prvu ćemo ostaviti za jelo - odgovorio sam mu - a ostale ćemo pustiti.

Ribe koje smo docnije hvatali, ukoliko su bile manje od jednog metra, izvlačili smo na palubu, uklanjali udice, fotografisali ih i bacali nazad u more. A krupne ribe smo privlačili uz brod i skidali sa njih udice u vodi. U početku nisam shvatao zašto kapetan i njegov pomoćnik sve vreme nose polarizovane naočare, a onda sam shvatio da je potrebno da neprestano gledaju u morske daljine kako bi uočili veliku ribu. Dečak-pomoćnik je nosio belu majicu s natpisom na leđima na španskom. U početku nisam obraćao pažnju na to, a onda sam pročitao napis. „Dios es amor“ - što u prevodu znači: „Bog je ljubav“.

Zainteresovalo me je kako izgleda aura dva marlina koje smo ulovili. Ispostavilo se da je harmoničnije i čistije polje imao marlin koji je pobjegao sa udice, praveći nekoliko desetina skokova.

A onaj koji je bio slabiji i kog smo posle sat vremena privukli ka brodu, imao je deformacije u polju. Čudno, nikada nisam mislio da riba može da bude ljubomorna, ali u njenoj auri su bile prisutne karakteristične deformacije, svojstvene poklonstvu željama. Drugi marlin je bio pohlepniji, ljubomorniji i zavidniji. Ipak, zašto bi ovo trebalo da predstavlja iznenađenje? Čak i biljke osećaju uvređenost, međusobno se upozoravaju na opasnost, prema nekome se ponašaju pozitivno dok nekoga ne vole. Na suptilnom nivou, svi smo jedan živi organizam.

Osmehivao sam se sećajući se priče koju mi je ispričala jedna poznanica. Ujutro je u kadi ugledala bubašvabu, koja iz nje nije mogla da se izbatrga. „Nisam imala nameru da je ubijem - rekla mi je - samo sam želela da je uhvatim i izbacim kroz prozor. Deset minuta sam pokušavala da je uhvatim, ali je to bilo bezuspešno - sve vreme mi je bežala. Onda mi je to dosadilo i obratila sam joj se kao čoveku: „Slušaj, brkata - rekla sam joj - ne nameravam da te ubijem, već samo da te uhvatim i izbacim kroz prozor“. Pružila sam ruku, uzela je i odnela do prozora. Ubuduće nisam gubila vreme na lov bubašvaba. Prvo sam im objašnjavala šta hoću, a zatim sam ih uzimala i izbacivala kroz prozor“.

Sa biljkama i kamenjem takođe možemo da razgovaramo. Na rastojanju možemo da razgovaramo s ljudima, da ih umirimo i ohrabrimo. Sećam se zanimljivog slučaja koji mi je ispričao jedan pacijent:

- Na poslu sam nešto sitno zabrljao, ali se šef razbesneo i rekao da je to kap preko pune čaše i da će sutra definitivno doneti odluku kako da postupi sa mnom. Po njegovom pogledu shvatio sam da je to neopozivo i da je odlučio da me otpusti. Te noći sam ležao i mentalno sam mu se obraćao. Objašnjavao sam mu razlog svoje greške, kao i to da sve može da se ispravi. Argumentovano sam mu dokazivao da je malo šta od mene zavisilo. Ujutru sam stigao na posao, očekujući raspravu i otkaz. Šef je rasejano gledao u mene i dao mi novo zaduženje, i to vrlo dobrodušnim tonom. Čitavim bićem sam osećao da je jučerašnji dan iščezao iz njegovog sećanja. Recite mi - pitao me je pacijent - da li je tako nešto moguće raditi?

Naravno - odgovorio sam mu. - Iskrenost pomaže ne samo u ličnoj komunikaciji, već deluje na bilo kojoj udaljenosti. Nama se samo čini da razmišljamo i govorimo rečima. Prvenstveno se čitav proces razmene ili prenosa informacije odvija na nivou osećanja. Misli i reči samo paralelno rade ono što rade osećanja. Kada ne bude osećanja, misli i reči će umreti.

Prestao sam da razmišljam i ponovo sam gledao kroz brodski prozor. Sunce je postepeno nestajalo iza horizonta. Zemlja je zaista živo biće. Možda bi trebalo da porazgovaramo s njom i da je zamolimo da ne uništava čovečanstvo? Rekao bih da se ta želja kod naše planete povećala od 2000. godine. Po svemu sudeći, Zemlja se priprema za pročišćenje. Ponajviše joj se ne dopadaju procesi koji se odvijaju u ljudskim dušama. Jer, kad agresivna emocija dopre na suptilne planove, može da ubije ne samo čoveka, već i Zemlju i Sunce. Čovečanstvo, gubeći moralnost, postaje sve agresivnije.

Ozbiljno upozorenje čovečanstvu je bila sekta „Aum šinrikjo“. Nije slučajno što se pojavila baš u Japanu, zemlji sa najvećim naučnim i tehničkim potencijalom. Klanjanje duhovnosti i natprirodnim moćima je Nemačku dovelo do fašizma i želju da uništi veći deo čovečanstva. Vođa ove sekte se odvažio na još više - odlučio je da uništi čitavo čovečanstvo. Prva proba je samo organizovana u Tokiju. Međutim, Japanci su bili ubeđeni da ga je organizovala neka islamska teroristička organizacija. Da li je bilo ko mogao da pretpostavi da to može da bude delo neke sekte, čiji se vođa proglasio Bogom? Što se više klanjao budućnosti, imao je jaču želju da je uništi. „Naivan čovek - razmišljao sam. - Na raspolaganju su mu bile daleko efikasnije mogućnosti“.

Prilikom dijagnostike najrazličitijih namirnica, one koji su genetski modifikovane određujem prema jednom parametru: takva namirnica uništava energiju potomstva. Vođa terorističke sekte, koji je imao ogroman novac na raspolaganju, jednostavno je mogao da napravi nekoliko velikih kompanija i distribuira proizvode genetskog inženjeringa koji bi zaustavili reprodukciju ljudi u trećem-četvrtom pokolenju. Posledice bi se primetile kroz 40-50 godina. Do tada je svet mogao da se nahrani jeftinim proizvodima. Ne samo što bi uništio čovečanstvo, već bi bio proglašen i za heroja, pri čemu bi se neverovatno obogatio. Međutim, sa ovim zadatkom ionako uspešno izlaze na kraj neki drugi.

Postoje pametni, ali postoje i lukavi ljudi. U čemu je razlika? Lukava je ona osoba koja razmišlja samo o sticanju koristi za sebe. To je sebičan um. Šta razlikuje mudru od pametne osobe? Pametna osoba shvata ono što se događa danas i što se dogodilo juče. Mudra osoba je pametna osoba koja poseduje visok stepen moralnosti. Mudrost proizilazi iz ljubavi. Ljubav je nadstrateški koncept. Ljubav i moralnost omogućavaju bolje sagledavanje svih opasnosti koje prete u budućnosti.

Moralnost je strateški koncept. U Rusiji su se projekti uglavnom pretvarali u katastrofu, jer su ljubav i moral zamenjeni poklonjenjem vođi i parčetu hleba - svetloj budućnosti. Kada nema ljubavi i vere u duši, nemoguće je u sadašnjosti sagledati pretnju po budućnost. Suviše su sužene mogućnosti modelovanja, premalo je suptilne energije, jer sva energija odlazi na požudu, gnev i pohlepu.

Davnih dana sam u svojoj prvoj knjizi naveo činjenicu koja me je poražavala, preuzetu iz članka u časopisu „Nauka i religija“. Ispostavilo se da mikroorganizmi izbacuju u morsku vodu 80 odsto materije neophodne za život. To im omogućava da stvaraju veze između organizma i da funkcionišu kao jedna celina. Formira se kolektivna svest koja reaguje na budućnost i pomaže u preživljavanju. Došlo je vreme da ljudi uče od mikroorganizama. Savremeni čovek u najboljem slučaju želi da 90% uzme za sebe, a samo 10% da drugima. Zbog toga ne postoji realna procena preteće katastrofe. Ljudi se bore za mesta u brodskoj kabini, a brod tone.

Zamišljeno sam gledao kroz prozor. Na kraju krajeva, ako se nešto dogodi, znači da je trebalo i da se dogodi. Sve što se dešava u sadašnjosti, na suptilnom nivou se dogodilo davno pre toga. Glupo je biti

revoltiran i žaliti, biti zaprepašćen i prepuštati se uniniju. Situaciju je neophodno odmah menjati, i to baš na onom planu od kog sve i zavisi. To su suptilni planovi, to su naša podsvesna osećanja, to je ono što nazivamo dušom.

Svi događaji koji nam se dešavaju predstavljaju ogledalo naše duše. Duša koja je odvikla da voli, umire. Gubeći jedinstvo s Tvorcem, ona gubi svoju osnovnu energiju. Jedino duša može da doživi energiju ljubavi. Duh i telo su nemoćni da to učine. Energija duše se raspodeljuje na um i telo, i, ukoliko u duši ta energija ne postoji, možemo smatrati da joj nedostaje ono što nazivamo životom i ljudskom srećom.

Nekada su slične misli izazivale u meni mračno raspoloženje. Sada znam jedno: svaka prijatna ili bolna situacija moraju da izazovu rasplamsavanje ljubavi i energije. Probleme ne treba uništavati gnevom, strahom ili osudom. U problemima se krije mogućnost razvoja.

Razvoj uvek predstavlja kombinaciju suprotnosti. Bol će uvek proticati uporedo sa nasladom. Neprijatna situacija je data od Boga i potrebno ju je voleti, menjati i vaspitavati. Ali bez ljubavi nema vaspitanja. Čovečanstvo danas ima brojne probleme. Mudrima je to podsticaj za ljubav i delatne postupke u cilju transformacije i vaspitavanja sopstvene duše. Pametni pojedinci pokušavaju da promene nešto u ekonomiji i politici, dok se budale ljute i očajavaju. Unutrašnja energija se u velikoj meri određuje kroz odnos prema vremenu, kao osnovnoj fundamentalnoj veličini Vasiona.

Praktično, kod svih osoba obolelih od raka uvek je prisutno kajanje zbog prošlosti, neprihvatanje nastalih događaja. Glup traži razloge u drugima, i to ga podstiče na optužbe, mržnju i osude, a pametan vidi uzrok problema u sebi, pri čemu često oseća uninije i nezadovoljstvo sobom. Mudar vidi u svim nevoljama isti uzrok - sopstvenu nesavršenost. Nesavršenost je nedostatak energije i ljubavi u duši. I zbog toga, umesto mržnje i uninija, koji slabe i uništavaju dušu, mudra osoba u svakom problemu vidi mogućnost za razvoj, odnosno proširenje mogućnosti da voli i pruža energiju.

Iznenada mi je u svesti sinula neočekivana misao - kakav bi bio jevrejski narod bez impulsa težnje ka Bogu, koji mu je prenet kroz njegove osnivače? Šta bi se dogodilo s natprirodnim sposobnostima jevrejskog naroda? Jer, na zemlji postoji sličan narod koji je izuzetno

duhovan, odnosno intuitivan i poseduje dar predviđanja, ali se uglavnom bavi pljačkaštvom i prevarama. Predstavnici tog naroda se u Rusiji danas bave prodajom droge. To su Romi. Naravno, oni poseduju svoja moralna ubeđenja. Međutim, duhovnost koja nije potkrepljena visokom moralnošću pretvorila je Rome u prosjački, nomadski narod.

Kroz prozor sam posmatrao večernja svetla Dakara. U mraku, kada se posmatraju samo svetla, grad se uopšte nije razlikovao od drugih evropskih gradova. Na aerodromu je trebalo da se sretnem s prijateljima koji su presedali u Parizu i koji su pristigli sat vremena pre mene.

„Pitam se da li će ribolov biti uspešan“ - razmišljao sam. U avionu je letelo mnogo Afrikanaca. Najtamniju kožu su imali crnci koji su živeli u Senegalu.

Na aerodromu je trebalo da nas dočeka pratilac i da nas odvede u hotel. Otisnuo sam se u pravu afričku zemlju. Egipat, koji sam prethodno posećivao, baš i nije Afrika. Videćemo u kojoj meri će se moje predstave uklopiti u realnost.

Odjednom mi je sinula zanimljiva ideja. Dugo nisam mogao da pronađem odgovor na pitanje: Da li je dobro ili loše kada su kuhinja i dnevni boravak spojeni? Takođe, kupatilo i spavaća soba. Prema Feng Šui sistemu, američka tradicija kombinovanja kuhinje i dnevnog boravka - nije baš idealno rešenje. Pitam se kako bi to izgledalo sa stajališta Deset zapovesti. Ispostavilo se da je prilično loše, da je to ozbiljno kršenje druge zapovesti „Ne stvaraj sebi idola“.

Pokušavao sam da shvatim rezultate podsvesne dijagnostike i odjednom se sve iskristalisalo. Kuhinja je simbol ispunjenja želja. Primitivnom čoveku glavni izvor zadovoljstva bili su hrana i toplo stanište. Ognjište je bilo simbol oba, zbog toga su se klanjali vatri koja je simbol ispunjenje želja, srećne sudbine i koja je spasavala telo. Za monoteistu je duša postala važnija od tela, a moral je bio iznad životinjskih želja. Stoga žrtvenik nije mogao da se nalazi u kuhinji ili u spavaćoj sobi. Ono što je povezano sa dušom moralo je da bude odvojeno od mesta na kome se ispunjavaju želje.

Šta označava reč „dnevna soba“? To je soba u kojoj se primaju gosti i gde se vodi razgovor. To je prostor u kome duša dobija

zadovoljstvo. Razgovor može da se odvija i za stolom, što pruža pozitivne emocije i olakšava komunikaciju. Ali u razgovoru za stolom duša nesvesno prati telo i to ograničava mogućnost duševne komunikacije. Kada je kuhinja spojena sa dnevnom sobom, tada dnevna soba gubi svoju prvobitnu namenu i pretvara se u jednu veliku kuhinju, u čijem se centru, naravno, nalaze sto i šporet. I bez obzira čime se čovek bavio, on se podsvesno fokusira na hranu i ispunjenje svojih želja. Demonstrativno otvorena kuhinja ga povlači nazad, na primitivni nivo. Ono što je normalno za životinju, za čoveka može da bude patologija. Neprestani pogled na kuhinju, šporet i trpezarijski sto, pojačava podsvesno klanjanje zadovoljstvima, željama i instinktima. Telesne potrebe nadvladavaju potrebe duše i materijalizam se u ovakvom okruženju oseća veoma komforno.

Na zapadu su lekari nedavno konstatovali jedan od uzroka neplodnosti. Ako žena nosi seksualnu odeću i preterano se obnažuje, dolazi do povišene hormonalne razdražljivosti, što uzrokuje oticanje njene suptilne energije i smrt dece na suptilnom planu. Jer, da bi dete došlo na svet potreban je dodatni, veliki paket energije.

Prilikom odmora i opuštanja čovekova podsvest se otvara, i ono što vidi i oseća u tom trenutku, snažno utiče na njega. Kada se dnevna soba pretvara u kuhinju, takođe se dešava hormonalna razdražljivost. Najverovatnije to takođe može da pojača želju i ljubomoru, da doprinese raspadu porodice i pojačanje sebičnosti.

Interesantno je šta se dešava ako je spavaća soba spojena s kupatilom? Čudno, ali dolazi do kršenja prve i druge zapovesti. Pokušavao sam da shvatim informaciju i ona mi se postepeno kristalisala. Pražnjenje, odnosno obavljanje prirodnih potreba predstavlja - ispunjenje želja. Kada u spavaćoj sobi postoje vrata za toalet i kupatilo, to pojačava podsvesnu fokusiranost na nagone, što može negativno da utiče na porodicu, lične odnose i fizičko stanje ukućana.

Ispostavlja se da su arhitekta Evrope i Amerike, koji su postigli odlične rezultate u arhitekturi i dizajnu, nehotično otišli u krajnost. U nastojanju da obezbede maksimalnu udobnost za telo, počeli su da povlađuju životinjskim nagonima na štetu viših, duševnih funkcija. To je paganska psihologija, koja se podsvesno probila kroz veo hrišćanstva i

ispoljava se svuda, neprimetno doprinoseći da duša bude potčinjena nagonima.

Avion je iznenada počeo da podrhtava dodirnuvši pistu, i uz tutnjavu, postepeno usporavajući, prizemljio se u najzapadnijoj oblasti afričkog kontinenta. Otpočelo je moje novo putovanje. Izašao sam sa stvarima iz aerodromskog hola i potražio čoveka s tablicom. Ali, iz nekog razloga, njega tamo nije bilo. Pozvao sam telefonom svoje prijatelje, ali ni oni nisu odgovarali. Pronašao sam broj telefona domaćina, ali je s druge strane takođe bila tišina. Još petnaestak minuta sam tumarao ispred aerodromske zgrade i konačno shvatio da me niko ne čeka i da moram sam da nađem put do hotela. Gledajući u papirić, lokalni službenik je pokušavao da mi objasni ko je trebalo da me sačeka, pri čemu je iznova okretao lokalni telefonski broj mojih domaćina. To je trebalo da bude žena iz Rusije. Ali telefon je ćutao. Tada me je odveo do taksista i rekao im naziv hotela.

Zatim je otpočeo pravi šou. Dvadesetak taksista me je hvatalo za ruke i pokušavalo da me ugura u svoj automobil. Trudio sam se da ne skrećem pogled sa svojih torbi, ali beznadežno sam shvatao da im uskoro preti opasnost da nestanu. Konačno, najviši među njima, onaj koji se dogovarao sa službenikom, ugurao me je u svoj automobil, ubacio moje stvari u prtljažnik i spremio se da pođe. Međutim, nije moglo da bude tako kako je zamislio. Bučna gomila njegovih kolega mu je preprečila put i pokušavala da ga izvuče iz automobila. Otpočelo je i blago pesničenje. „Uskoro će stići i do mene“ - resignirano sam razmišljao, posmatrajući uokolo ljude koji galame. Odjednom se u automobil, skoro do pojasa, ugurao jedan taksista. „Sve je u redu, sve je u redu“ - mahao mi je rukom. Shvatio sam da je potrebno da se smirim i čekam, da su to samo lokalne razmirice.

Prizor prljavih, dotrajalih automobila i živahne prepirke počeo je da me zamara. „Izgleda da treba da zgrabim kofere i da se probijem nazad na aerodrom“ - razmišljao sam. Kroz prozor se ponovo promolio neki tamnopusiti momak i pokretima mi je pokazivao da ostanem miran, tobože „treba izdržati još malo“. Nakon nekih 10-15 minuta, svađa je rešena i taksista je ušao u automobil. Ponovio sam naziv hotela i ugovoreni iznos od petnaest dolara. Klimnuo je glavom. Auto, klepećući i tresući se, lagano se pokrenuo s mesta i mi smo krenuli na put.

Osnovni jezik u Senegalu je francuski. Pre 37 godina sam dobio diplomu vojnog prevodioca za francuski jezik. I mada ga uopšte nisam uvežbavao, u neophodnim trenucima on se uključivao, i to je bilo potpuno dovoljno za običnu komunikaciju. Posumnjao sam da me vozač ne vozi u željenom pravcu, tim pre jer su svetla grada ostala iza nas, a mi smo putovali prilično sablasnim putem. Pokušavao sam da se smirim, ali su mi neprijatne misli i dalje prolazile kroz glavu. „Odvešće me negde u pustinju i tamo će me pojesti izgladnelo lokalno stanovništvo - razmišljao sam tužno. - Trebalo je da nešto prethodno pročitam o ovoj zemlji, upoznam se sa lokalnim običajima i ponašanjem jer će me tresnuti po glavi i oteti mi sav novac. Baš sam se „naribario“. Usput, zašto prijatelji ne odgovaraju na mobilne telefone?

- Koliko je još ostalo do hotela? - pitao sam taksistu.

- Deset minuta - rekao je - uskoro ćemo stići. Uzgred, vaš hotel je jedan od najboljih.

U daljini su se pojavila svetla manjeg grada i posle nekog vremena smo se približili hotelu. Taksista je izašao i pomogao mi da izbacim torbe iz prtljažnika.

- Vožnja iznosi četrdeset dolara - rekao je - dajte mi novac.

- Sada ću vam dati - odgovorio sam - ali ću vam dati unutra, u holu hotela.

Nezadovoljno me je posmatrao, ali ništa nije mogao da učini. Momak je bio jak, zdrav i s lakoćom je nosio moje kofere. Kada su koferi bili uneti, ponudio sam mu petnaest dolara. Odrično je odmahivao glavom.

- Dužni ste mi četrdeset dolara.

- Dogovorili smo se za petnaest - rekao sam mu.

Agresivno me je posmatrao i ponavljao:

- Ništa slično se nismo dogovorili, dugujete mi četrdeset dolara.

- Vidite onu fotelju - rekao sam mu, pokazujući prstom. - Sedite tamo i sačekajte me. Moram pre svega da rešim pitanje smeštaja u hotelu.

Nezadovoljno protestujući, otišao je i seo podalje. Tiho sam upitao recepcionara koliko košta put od aerodroma. Lice mu se malo namrštilo gledajući u pravcu taksiste, a zatim mi je isto tako tihim glasom odgovorio:

- Maksimalno petnaest dolara. Dobro je što mu niste platili na ulici, mogli ste da dobijete i po glavi.

Prišao sam taksisti i dao sam mu dvadeset dolara.

- Više ti neću dati - rekao sam mu.

Besno je gledao u mene, ali onda je odmahnuo rukom i otišao. Nakon toga sam se ponovo raspitao koliko košta put do ovog hotela. Ispostavilo se da je realna cena - pet dolara. Još jednom sam otišao do recepcionara i predao mu svoj vaučer na kome je bio napisan naziv hotela i moje prezime. Žena iz Rusije, koja je trebalo da me sačeka, ili da mi bar da informaciju telefonom, i dalje nije odgovarala. Recepcionar je zamišljeno posmatrao naizmenično kompjuterski ekran, a zatim s čuđenjem - mene.

- Soba nije rezervisana na vaše ime - rekao je.

Tupo sam gledao u vaučer i pokazivao mu ga, ali je on, umesto odgovora, samo slegao ramenima.

- Žao mi je, ali na spisku nema ni vas, niti vaših prijatelja. Vaša mesta nisu rezervisana. Potrebno je da razjasnite sva pitanja sa vašom agencijom.

U Moskvi je bilo četiri ujutro, a ja sam se nalazio u nepoznatoj zemlji. Ni na jedan telefon niko nije odgovarao. Nekada bi me zahvatilo beznađe i ljutnja na sve redom, ali sada sam znao da je problem u poklonjenju srećnoj sudbini i neprihvatanju raspada ideala. Slabić oseća uvređenost, a jak traži izlaz. Ako se sve to dogodilo, znači da je poslato s Višeg plana. To je zadatak koji danas stoji preda mnom. Ako ne budem imao dovoljno ljubavi, neću imati ni energije koja omogućava da ga rešim. Ako sada budem loše mislio o ljudima, sva energija će biti usmerena na mržnju i osudu. Treba da se osmehnem i potražim rešenje problema. „Konačno, nisu me ni ubili, niti pojeli - razmišljao sam - i to je već samo po sebi dobro“.

Zatim mi je sinula neočekivana ideja. Verovatno će biti dobar ribolov čim sam zapao u takve neprilike. Obratio sam se recepcionaru i predložio mu sledeće: „Dopustite mi da iznajmim sobu na jednu noć, a sutra ću pokušati da rešim problem s turističkom agencijom i razjasnim zašto su hotelski smeštaj, izlet i ribolov nestali u vidu dima“.

Nakon dvadeset minuta, naslađivao sam se duševnim mirom u hotelskoj sobi, gledajući neki avanturistički film. Iz lokalnog restorana sam naručio da mi večeru donesu u sobu. Riba je bila neukusno pripremljena, ali mi se dopalo kako je sve bilo servirano, kao i usluga. Na kraju, bile su mi potrebne pozitivne emocije. Dakle, moji prijatelji su nestali. „Biće dobro ako su živi - razmišljao sam. Nad ribolovom se nadnela propast. Ako ne budem mogao da uspostavim vezu s turističkom agencijom, budući da su sutra i prekosutra neradni dani, moraću da se premestim u jeftiniji hotel, bliže aerodromu, ali takođe i da nedelju dana uživam u lokalnoj egzotici i radim na sebi“.

Dva sata kasnije, na vratima je iznenada neko zazvonio. To su bili moji prijatelji koji su se niotkuda pojavili. Ispostavilo se da je agencija za egzotična putovanja u početku razrezala veliki iznos za putovanje, a posle mog otkazivanja trostruko umanjila iznos, i, naravno, u skladu s tim promenila i hotel. Ali na vaučeru je ostao pređašnji naziv hotela, službenica je zaboravila da odštampa novi vaučer dok su momke odmah odvezli u drugi hotel. „To je obična kasarna - rekli su mi - ali se u njoj može živeti“.

- Organizovali su nam neverovatan doček - rekli su mi uz smeh. - Četrdeset minuta smo trčali uokolo misleći da će nas bar neko sačekati. Na telefone se niko nije odazivao i uputili smo se ka taksistima. Oni su počeli da nas razvlače po automobilima. Dohvatili smo stvari i krenuli da se probijamo nazad, na aerodrom. Primetili smo skromnog dečaka koji je stajao sa strane sa tablicom. Ispostavilo se da nas je on dočekao. Dobro je govorio ruski jezik. Dakle, sad ćemo preći u kasarnu i tamo odsesti, a sa turističkom agencijom ćemo se kasnije pozabaviti. Najvažnije je da smo na spisku za ribolov i da ništa nije otkazano.

- Sjajno što se sve razjasnilo - rekao sam - ali ja sam već platio sobu, tako da hajde da se ovako organizujemo: vi se vratite nazad, a po mene neka sutra ujutru dođe neko od domaćina.

Odlučio sam da iskoristim priliku da budem malo sam i saberem misli. Ujutro je po mene došao Francuz starijeg uzrasta, koji je bio zadužen za smeštaj u Senegal, s dečakom koji je govorio ruski. Smestio sam se u njihov stari džip i uputili smo se u drugi hotel. Mislio sam da će polovinom maja u zapadnoj Africi biti nepodnošljiva vrućina, ali se ispostavilo da je blizu okeana prilično sveže, 25 stepeni.

Dok smo se vozili, dečak je pričao o svojoj zemlji.

- Ovde je glavna religija islam - rekao mi je.

- To znači da u Senegalu nema kazina?

- Ima, ali lokalnom stanovništvu nije dozvoljen ulaz.

- A da li ima javnih kuća? - bio sam radoznao.

- One postoje, ali nema striptiz barova, oni nisu dobrodošli.

Klimnuo sam glavom u znak odobravanja. Tako je, prostitucija je individualni razvrat, a striptiz barovi - kolektivni.

- A čime se ovde bavi stanovništvo, od čega žive?

- Zemlja je prilično siromašna - odgovorio mi je vodič. Ovde postoje samo dva izvora prihoda: uzgoj pistaća i ribolov. Na ovom mestu, uz afričku obalu, snažne su struje koje s morskog dna podižu veliku količinu hranljivih materija i to stvara značajan rezervoar hrane. Zbog toga je ovde ogromna količina ribe. Mnoge zemlje traže licencu za izvlačenje ribe u tom području.

Zainteresovano sam posmatrao ljude koji su hodali gradskim ulicama. Ispostavilo se da je u Senegalu mnogo lepih žena, koje su bile savršeno građene. Osećalo se da je u pitanju poseban soj ljudi, sa visokim osećajem sopstvenog dostojanstva. Vodič me je upozorio da meštani ne vole da ih fotografišu.

Kada sam se smestio u hotel koji se nalazio u blizini plaže, krenuo sam u šetnju i bio zadivljen činjenicom koliko su meštani bili lepo građeni i graciozni. Čitava plaža je bila prepuna fotomodela! Mladići su imali predivna poprsja i izuzetne mišiće. Dugo sam hodao plažom i krišom fotografisao. Muškarci su trčali, poskakivali, bavili se rvanjem, sedeli u grupama i živahno razgovarali. Nisam video nijedno tužno ili nezadovoljno lice - samo smeh, šale, radost i neprestani pokret.

To me je podsetilo na Rusiju šezdesetih godina i osećaj topline, poverenja i druženja, jako izraženu kolektivnu svest. Na našim plažama danas toga nema, nestala je kolektivna svest. Ljudi beživotno leže na plaži ili sede i tupo piju pivo, razmenjujući određene fraze. Stop: pivo. Odjednom sam shvatio šta je u meni izazvalo tako čudan osećaj. Na ovoj plaži niko nije pio alkohol, nijedna osoba! Nije bilo otupelosti, mlitavosti i požudnih pogleda, podgrejanih alkoholom. Sva energija je bila usmerena u sport, pokret i druženje.

Posle nekoliko dana otputovali smo u safari-park. Naravno, siromaštvo i opustošenost su bili užasavajući. Ipak, ako bismo se setili kako izgledaju naša sela, Rusija se ne bi mnogo razlikovala od Senegala. Nekada sam bio revoltiran što su Sovjetski Savez nazivali afričkom zemljom sa nuklearnim oružjem. Nisam imao priliku da posetim Afriku i proputujem po ruskim dubinama. Posmatrajući druženje ljudi na plaži, shvatio sam da je prerano govoriti o Africi koja odumire. Ovi ljudi su imali ono što je Rusiji omogućilo da postane supersila, i ono što ona danas strmoglavo gubi - osećaj jedinstva. Kako je rekao Hristos: „Ako se dom sam po sebi razdeli, ne može ostati dom (Jevanđelje po Marku, 3, 25).

Kada ljudi koji žive u jednoj državi gube osećaj jedinstva i zajednički interes, pred takvom državom nema budućnosti. Ako slabi moralni potencijal, ekonomska i vojna moć se gube vrlo brzo.

Na putu za safari-park dogodila se zanimljiva epizoda. Prijatelj koji je sedeo na zadnjem sedištu snimao je kamerom lepu crnkinju, koja je stajala pokraj puta sa poslužavnikom na glavi. Automobil je u tom trenutku bio zaustavljen zbog saobraćajne gužve. Žena je, držeći poslužavnik na glavi, prišla automobilu, kraljevskim korakom. Približivši se, ošamarila je snimatelja tako da je kamera odletela, a zatim se okrenula i istim, ponositim korakom se udaljila. To znači da strane turiste ovde ne doživljavaju uvek kao izvor milostinje i predmet obožavanja. Lokalno stanovništvo živi svoj život i ne voli da im ga neko remeti. Ispostavilo se da u ovoj siromašnoj zemlji novac nije glavni kriterijum za uspostavljanje odnosa.

Istina, nekoliko dana kasnije sam ipak bio pokraden. Ispostavilo se da sam ja bio kriv. Ostavio sam prozor u sobi odškrinut. Moji saputnici su nosili sa sobom novac u brod kojim smo odlazili na pecanje. Ja sam

takođe uzimao novac sa sobom, ali zatim sam ga iz nekog razloga ostavio, ni sam ne znajući zašto. Kada sam se vratio u sobu, video sam da su ukradeni ne samo dolari i evri, već i rublje. Rublje u Senegalu ne mogu da se promene. Shvatio sam da su se kroz prozor uvukli lokalni dečaci. Za njih je svaki novac bio vredna valuta.

„Momci - svečano sam objavio prijateljima - danas bi trebalo da bude dobar ribolov budući da dobijam tako revnosno pročišćenje“. I baš tako - tog dana sam izvukao plavog marlina teškog sedamdeset kilograma.

Zatim sam na suptilnom planu dijagnostikovao kako se odvijala pljačka. Ispostavilo se da je jedan dečak dežurao na ulici, dok se drugi uvukao u sobu. Pogledao sam kakvo je bilo njegovo polje pre krađe i nakon nje. Pre toga je kod njega postojalo poklonjenje srećnoj sudbini i zbog toga je ispoljavao agresivnost. Nakon što je uzeo novac, situacija se pogoršala nekoliko puta: u polju se pojavila smrt dece, unuka i praunuka. Odnosno, radost zbog uspešne krađe je bila toliko snažna da je poveći deo mojih nečistoća on preuzeo na sebe. To, kao prvo. A kao drugo, on je svojim potomcima ubrizgao takvu fokusiranost na konzumerstvo, čime im je praktično uništio spremnost da daju i da se žrtvuju. On najverovatnije neće imati dece, ili će ona biti bolesna, ili će moći da opstanu samo u potpunom siromaštvu gde se želja za konzumerizmom snažno ograničava. Siromašna osoba mnogo radi, a malo dobija.

„Prilično je interesantno - razmišljao sam: ukoliko su nas pokrali ili opljačkali, a zbog toga ne osećamo žaljenje niti mržnju, mnogi naši problemi će biti prebačeni na lopova“. Ponekad lopov spasava budućnost ili čak život svojoj žrtvi. Krajnji ishod je da pobeđuju i gube kako kriminalac tako i žrtva. Zločinac pobeđuje u sadašnjosti, gubeći budućnost, a kod žrtve je poput odraza u ogledalu. Čak i ako zločinac ubije žrtvu, on ipak nesvesno spasava njenu budućnost, zaustavljajući joj proces raspada ljubavi u duši, a samim tim nesvesno spasava njenu decu i buduće živote žrtve.

U celini, ribolov je bio odličan. Istina, prva tri dana je bila snažna bura. Pokušali smo da ležimo u maloj kabini na pramcu broda i osećali se kao kuglice u zvečki. Mislio sam da će se naš čamac raspasti na deliće, ali u našoj blizini, između vodenih bregova, primetio sam uske drvene

čamce. Ovdašnji ribari su očajnici jer se na jednom motoru, bez ikakve zaštite, otiskuju na more po 15-20 km pri čemu ispoljavaju odvažnost da svakodnevno love ribu. Nisam video nijedan brod u moru sličan našem. Verovatno sezona ribolova još nije otpočela, jer je bila tek sredina maja. Pravi ribolov na marlina i lepezastu sabljarku otpočinje krajem maja.

Utom su nam pažnju privukli povici brodske ekipe. Kapetan je, ispruživši ruku, pokazivao na nešto s desne strane. Provirio sam i usred ogromnih talasa ugledao svetlucava torpeda koja su bila metar i po dugačka. To su bile tune. Naš brod je napravio krug i približio se neophodnom mestu. Odmah je počeo da pucketa blinker. Posle 30-40 minuta neprestane borbe, na palubu smo izvukli ogromnu, blistavu tunu. Dakle, uprkos buri, ribolov je bio uspešan.

Uzgred, momci na brodu su znali da odrede koja je vrsta i koje težine riba zagrizla već po tome kako pucketa namotaj na udici i razvlači se najlon. To sam otkrio trećeg dana ribolova, a bilo je to ovako: ujutro smo izašli na more, ali je bura bila tako silovita da mi se činilo da je sve vrlo opasno. Čak su i moji prijatelji, koji su bili vrlo uporni, bili pokolebani. Otišao sam do kapetana i rekao mu da se vrati nazad. „Ovo više liči na mučenje nego na ribolov - rekao sam mu - bolje je da se odmorimo“. Odlučili smo da pozovemo rusku predstavnicu, s kojom nismo mogli da uspostavimo kontakt prvih dana. Čudo se dogodilo te smo uspeli da je dobijemo. Objasnio sam joj situaciju i rekao da želimo da nam vrate novac za današnji dan.

„Novac nećete dobiti - besno je odgovorila. - Ako ste barem dva metra odmakli od obale, to znači da je ribolova bilo“. Shvatio sam da je rasprava beskorisna. Ruski u kombinaciji sa senegalskim servisom, to je bila prava „dobitna“ kombinacija! Spustio sam u potpalublje i pronašao kapetana. Potapšao sam ga po ramenu pogledavši ga: „Izlazimo na more“ - rekao sam mu. Klimnuo je glavom i otišao da pripremi brod. Odlučili smo da rizikujemo da nam ne bi propao novac! A nakon sat i po vremena, štap je mahnito počeo da pucketa.

„Marlin!“ - uzviknuo je kapetan. Sve se uskomešalo a zatim je usledila naporna borba sa ogromnom ribom. Nakon pola sata marlin se otkinuo sa udice. Prišao sam momku koji je kačio mamce i pomagao u izvlačenju ribe. „Možeš li mi reći koliko je bio težak taj marlin?“ - pitao sam ga. Zamislio se, a potom je odgovorio: „230-250 kilograma“. Mislio

sam da se šali, ali sutradan je čovek koji je došao na pecanje iz Luksemburga posle šest sati izvukao marlina teškog 160 kilograma! Tog dana nismo ništa više ulovili. Usledilo je još pet-šest sati neprekidne oluje, a zatim povratak kući. Uzgred, sutradan se okean smirio i mi smo videli oko desetak brodova sa ribolovcima. Ispostavilo se da oni nisu izlazili na more tokom bure. A naša turistička agencija iz Moskve, unapred uzevši novac, više nije htela da ga ispusti iz ruku.

Meni se čak dopala ta oluja. Osećaj neposredne smrti i moć okeana, kada brod izgleda kao običan iver, sjajan je pomoćnik u dostizanju nevezanosti. Kada se nalazite na moru, uključuje se neprestana unutrašnja borba za život. U Senegalu sam još jednom osetio da je potrebno znati osmehivati se, upućivati komplimente i istovremeno žestoko braniti svoja prava. Potrebno je boriti se svakog trenutka za život i to mora da predstavlja radost i zadovoljstvo. Neophodno je svaki put iznova tražiti nove oblike kontrolisanja situacije.

Kada posedujete samo jedan model, jedan scenario budućnosti, vi zavisite od njega, klanjate mu se i u vama se pojavljuju strah, uninije, mržnja i osuđivanje. Što je više energije u čovekovoju duši, time on ima više scenarija budućnosti, time će načiniti više pokušaja kako bi promenio svet koji ga okružuje. Tad neće izazvati paniku svaka neočekivana situacija, već rasplamsavanje radosti i energije, neophodne za upravljanje situacijom i njeno rešenje. I tada se ne fokusiramo na bezbednost i spokoj, već na osećaj energije koja u mlazovima hrli iz nas.

Budući da ljubav stvara energiju, a da je energija kombinacija dve suprotnosti, snovi o stabilnosti i predvidljivosti sveta nas postepeno lišavaju ljubavi. Da bi čovek mogao normalno da živi i da se razvija, on mora da iskusi neprestanu potrebu za ljubavlju, za pružanjem energije, koja se ispoljava u svim oblicima. I tada nas svaka situacija, bilo ona prijatna ili neprijatna, podstiče na spoznaju Boga. Kada shvatimo da je istinska sreća ljubav i da energija sreće postoji kako u tuzi tako i u zadovoljstvu, tada se bol i radost sagledavaju kao međusobno neraskidivo povezani. Odrasla osoba, sećajući se svog detinjstva, raduje se čak i neprijatnostima koje su se tada dogodile. Najverovatnije baš na takav način treba posmatrati sve što se dogodilo.

Čini mi se da sam, pre godinu dana, na seminaru u Frankfurtu govorio o tome kako stereotipi naše percepcije iskrivljuju realnu sliku

sveta. Postoji otrcana fraza: „Imao je nesrećno detinjstvo“, a zatim sledi dugo i naporno nabranje zbog čega je bilo nesrećno. Želim da vam saopštim jednostavnu istinu: nesrećno detinjstvo ne postoji. Dete je iznutra uvek srećno, u ma kakvim uslovima se nalazilo, zato što u duši poseduje više ljubavi nego odrasla osoba. Detinjstvo može da bude komplikovano i teško, ali je i pored toga ono uvek srećno.

Dakle, sve ono što nam se dogodilo u prošlosti treba da nas čini srećnim jer se sve dešava u skladu s Višom voljom. Sve što se događa u svetu približava nas Bogu. Kao što glumac, glumeći tragediju ili komediju, smrt ili sreću, uvek treba da bude srećan, tako i mi, učestvujući u igri pod nazivom „život“, uvek treba da budemo svesni koliko je relativno ono što nazivamo zadovoljstvom i patnjom.

Šest stotina šezdeset i šest

Uporno sam pokušavao da se distanciram od svih problema, ali u duši kao da mi se zario trn. Naučio sam da se blagonaklono odnosim prema ljudskim manama, shvatajući da nije potrebno osuđivati, već pomagati, iako je osuda daleko lakša i prijatnija od vaspitavanja. Potrošač koji ne želi da se žrtvuje uvek nastoji da klizne u osuđivanje. Vaspitavanje je uvek žrtva, poklanjanje vremena, pažnje i brige, kao i umeće da ispravno prolazimo kroz konflikte.

S teškom mukom mi je polazilo za rukom da izgradim harmoničan odnos prema svetu i različitim državama. Ali budući da svakim čovekom upravlja Bog, tim pre njime upravlja i država. Dakle, kada je odnos neke države poguban po čitavo čovečanstvo, neophodno je da shvatimo kako sve naše sile ne smeju da budu usmerene na mržnju i osudu, već na traženje uzroka koji su doveli tu državu u katastrofalno stanje i pronalaženje načina kako da joj pomognemo. Osnovni način nam je uvek pri ruci, niko nam ga ne može oduzeti. To je dovođenje svoje duše u red, postizanje unutrašnje harmonije, ljubav prema Bogu kao apsolutni prioritet svake težnje. Na najsuptilnijem planu ne postoji razlika između duše jedne osobe i čitavog čovečanstva. Na njemu smo svi jedno. Čelije organizma su potpuno različite, ali svaka obavlja svoju funkciju. Bez te stroge hijerarhije organizam ne bi mogao da preživi. Međutim, svaka ćelija istovremeno oseća da je deo jedinstvenog organizma i da je potpuno ravnopravna s drugim ćelijama.

Svi ljudi su na suptilnom planu potpuno ravnopravni, budući da predstavljaju jedinstvenu celinu. Čista duša pomaže svima koji se nalaze oko nje. Njen sjaj se rasprostire na stotine milijardi svetlosnih godina. U suštini, ako ćemo biti precizni, polje svakog objekta zauzima čitavu Vasionu, budući da je ona na suptilnom planu apsolutno jedna. Često, kada posmatramo kako se približava umiranju nešto staro, mi strahujemo, mrzimo ga i osuđujemo, međutim, i dalje pokušavamo da ga spasimo i poboljšamo. Proizilazi da je pre svega neophodno da otvorimo dušu za novo i da mu aktivno pomažemo u razvoju. Tada će ono postepeno istisnuti staro i umesto smrti će se dogoditi razvoj.

* * *

U toku odmora na Krimu se okupilo naše društvo i tom prilikom smo razgovarali na različite teme.

- Kako je prošao vaš ribolov u Senegalu? - pitali su me poznanici.

- Bio je odličan, a Senegal je veoma interesantna zemlja - odgovorio sam.

- Uzgred, čuo sam da je cela Afrika zaražena AIDS-om i da joj preči skorašnje potpuno izumiranje. Da li ste možda saznali kakva je situacija u Senegalu?

- Senegal je islamska zemlja i tamo ima manje razvrata, pa je zato i po pitanju AIDS-a bolja situacija - odgovorio sam. - Rekli su mi da u susednim zemljama broj obolelih od AIDS dostiže 40%. Ako se radi samo o registrovanim slučajevima, to znači da su realne brojke - oko 90%.

- Šta mislite, kada će Afrika izumreti?

- A zašto ste uvereni da će sigurno izumreti?

- AIDS-a je neizlečiva bolest.

- Znae, mi smo navikli da mislimo kako postoje samo dobre i loše stvari. Na primer, verovalo se da su mikrobi zlo i da je njihov uticaj na ćelije u istoj meri negativan. A zatim se utvrdilo da ćelije prestaju da se razvijaju ako ih ne napadaju mikrobi. Mi, sa našim paganskim, površnim načinom razmišljanja, sve pokušavamo da podelimo na dobro i loše. Pandemija AIDS-a može imati i svoje pozitivne strane.

Videvši zbunjene poglede prisutnih, nastavio sam:

- Kao prvo, u svetu se pojavljuje sve više dokaza o samoizlečenju od AIDS-a, kao i otpornosti na tu bolest. Na primer, muž i žena su živeli zajedno dugi niz godina. Supruga se razbolela i umrla od AIDS-a, dok je njen suprug potpuno zdrav, svi nalazi su mu uredni.

Na konsultacijama sam imao prilike da sretnem osobe koje su inficirane virusom AIDS-a i u njima sam uvek video blokiranu budućnost, poklonjenje ljudskoj ljubavi i željama. Seksualna neumerenost i odsustvo vere u Boga toliko mogu da oštete imunitet, da se u organizmu aktivira virus AIDS-a. Problem je u tome ako čovek stalno krši zapovesti i gubi ljubav. To prodire duboko u njegovu podsvest i dobija na ubrzanju, a

potom sve teče kao u poslovcici: „Voleo bih da uđem u raj kada bi mi to gresi dopustili“.

Hristos je neumorno govorio o tome da čovek koji ne poštuje zapovesti i ne brine o svojoj duši ne može da preživi kada se pojača priliiv božanske energije. Neki pacijenti su mi govorili o tome da je nakon molitve i unutrašnjih emotivnih promena iz njihove krvi iščezavao virus AIDS-a. Ako u čoveku nije bilo energije budućnosti, uvek sam primećivao identičnu sliku: šizofreniju, rak i AIDS. Po čemu se AIDS razlikuje od drugih bolesti? Po tome što čovek dugi niz godina nosi u sebi smrtnu presudu. On svakog trenutka shvata da je osuđen i da može umreti, odnosno svakog trenutka je pred izborom šta je za njega važnije - ljubav ili budućnost. Zbog toga AIDS može da bude jedan od najefikasnijih lekova za dušu. Ova bolest ohrabruje čoveka da teži Bogu, svakog trenutka ga podsećajući na prolaznost života, želja i zadovoljstava.

Zato, naglo širenje ove opake bolesti u Africi može da dovede do njenog procvata i obnavljanja. Oni koji budu preživeli, na unutrašnjem planu će težiti Bogu daleko više od ostalih ljudi na planeti.

- Uzgred - živnuo je jedan član našeg društva - nedavno sam razgovarao s pilotima koji su radili po ugovoru u jednoj islamskoj afričkoj zemlji. Sve što je povezano s budućnošću, praćeno je sledećom frazom: „Ako bude volja Alaha“. To se izražava jednom rećju: „Inšallah“. Kada pilota upitaju: „Kada ćete stići na aerodrom?“, on će odgovoriti: „Za pola sata, Inšallah“. Kada jedan pita drugog: „Kada ćeš mi vratiti dug?“ „Za šest meseci, Inšallah“. Piloti u toj zemlji se plaćaju prema broju sati letenja. Kada se dogodi da naš pilot kaže svom kolegi: „Upiši sebi više sati i dobićeš veću platu“, ovaj mu odgovara: „To se ne sme raditi. Alah sve vidi“.

- Tačno - odgovorio sam mu. - Moralni zakon je nemoguće zaobići, a što se tiče upravnog, on se podrazumeva kao elementaran. Ako čovek krši moralni zakon, tada zna da će neminovno biti kažnjen. Bog ne može da se obmane, niti potplati. Ako poštuemo moralni zakon, znači da ćemo preživeti, a ukoliko ga ne poštuemo - kazna će stići bilo nas ili naše potomke.

Ako osoba koja vozi, skrene s puta i upadne u jarak, da li joj se može garantovati da neće biti nikakvih neprijatnih posledica? Svako normalan će reći da su problemi garantovani i to vrlo ozbiljni. Naša duša

ima iste zakone kao i telo. Ali u vozilu se ne nalazimo samo mi, već i naša deca i unuci, kao i drugi potomci, a posledice nesreće se protežu u vremenu. Ako se pak menjamo, tada se i one mogu promeniti.

Sve religije govore o nepovredivosti moralnog zakona, o tome da je nepromenljiv i neminovan. Možemo se sakriti od zemaljskog suda, ali od nebeskog ne možemo da pobegnemo. Ni za koga nije tajna da je izumiranje Zapada povezano s moralnom krizom. A za čovekov moralni i duhovni razvoj uvek je bila odgovorna religija. Dakle, postoji i kriza zapadne religije.

Osobe sa površnim načinom razmišljanja iskrivile su učenja Isusa Hrista. Smatraju da je ljubav isključivo zadovoljstvo i radost. Površan način razmišljanja ne može da istovremeno zadrži suprotnosti, u njemu nema ljubavi. Ljubav je bol i zadovoljstvo, gubitak i dobitak, radost i tuga. Ljubav postoji tamo gde postoje suprotnosti.

U mnogim zemljama muškarci danas pate zbog smanjene potencije, sindroma hroničnog umora, izgubljenog smisla života i osećaja duhovne opustošenosti. Da bi bar nekako oživeli dušu koja umire oni pojačavaju doze seksa i nasilja.

Već sam govorio o tome kako čovek za nekoliko meseci može da postane alkoholičar. Koji su osnovni znaci početne faze alkoholizma? Kad čovek od ranog jutra pije sam, pri čemu konzumira svako piće koje može da ga učini euforičnim. Zatim se u njemu stvara zavisnost od alkohola. Pije sve manje, a napija se sve brže. Uzrok je jedan: njegov cilj je uživanje u alkoholu. On komada ljubav na dva dela - ne prihvata bol i klanja se zadovoljstvu. Ali što se više klanja zadovoljstvu, time ga brže napušta ljubav. I što agresivnije odbija bol, time ga brže napušta ljubav.

- A zašto ne treba piti ujutro? - pitao me je jedan drug.

- U jutarnjim časovima posedujemo mnogo ljubavi, radosti i energije - rekao sam mu - i nije ih potrebno dodatno podsticati. Oko četiri sata popodne dolazi do njihovog pada. Alkohol, koji uništava unutrašnje veze, oslobađa energiju i pruža osećaj radosti, tako da u sumraku i posle zalaska Sunca on ne sputava unutrašnju energiju, već je možda čak u nekoj meri i podstiče. Najvažnije je da se time ne zanosimo.

- A kako stoje stvari po pitanju potencije? - interesovao se drugi sagovornik.

- U pitanju je isti mehanizam - odgovorio sam. - Zašto Biblija najoštrije zabranjuje opštenje sa životinjama i homoseksualnost? Zato jer svaka energija koja se oslobađa prilikom zadovoljstva i bola mora da se pretvori u ljubav i težnju prema Bogu. Ako je, pak, čovekov cilj samo naslada, on se okreće od Boga i ljubavi. Nakon određenog vremena on počinje da se klanja bolu i destruktiji. To je satanizam. U čovekovo podsvesti seks predstavlja isključivo zadovoljstvo. Zbog toga onaj koji se klanja seksu, neminovno gubi ljubav a samim tim i energiju. Postoji dobar izraz: ljubav je ono što ostane posle seksa. Dakle, u današnjem svetu kod mnogih ljudi malo šta ostane nakon onoga što se naziva polnim aktom. Preciznije, kod mnogih ne ostane ništa, a kod malobrojnih nešto preostane, neka toplina osećanja. Dodaću još i ovo: u poslednje vreme se kod ljudi posle seksa pojavljuju mržnja i agresivnost jednih prema drugima. Odnosno, posle seksa njihova energija postaje negativna.

Međutim, mediji nam uporno tvrde da je seks neophodan, koristan i prijatan. Čovek, prateći ovaj poziv, stvara od seksualnog zadovoljstva cilj i dešava mu se isto ono što i narkomanu ili alkoholičaru. Osećanja mu otupljuju, potencija slabi. Nekada se to protezalo na nekoliko generacija, a sada može da se dogodi u roku nekoliko godina. Takav brz raspad ima i svoje prednosti. Jer, najstrašniji gubici su oni koje ne primećujemo ili ne želimo da primetimo.

U opštenju sa životinjama, masturbaciji i homoseksualnosti, zadovoljstvo je osnovni i apsolutni cilj koji brzo uništava veru u Boga i ljubav u duši. Savremeno čovečanstvo je napisalo hiljade knjiga o ishrani, izgradnji kuća, brizi o okolini i svom telu. Međutim, postoji samo nekoliko svetih knjiga koje propisuju pravila brige o duši. Međutim ljudi, praktično, u potpunosti ignorišu ta pravila.

Možemo samo da pretpostavimo kada će se srušiti ova kuća bez temelja, ali posmatrajući zidare koji odvažno podižu sve više i više spratova savremene civilizacije, uviđamo da s njihovim načinom razmišljanja nije sve u najboljem redu. Religija predstavlja strateško razmišljanje koje čovečanstvu omogućava da preživi hiljade godina.

- Da, strateško razmišljanje kod današnjih ljudi je odumrlo i najverovatnije se zadržalo samo kod zapadnih obaveštajnih službi. Kažu da CIA ima razrađene planove za 10, 20, 50 i 100 godina unapred.

Njihovi planovi po pitanju razbijanja Sovjetskog Saveza briljantno su uspeli.

- Ono što su smatrali strategijom, po mom mišljenju predstavlja samoobmanu - rekao sam. - Objasniću vam. Nedavno sam razgovarao s prilično informisanim i inteligentnim mladićem koji mi je pričao o svom poznaniku, Nemcu, investitoru u Ukrajini. Ovaj mu je očitao kratku lekciju: „Vaš način razmišljanja je kao kod divljaka - rekao mu je. - Vi možete da razmišljate samo o onome što vam je pred nosom. Niste navikli da razmišljate strateški. Zgrabiti i oteti danas - to je san većine vaših biznismena i činovnika. Posedujete neke vrlo talentovane ljude, ali većina je ološ. Vaš kolektivni način razmišljanja je - manjkav. Na početku ste, umesto strategijom, lupali glavu s planovima o svetloj budućnosti, a danas, odustajući od tih planova, odustali ste i od strateškog razmišljanja. Zbog toga vas velike korporacije i zapadne zemlje nadigravaju kao decu. Evropa odavno traži alternativne izvore goriva i prelazi na njih, a vi sedite pored svojih peći i spremni ste da još hiljade godina u nju ubacujete drva. Vi ne umete da razmišljate - u tome je sva vaša nesreća. Zbog toga nećete uhvatiti korak sa Zapadom. Vaša vlada proračunava situaciju za dva poteza unapred onda kada je potrebno da uradi za dvadeset“.

Kad je završio s pričom, mladić mi je postavio pitanje: „Da li se slažete s gledištem ovog Nemca?“ „I da i ne - odgovorio sam mu. - Objasniću vam na primeru. Zamislite roditelje koji su posvećeni vaspitanju deteta. Isplanirali su njegovu dijetu za mnogo godina unapred. Takođe znaju koju će sportsku školu pohađati. Unapred su za njega pronašli dobre trenere, jer mora da bude vrlo jak i zdrav da bi postao dobar sportista. Matematika, fizika i hemija mu nisu potrebni. Razvijanje sposobnosti mu ni za šta neće biti potrebno, kao što će mu odvlačiti pažnju i umetnost jer bi mu oduzimala energiju i on ne bi izdržao da još i time bude isceđen. Da li je to strateški način mišljenje ili ne?“ Mladić se zamislio. „Ne baš“, - rekao je“. Idemo dalje. Roditelji su sinu omogućili odličnu fizičku obuku. On je lep, zategnut, snažan i energičan. Roditelji su se mnogo godina bavili i njegovim duhovnim razvojem. Poseduje odlično znanje iz matematike, fizike, hemije, ekonomije, politike i umetnosti. Ali on je apsolutni podlac, egoista; spreman je da uništi čak i svoje roditelje i da ih se odrekne zbog karijere, novca i blagostanja. Da li je to strateško mišljenje?“ - „To je po svoj prilici

još gore“ - odgovorio mi je mladić. „Dakle, do kakvog zaključka dolazimo? Strateško vaspitanje deteta nije briga o njegovom današnjem opstanku - to je povezano s telom, i nije briga za njegov sutrašnji opstanak - to je povezano sa sposobnostima, već je briga o tome kako će opstati prekosutra i neodređeno vreme u budućnosti. Bez vaspitanja duše ne može biti reči ni o kakvoj strategiji. A bez ljubavi i vere nije moguće vaspitavati dušu“.

Dakle, zapadna civilizacija je kompletnu strategiju usmerila ka ekonomiji. Istočne zemlje, poput Kine, Indije i Japana, veći deo svoje energije usmerile su na razvoj tehničkog mišljenja, stvaranje novih tehnologija. U Rusiji i Ukrajini je i dalje sačuvana inercija višeg strateškog razmišljanja - briga o duši i moralu. I to obezbeđuje neprimetnu, ali neospornu prednost u strateškom opstanku. Zbog toga evropske i američke obaveštajne službe ulažu ogroman novac u uništavanje pravoslavlja, moralnih tradicija. Prvenstveno nišane da nanesu udarac po omladini. To je potpuno logično jer naša današnja deca - to je naša zemlja za dvadeset godina.

Moj poznanik ima unuku koja ima šest godina. Devojčica je vrlo pametna i bistra. Kada je imala pet godina, nagledavši se zapadnih crtanih filmova, prišla je svojoj baki, odnosno njegovoj ženi, i svečano izjavila: „Bako, shvatila sam u čemu je smisao života. Smisao života je u novcu“.

Žena mog prijatelja joj je objašnjavala da tako razmišljaju samo junaci zapadnih crtanih filmova, da je to samo njihovo mišljenje dok je, zapravo, u životu najvažnija - ljubav prema Bogu. Unuka ju je zbunjeno pogledala i ništa joj nije odgovorila. A posle nekoliko meseci iznenada joj je prišla i rekla da je sanjala lisicu: bežala je i mahala svojim paperjastim repom, a zatim se zaustavila i ljudskim glasom joj se obratila: „Oh, draga moja! Crtani filmovi ti neće doneti ništa dobro“.

Detetova podsvest daleko aktivnije upija sve postupke nego podsvest odrasle osobe. Lako ju je pokvariti, ali obnoviti - veoma teško. Najviše kvare mišljenje pogrešno odabrani prioriteti. Sećate li se kako su u celoj zemlji trubili o iskustvu porodice Nikitin? Japanci su navikli da pozajmljuju nove ideje od Rusije. Vatreno su prihvatili ideju o harmoničnom vaspitavanju dece, a zatim je sve iznenada utihnulo.

Kasnije, kada je odrasla, jedna od Nikitinih ćerki je izjavila: „Eksperiment harmoničnog vaspitanja nije uspeo; svi smo se svađali. Svoju decu nećemo tako vaspitavati“.

Taj neuspešni eksperiment nije pomenuo nijedan psiholog zato što psihologija ne može da razume takve pojave, isto kao što ne može da razume ni sam predmet koji istražuje - čovekovu dušu. A odgovor je jednostavan. Ovaj sistem vaspitanja bio je prepun nedostataka zato što je bio povezan s komunističkim načinom razmišljanja. Prema tvrdnji sovjetske nauke, čovek predstavlja telo čija je najviša funkcija - svest. Dakle, čovekov razvoj predstavlja razvoj njegovog tela i duha. Zato je sedmero Nikitine dece redovno imalo fizičke treninge, i tom prilikom su im instruktori davali najrazličitije zadatke. Osim toga, pojačano su razvijali njihove sposobnosti - muzičke, matematičke. Kolektivna svest, duh prijateljstva i uzajamnog razumevanja u porodici postoje po inerciji, automatizmu. Vremenom je ta moralna porodična atmosfera počela da bleedi. Što su se više razvijale sposobnosti i telo, manje je energije preostajalo za dušu. Harmonično vaspitanje nije moglo da uspe.

U poslednjih nekoliko decenija, po prvi put u istoriji Japana, deca su počela da ubijaju roditelje. To je posledica vaspitnog sistema koji je ignorisao pojmove poput ljubavi, duše i morala.

- Uzgred da kažem, sve vaše prognoze su propale - iznenada je primetila jedna žena koja se nalazila u našem društvu. - Predskazivali ste da se u junu 2008. godine u Americi ili Japanu može dogoditi katastrofa. Istina, u Americi se dogodila velika poplava, a u Kini snažan zemljotres uz ogroman broj žrtava. Ali čini mi se da su vaša predviđanja bila mnogo gora.

Raširio sam ruke.

- To još jednom potvrđuje da sam kao prorok bezvredan i da nisam u stanju da predskazujem. I, uopšte, mislim da treba da dignem ruke od predskazivanja.

- Ali kada je reč o dijagnostici ne grešite? Zašto se onda, kad predvidite katastrofu, ona se ne dešava?

Mogao sam samo da slegnem ramenima.

- Ja sam kao lovac sa Čukotke: ono što vidim o tome pevam, i ne pretendujem da sve znam. Mogu samo nešto da pretpostavim na osnovu svojih osećaja i da to prenesem drugima. Pred sobom sam čestit, a ukoliko pogrešim u prognozama, tu se ne može ništa učiniti.

- Dakle, ipak ste pogrešili? - nastavila je da me gnjavi žena. - Katastrofa se na kraju ipak nije desila.

- A zašto? - odgovorio sam joj - Katastrofa se desila. I baš onakva kakvu sam predvideo, velikog obima.

- Šalite se? - nasmejala se ona.

- Ne, potpuno sam ozbiljan. Mogu i da objasnim zašto sam došao do takvog zaključka. Nakon eksplozije u Americi, video sam da se na moje polje povezala grupa ljudi.

- Zašto su se povezali?

- Zato što moja istraživanja pomažu da se prevaziđe bilo kakav stres i da se sačuva ljubav u duši. Amerikanci se klanjaju zadovoljstvima i zato ne mogu da podnesu unutrašnji bol. Dakle, oni se priključuju onoj informacionoj strukturi koja im može pomoći da se harmonizuju. Na suptilnom planu mogu da se uravnoteže polje jedne osobe i ogromne grupe ljudi. Sve zavisi od kvaliteta i povezivanja sa suptilnim nivoima. Bio sam prilično slomljen uoči katastrofe u Nju Orleansu. Poslednjih godinu dana, povremeno sam se osećao vrlo loše. U suštini, dešavalo se da mi se na polje priključe ljudi iz Severne Amerike, Japana i Kine.

Da li ste ikada osećali kao da vas nešto razdire u grlu? To znači da vam je naglo opala energija neophodna za život. Na gubitak suptilne energije prvo reaguje štitna žlezda pri čemu se odmah dešava rebalansiranje svih organa i preraspodela energetske paketa. Dakle, osećao sam jaku neugodnost u grlu kada bi se neka osoba snažno vezivala za mene, klanjala mi se i činila me svojim idolom. Klanjanje na suptilnom planu ubija objekat poklonjenja. Kada vam se na unutrašnjem planu klanja grupa ljudi, smanjuju vam se šanse da preživite.

Ipak, ako društvo ide u pogrešnom pravcu i ljudi počnu da krše prve dve zapovesti, klanjaće se lažnim idolima - ništarijama, ljudima koji udovoljavaju njihovim nagonima i postavljaju pred njih lažne ciljeve. Svako ko takvim osobama realno pomogne i pruži im nadu za opstanak, biće uništen njihovim podsvesnim poklonjenjem. Najstrašnji zvuk

bakarnih truba je u daljini i on se ne čuje. Stoga, što usrdnije pomaže degenerisanom društvu da se fizički spase i poboljša svoju sudbinu, time će brže na suptilnom planu takva osoba biti uništena.

Mislite li da se, na primer, slučajno pojavio Hitler? Klanjala mu se cela Nemačka. Zašto ga nisu ubili poklonstvom? Zato što su podsvesno svi znali da će ih on ubiti, da je obična ništarija i da im nudi lažne ciljeve. Zbog toga je i pored sumanutog spoljašnjeg klanjanja unutrašnje odsustvovalo. On ne samo što nije gubio energiju, već suprotno - dobijao ju je od ljudi. Sve je to sasvim logično.

Kada stado trči ka ambisu, pregaziće one koji se okrenu u suprotnom pravcu. Zato se savremeni ljudi klanjaju onima koji ih ubijaju, uništavaju im sudbinu i zdravlje i koji će ih u budućnosti uništiti. Takve će pratiti. Ideja o antihristu u potpunosti je stvarna, dok je istovremeno i alegorija. Što je društvo udaljenije od Boga, uopšte ne čuje opomene i optužbe proroka, nego se sa još većim užitkom klanja onima koji povlađuju životinjskim nagonima. Antihrista i đavola stvaraju oni koji su zalutali s puta ljubavi.

Pričao sam joj o situacijama kada sam video da čoveku pretragična smrt. Kada sam pokušavao da ga upozorim, on uopšte nije prihvatao moju informaciju. Tada sam shvatio da ako je nešto predodređeno, tada čovek to neće videti i neće čuti nikakva upozorenja. To je Kasandrin efekat. Zatim sam primetio interesantnu karakteristiku: ako sam nekome nagovestio nesreću i pomogao mu da shvati što treba da promeni, preispita odnos prema prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, dolazilo je do zapanjujućih, neobjašnjivih efekata.

Čoveku se i pored toga događala nesreća, ali je ipak uspevao da preživi. Dakle, dok se nesreća ne dogodi na suptilnom planu, čovek ima izgleda da se promeni, na njega može da se utiče. Ako se događaj već odigrao na suptilnom planu, on više ne može da se promeni. Ako se saobraćajna nesreća dogodila na suptilnom nivou, neminovno će se desiti i na fizičkom. Istina, umesto leša, u automobilu može ostati živ čovek. Kako se ispostavilo, tako nešto je moguće.

Sećam se kako sam jednoj ženi, pre petnaest godina, u razgovoru rekao da u njenom polju vidim naprasnu smrt, kao i da je neophodno da što pre otkloni ogorčenost na sebe i sudbinu, kao i da oprost bližnjima. Nakon dva dana mlad i odvažan vozač ju je povezo na aerodrom. Pri

brzini od 170 km/h ušli su u tunel, u kome je posle kiše nastala velika bara i napravila vodeni jastuk. Automobil se razbio o zidove tunela za nekoliko sekundi, ali vozač i putnica su ostali živi i nepovređeni.

Posle ovog slučaja zabranio sam sebi vizije neizbežne smrti. Čovek je sazdan tako da oseća strah od smrti pa ne može da prihvati neminovnost. Kada se pri takvim emocijama suočavamo s neizbežnom situacijom na suptilnom planu, boreći se s njom, možemo da uništimo ne samo svoju energiju, već i energiju svog potomstva, kao i budućih života. Zbog toga je uvid u neminovne događaje na suptilnom planu izuzetno opasan. Isto tako je opasno i pričati o njima. Pristup može imati samo osoba koja se ne suprotstavlja Božjoj volji, a takve osobe se vrlo retko pojavljuju na Zemlji.

Nisam hteo da umrem, te sam zato sebi zabranio vizije neizbežnih događaja. Podesio sam sebe da u polju uočavam samo smrt koja može da se izbegne. Nakon toga su iznenadne smrti poznanika ili pacijenata za mene predstavljale šok. Nisam mogao da oprostim sebi što ih nisam upozorio na opasnost, nisam mogao da je vidim. Jednostavno sam zaboravljao da sam sebi zabranio da vidim takve događaje i da se u tome krilo moje spasenje.

Početak juna 2008. godine, jako me je zbolelo grlo. To je prvenstveno bilo povezano sa energijom Amerike. Molio sam se pokušavajući da većoj grupi ljudi pomognem da isprave sistem prioriteta. Činilo se da mi je to donelo olakšanje.

Posle nekoliko dana dogodio se vrlo interesantan slučaj. Ponovo sam osećao kao da mi mačke grebu kandžama grlo. Pokušao sam da na suptilnom planu vidim uzrok ove užasne neprijatnosti. Ispostavilo se da je u pitanju jedan muškarac iz drugog grada. On se, iz nekog razloga, takođe vrlo loše osećao. Za svaki slučaj, pokušao sam da pomognem sebi, a istovremeno i njemu da se stabilizuje.

Posle nekoliko dana sam shvatio šta se dogodilo. Ovaj čovek me je pozvao i ispričao mi je da se vozio auto-putem u punoj brzini pri čemu je na kratko izgubio svest. U punoj brzini je izleteo u suprotnu traku. Tom prilikom je došlo do direktnog sudara s automobilom koji mu je dolazio u susret i u kome se nalazio jedan čovek. Obojica su preživeli iako su zadobili manje povrede. Biću iskren i reći da sam mesec i po dana pre nesreće upozoravao ovog čoveka na ozbiljne probleme u budućnosti,

čak i sa smrtnim ishodom. To sam mu samo nagovestio, kao ciganka koja priča da nekome predstoji selidba u drugi grad.

Pa, negde sredinom juna sam osetio neočekivano olakšanje i od tada više nisam doživljavao neugodnost od grupa ljudi. U vezi s tim sam imao tri pretpostavke:

Prva: sve mi se to pričinilo; iskonstruisao sam najrazličitije strahove zbog toga što sam osećao fizičku nelagodnost.

Druga: ipak sam uspeo da pomognem ljudima da se harmonizuju, pa se nesrećni događaji nisu odigrali do kraja.

Treća: sve dok je nešto moglo da se promeni, ljudi su se povezivali sa mnom, ali kada se događaj već realizovao na suptilnom planu, proces se odmah zaustavljao.

Jedna od ove tri pretpostavke je najverovatnije bila tačna a vreme će pokazati koja.

- To jest, apokalipsa je otkazana?

- Mislim da je samo odložena i to je dobar razlog da se pobrinemo za svoju dušu. Tim pre što još uvek nisu počeli da nas obeležavaju na desnoj ruci i čelu.

- Govorite o čipovanju?

- Da. Nedavno su u jednoj televizijskoj emisiji prikazali bračni par iz Majamija koji je sa oduševljenjem govorio o tome kako su ih čipovali i kako se više ničega ne plaše. Svi podaci se čuvaju u čipu. Ukoliko bi neko izgubio svest, odmah bi mu pristigla pomoć. Sve izgleda krasno.

- Ispada da je takav sistem kontrole pozitivan?

- Ne postoji samo dobro ili samo loše. U rukama jednog lekara lek može da bude otrov, u rukama drugog - štetan proizvod, a u rukama trećeg - dragoceni lek. Pojačane mogućnosti kontrolisanja su opasne kada je način mišljenja prepun manjkavosti.

- A zašto baš čelo i desna ruka?

- Čip je elektronski uređaj i za rad mu je potrebna električna energija. Ova energija nastaje pri temperaturnim oscilacijama. Dakle, čip

može dugo da radi samo na onim delovima kože na kojima je najveća temperaturna promena, a one su na čelu i desnoj ruci.

- A šta označava broj "666"?

- Prema Bibliji, Bog je stvorio Zemlju za šest dana. Šestostrano pčelinje saće simbolizuje nastanak Vasiona i zato broj „6“ u izvesnoj meri oslikava ritam Vasiona koju je stvorio Bog.

Čovek se sastoji iz tri komponente - tela, duha i duše, odnosno materije, prostora i vremena. Kada se ne klanjamo Bogu, već onome što je On stvorio, odnosno kada padamo u idolopoklonstvo, znači da se klanjamo trima šesticama.

- Da li će nam ugrađivati čipove?

- U Americi će se to neminovno dogoditi a objasniću i zašto. U Americi pravnici zauzimaju visoke pozicije, za razliku od Evrope. U Americi se veliki značaj pridaje poštovanju zakona, na tome počiva cela zemlja. Ali ovde dolazi do određenog paradoksa. S jedne strane, iskusni advokat može da zaobiđe svaki zakon, a s druge, poštovanje zakona u Americi se uvek demonstrativno naglašava. To se može vrlo lako objasniti. Moralni zakon u Sjedinjenim Američkim Državama ne funkcioniše i samo sud može da odredi da li je neko kriminalac. Kada slabi moralni zakon, neophodno je da ojača upravni i krivični zakon.

Setite se situacije u Sovjetskom Savezu. Komunisti su osuđivali stari buržoaski moral i stvorili su novi, koji je svoju osnovu pozajmio iz hrišćanstva. To su bile ideje ravnopravnosti, kolektivne imovine, jedinstva svih ljudi, odnosno oponašanje prvih hrišćanskih zajednica.

Posredi je, zapravo, bila alternativa pravoslavlju, potčinjenom državi. Međutim, odrekavši se religije, boljševici su se odrekli i moralnosti. Stoga su, u prvim godinama sovjetske vlasti, bile neverovatno rasprostranjene krađa i pljačke. Sloboda nemoralnosti znači - krađe, razbojništva i ubistva. Tada su i napravljeni koncentracioni logori; građani su bili pod potpunom prismotrom, a zatvori pretrpani.

Ko je zločinac? To je osoba koja, pre svega, krši božanski zakon i odriče se ljubavi. Zatim krši moralni zakon, isprva neprimetno, klanjajući se duhovnim ili materijalnim idolima, prestajući pritom da brine o duši i da poštuje svoje roditelje, već postaje ispunjena zavišću i sklona lažima.

Pre ili kasnije se to završava krađom i ubistvom, odnosno zločin isplivava na površinu.

Savremena psihologija još nije dovoljno sazrela da bi videla vezu između vere, morala i psihopatologije sa narušavanjem zapovesti. Savremeni psiholozi odlično shvataju da uninije i pesimizam dovode do bolesti i uništavaju čovekovu sudbinu. Svaki psiholog će vas dugo ubeđivati kako je potrebno da se smejete, kako je potrebno da budete optimista. Ali psiholozi ne znaju da su pesimizam i samoprezir posledica osuđivanja drugih ljudi, zato što je povezanost svih emocija vidljiva samo na suptilnom, duhovnom planu, koji je nedostupan osobama koje razmišljaju materijalistički.

Osuđivanje ljudi, nezadovoljstvo svetom koji nas okružuje, neprihvatanje svoje sudbine, s druge strane predstavljaju neprihvatanje Božje volje. A takvo neprihvatanje se javlja kao posledica smanjene potrebe za ljubavlju i jedinstva s Bogom.

Dakle, sovjetska vlast je proizvela neverovatan broj zločinaca koji su se delili na dve vrste: one, koji su kršili božanske i moralne zakone, odnosno kriminalce, i one koji su kršili zakone sovjetske vlasti, odnosno političke disidente. Prema kriminalcima su bili daleko popustljiviji i doživljavali su ih „socijalno bliskim“. Pojedince, koji su pokušavali da odbrane moralnost i veru, sovjetska vlast je uništavala kao svoju konkurenciju. I to je sasvim logično. Kada stado trči ka ambisu, ono se klanja predvodniku, a onoga ko pokuša da ga zaustavi najverovatnije će pregaziti. Nastojeći da Carstvo Božje izgradi na zemlji, da stvore formu bez sadržaja, sovjetska vlast je odgajala nemoralne ljude. Iz tog razloga je i počeo Drugi svetski rat u kome je u Sovjetskom Savezu ubijeno oko trideset miliona ljudi. A u pozadini svega se nalazio nepravilan pogled na svet.

Komunizam je pokušavao da učini čoveka srećnijim kroz poštovanje spoljašnjih zakona, oduzevši mu privatnu svojinu, uništavajući kriminalce i upućujući ih u zatvor zbog najmanjeg prekršaja. Međutim, ispostavilo se da ta surovost ništa nije donela zato što nijedan krivični zakon neće moći da se ispunjava ako prestane da funkcioniše moralni zakon. Iskrivljen način mišljenja komunista ubijao je ljubav, a to je već prvi korak ka zločinu.

Ljubav je uvek suprotnost. To su zadovoljstvo i nevezanost, tačka i beskonačnost, individualne i kolektivne vrednosti. U harmoničnom društvu mora da postoji privatna i kolektivna svojina. Njihova interakcija obezbeđuje razvoj, kao i prelazak individualne svesti u kolektivnu, i obrnuto. Pokušaj da se ljudi učine srećnim kroz uništenje individualne svesti i privatne svojine neminovno je morala da dovede do zaustavljanja razvoja i stvaranja atmosfere pogodne za nove prestupe.

Zašto je sovjetska vlast tako strogo kažnjavala i najmanje kršenje ideoloških zakona? Zato što je počivala na ideji. Kada je narod prestao da veruje u svetlu budućnost i komunističke postulate, država je bila osuđena na propast. Zašto je u Sovjetskom Savezu ruski narod bio najugnjeteniji? Zašto nije postojala ni Ruska akademija nauka? Zato što je ruski narod morao da bude cement koji učvršćuje sve narode i narodnosti. Zbog toga nije mogao da ima ni svoj identitet. Kada ideja, cilj koji spaja ljude počinje da slabi, moraju se preduzeti pokušaji za spasenje države putem spoljašnjeg ujedinjenja. U Sovjetskom Savezu je svaki pojedinac posedovao svoj dosije, svako je bio osumnjičen da je prestupnik, bila je ugušena svaka individualnost, kao i moguća nepredvidljivost.

Zapadne zemlje su smatrale da je potpuna pasivnost sovjetskog naroda, njegova nemoć pred vlašću, posledica ideologije i vere u socijalizam, a zapravo je to bila posledica apsolutne prismotre, kontrole i gušenja ličnosti svake osobe. Kada okruženje više nije pogodno za opstanak životinje, ona postupno umire. Čovek se od životinje razlikuje po tome što nije toliko zavisn od sredine i što može da je promeni. Energiju za transformaciju sveta on crpi iz svoje duše. Ako duša počne da umire, blokira se mogućnost čovekovog strateškog opstanka.

Zašto su ruski činovnici u sovjetsko vreme, ali i u poslednjih dvadeset godina nemilosrdno istrebljivali svoj narod? Zato što je ideja moralnog prevaspitavanja kriminalaca doživela krah. Bez ljubavi i vere nije moguće promeniti čovekov karakter. A kada ne funkcioniše moralni, tad krivični zakon mora da bude sve suroviji. Takođe se činovniku, kao onome ko sprovodi zakon, moraju dati najšira ovlašćenja.

Možda će izgledati čudno, ali danas u Americi otpočinju isti procesi s kojima smo mi tako dobro upoznati iz Sovjetskog Saveza. Pritom, ti procesi su neizbežni jer je zakon prava postavljen iznad pravednosti i

moralna. Već danas su u Americi ugrožena prava belaca u poređenju s crncima. Zašto toliko galame oko ideje rasne diskriminacije? Zato što ona predstavlja pokušaj spoljašnjeg učvršćenja zemlje pri unutrašnjem raspadu. Zbog toga će prava belaca u Americi ubuduće biti još ugroženija.

Čuo sam da je izvesni dobitnik Nobelove nagrade izrazio svoje bezazleno mišljenje o tome da crnci poseduju veće genetske predispozicije za trčanje, košarku i boks, da su za to mnogo sposobniji, nego za matematiku, fiziku i egzaktne nauke. Na taj način je lišen svih nagrada, počasti i titula, a uz to je dobio i otkaz! U Sovjetskom Savezu bio bi proglašen za klasnog neprijatelja i završio u zatvoru kao politički zatvorenik.

Izneću svoje mišljenje koje može da se učini iznenađujućim. Rušenje kula blizakinja, koje su organizovale američke obaveštajne službe 2001. godine, nisu toliko imale za cilj jačanje spoljašnje nadmoćnosti Sjedinjenih Američkih Država i stvaranje novih vojnih baza, koliko gušenje sopstvenog naroda i pojačanu kontrolu nad njim. I zaista, pod parolom borbe protiv terorizma, u SAD su počeli da se donose zakoni koji uništavaju ono što se ponosno nazivalo zapadnom demokratijom.

Narod prestaje da kontroliše vlast. Naravno, slogan „Državom mora da upravlja narod“ predstavlja apsolutni blef. Zamislite autobus prepun ljudi, a jedan čovek kaže: „Hajde da zgrabimo volan i upravljamo autobusom“. Ako on to zaista ozbiljno bude zahtevao, jednostavno će ga izbaciti iz autobusa jer je to nerealno i nemoguće.

Na koji način se upravlja autobusom? Kao prvo, potrebno je poznavati maršrutu i sve zaustavne stanice. Kao drugo, vozač mora biti stručno osposobljen. Kao treće, vozač autobusa mora biti pod kontrolom putnika koji se nalaze u njemu, odnosno - ukoliko je u pijanom ili neuračunljivom stanju, putnici imaju pravo da mu zabrane da upravlja vozilom.

Zamislite kako bi bilo da putnici uđu u autobus a ne znaju kuda on ide. Vozač je zaštićen neprobojnim staklom i putnici ne mogu da dopru do njega. Ako pokušaju da iskoče iz autobusa, na njih usmeravaju struju visokog napona. Ako neko pokuša da ustane sa svog sedišta, suvozač u

njega puca gumenim mecima kroz uski prorez neprobojnog stakla. To je model Sovjetskog Saveza.

Kako izgleda model američkog autobusa? Maršruta je naizgled poznata - potrebno je samo hleba i igara, ali ona nije tačno definisana. Zato je vozač dostupan putnicima. Ako je pijan ili neuračunljiv, oni će ga izvući iz sedišta. To se već dogodilo Niksonu, koji je optužen zbog prisluškivanja, odnosno nepoštovanja američke demokratije; zatim Klintonu, kroz svima poznat skandal. Zašto je to učinjeno? Zbog dokazivanja da se u Americi svi potčinjavaju zakonu. Zašto je to bilo potrebno i zašto se dogodilo?

Odgovor je jednostavan: došlo je do slabijeg poštovanja zakona u Sjedinjenim Američkim Državama. A to je jedino na čemu stoji ova velika zemlja.

Da li je to od pomoći? Očigledno, ne preterano. Odnosno, vlast je osuđena da primenjuje represivne metode. Naravno da nema koncentracionih logora i potpunog uništenja kao u Sovjetskom Savezu. Ali zato će postojati potpuna kontrola, prisluškivanje, kontrolisanje uma i otkrivanje budućih nepouzdanih ljudi još u ranom detinjstvu. Čini se da je to humanije ali je zapravo mnogo opasnije. Sovjetska vlast se borila protiv kriminala na fizičkom planu, razumevajući da ne može da upravlja vaspitanjem. Amerika će dejstvovati na nivou duše, podsvesti.

Da li se sećate moje priče o ljudima u liftu koji nemaju auru? Bili su mrtvi, ali toga još uvek nisu bili svesni. Nasilni metodi usmereni prema duši će po svoj prilici dovesti do takvih posledica. Prevencija kriminala je u vaspitavanju vere, ljubavi i moralnosti, jer svako onaj koji se odrekne ljubavi istog trenutka postaje budući kriminalac.

Kada sam počinjao sa svojim radom, nisam mogao da shvatim zašto mi se u duši iznenadno rasplamsavala mržnja i okrutnost. Stoga sam počeo da beležim ta emocionalna stanja i da se prisećam onoga što im je prethodilo pri čemu sam ustanovio vrlo zanimljivu činjenicu: čim sam se odricao ljubavi prema nekoj osobi, osuđujući je, ljuteći se i želeći da s njom prekinem kontakt, posle nekog vremena se u mojoj duši razbuktavala želja da nekoga udarim, ponizim i omrznem.

Sjedinjene Američke Države, isto kao Sovjetski Savez, jednom rukom uništavaju moralnost, a drugom su prinuđene da pojačavaju i pooštravaju kontrolu i kaznu zbog kršenja zakona. U Sovjetskom Savezu,

gde se državna vlast pretvorila u kriminalnu bandu, slika neprijatelja se koristila kako bi se objasnila totalna kontrola i represija. Svuda uokolo su bile parole: „Neprijatelj nikada ne spava“, „Neprijatelj ima oči i uši“, „Najopasniji je unutrašnji neprijatelj „ i drugo. Ova borba protiv narodnih neprijatelja, koja je na spoljašnjem planu bila potpuno besmislena, jer je uništavala ekonomski i tehnički potencijal zemlje, u suštini je bila iznuđena mera zastrašivanja.

Nemoralno društvo se vraća u idolopoklonstvo, odnosno ka primitivnim formama moralnosti i tada se svako narušavanje završava smrću. Slika terorista na međunarodnom nivou dozvolila je američkom predsedniku da otpočne sa uništavanjem povratne veze s društvom, da proširi ovlašćenja birokratskog represivnog aparata. Ali, pokušaji da se nasiljem i uništenjem vodi borba protiv kriminala, samo će dovesti do porasta nasilja, budući da će ojačati plodno tle za buduće zločine kroz uništenje ljubavi i morala.

Ova situacija će neizbežno naterati Ameriku da svima ugrađuje čipove, a zatim da pomoću njih kontroliše podsvest i upravlja ljudima, isprva pod izgovorom suzbijanja agresivnih postupaka i namera. Ako jedna osoba drugu učini potpuno zavisnom od sebe, to se zove ropstvo. A kada pojedinac sebi potpuno potčini dušu drugog čoveka, to je đavolizam. Duša svakog čoveka je povezana sa čitavom Vasionom i takvi procesi su za nju opasni, tako da su mali izgledi da oni mogu dugo da potraju.

Setite se popisa stanovništva koje je organizovao car David, zbog čega ga je Bog kaznio. Sada to izgleda smešno. Međutim, smisao te priče prilično je lako odgonetnuti. Čovek nema pravo da u potpunosti kontroliše život i aktivnosti drugih ljudi. Rob na fizičkom planu teži ka Bogu, jer ga poniženja podstiču ka veri. Duhovni rob zaboravlja na Boga. Kada vladar u potpunosti kontroliše živote svojih podanika, to je opasno po njihove duše. Životima građana ne treba da se kontroliše putem krivičnog ili upravnog kodeksa, već pre svega kroz ljubav, veru i moralni zakon.

Današnji pravници su zaboravili da je svrha svakog zakona održavanje i jačanje morala. Danas se u svetu dešava prirodan, logičan raspad koji je naznačen još u Apokalipsi (Otkrovenje Jovana Bogoslova - prim.prev.). Zbog toga je uzaludno protestovati protiv pasoša i PIB-a

(poreski identifikacioni broj - prim.prev.). Sve što se dešava, već se dogodilo na Višem planu. U najvećoj meri, borba na spoljašnjem planu je malo efikasna. Svaki čovek mora u sebi da neguje težnju ka Tvorcu, ljubav i moralnost, da se pridržava zapovesti. To i jeste najbolja borba za spasenje čovečanstva.

Ispravan pogled na svet je zalog budućih ispravnih postupaka. Ispravne emocije i pogled na svet su već ispravno ponašanje.

- A šta je sa genetski modifikovanom hranom? - upitao me je jedan slušalac.

- Kao prvo, naučnici su utvrdili da je broj kancerogenih bolesti naglo povećan u područjima gde je povećana potrošnja genetski modifikovane hrane. Sa stanovišta moje dijagnostike, kod čoveka koji konzumira genetski modifikovane namirnice dolazi do uništenja budućnosti, odnosno postepenog uništavanja potomstva. Međutim, mislim da su minimalno štetni za one koji teže ka Bogu. Sama situacija nas primorava da aktivnije brinemo o svojoj duši.

U Rusiji je poljoprivreda danas skoro uništena. Meso domaće proizvodnje je tek u manjoj meri prisutno na tržištu - pet do sedam odsto. Pod maskom domaće proizvodnje meso se uglavnom uvozi iz drugih zemalja, najčešće iz vojnih rezervi. Zaključak je jednostavan - potrebno je jesti manje mesa. Isti slučaj je i s pivom.

Sećam se piva koje se nekada proizvodilo. Ovo što se danas proizvodi ne može se nazvati pivom. To sam shvatio na odmoru, kada sam dobio krvav proliv nakon što sam nekoliko dana konzumirao pivo. Jedino pivo posle čije upotrebe mi nije bilo loše pravi se u Češkoj, u Pragu. To je normalan napitak. U februaru ove godine bio sam na skijanju u Austriji, gde je svratio i moj poznanik iz Praga. Sećajući se prošlih dana, zamolio sam ga donese pivo na točenje. Nabavio ga je u pivnici. Sa zadovoljstvom sam pio to pivo, ali ukus mi je bio odvratn. Tačnije - bio je uobičajen za današnje pivo. Shvatio sam da normalnog piva više nema ni u Češkoj. Nedavno mi je putem e-maila pristigla informacija o tome da je Češka usvojila svetske standarde za proizvodnju piva, što je značilo - hemija i alkohol. Zaključak je jednostavan - zbog toga ne treba žaliti, nego prestati sa konzumacijom piva. Ako nas situacija natera da ograničavamo svoje potrebe, u tome ne treba videti samo katastrofu, već i dobrobit. Bolje je unapred navikavati svoj želudac

na jednostavnu hranu u minimalnim količinama. Ko zna šta će se desiti u godinama koje su pred nama?

Zatim je, kao što to uvek biva, usledilo neočekivano pitanje. Takva pitanja postavljaju žene i deca. Oni se prepuštaju svojim osećanjima, a osećanja je nemoguće predvideti. Ponašanje i pitanja muškaraca daleko je lakše predvideti.

Jedna žena je pitala:

- A zašto je u Americi prestao da se poštuje zakon?

Odgovorio sam joj:

- Zato što su Ameriku ubili 1962. godine. - Pritom sam dodao: - ...Zajedno sa američkim predsednikom. Stvar je u tome da se izvršavanje zakona među visokoorganizovanim životinjama ne garantuje instinktima, već kroz vođu. On je garant stabilnosti i poštovanja principa u skladu s kojima ljudi žive.

Sjedinjene Američke Države predstavljaju državu u koju su se mahom naseljavali avanturisti i kriminalci. Njih nikada nije odlikovala kolektivna svest. Naprotiv, oduvek su imali pojačan egoizam i individualnu svest kao prioritet. Zbog toga se američka demokratija i međusobno poštovanje uglavnom baziraju na pronalasku gospodina Kolta. Pištolj u svačijoj ruci je ono što je stvorilo ravnopravnost i zato je bilo neophodno da se državni zakoni skrupulozno izvršavaju, budući da novac najčešće gura moral u stranu.

Bez obzira na to, Amerikanci su oduvek bili vernici. Danas, prema rezultatima ankete, u Americi živi tri do četiri puta više vernika nego u Rusiji. Istina, vera se uglavnom pretvorila u površno poštovanje opšteprihvaćenih normi. Ali, bez obzira na to, Amerika je preživela i razvijala se na inerciji morala i vere. Po svemu sudeći, prvi korak ka propasti je načinjen posle Drugog svetskog rata, kada se Amerika obogatila i kada je u zapadnom svetu počela seksualna revolucija.

Nepoštovanje moralnog zakona neminovno se pretvara u nepoštovanje državnih zakona. Setimo se Francuske revolucije. Prvo je došlo do krize u katolicizmu, kada je društvo prestalo da veruje u Boga i poštuje najviše moralne zakone. Zatim je došlo do nepoštovanja države i njenih vladara. Posle toga su usledili revolucija i rat. Isto se dogodilo u Rusiji, ali u daleko većim razmerama.

Šta je ono što vidimo u Americi? Početkom 1960-ih godina, došlo je do slabljenja moralnog zakona. I odmah se dogodilo ubistvo predsednika Kenedija koji je bio garant poštovanja krivičnih i upravnih zakona. Ukoliko bi identifikovali organizatore tog ubistva, tada bi poljuljana vera u državne zakone dobila priliku da ojača. Bio je to izazov kompletnom američkom društvu. Međutim, organizatore nisu pronašli. Očigledno je da su svi znali naručioce ubistva, ali su oni bili nedodirljivi za zakon. U podsvesti svakog Amerikanca predsednik je simbol države, a njegovo nekažnjeno ubistvo bilo je presuda za čitavu državu.

- Pa, ko je ubio Kenedija?

Osmehnuo sam se:

- Možemo da se oslonimo samo na splete i glasine. Ako bi neko pokušao da pruži dokaze, najverovatnije bi bio ubijen.

Informacija koju je naveo poslanik Državne dume u jednoj televizijskoj TV emisiji učinila mi se zanimljivom. Današnjom Amerikom upravljaju dve stotine najbogatijih klanova. Oni uređuju zakone u zemlji, biraju predsednike, odlučuju šta jeste moralno, a šta nije. Predsednik Kenedi je bio šticećenik jednog od najuticajnijih klanova, na čijem čelu se nalazila italijanska porodica. U suštini, pripadala im je cela Kuba.

Kada se posle Karipske krize Kuba oslobodila uticaja Amerike, predsedniku Kenediju su postavili pitanje: „Kako si mogao to da dozvoliš i šta ćeš učiniti da vratiš Kubu?“ Kenedi je trebalo da odgovori: „Kuba će biti vraćena i učiniću sve što je neophodno“. Time bi spasio svoj život, budući da je bio potreban u realizaciji tog programa. Međutim, ispostavilo se da je predsednik kratkovid. Odgovorio je: „Biće da smo Kubu izgubili“ - čime je sebi potpisao smrtnu presudu.

Neverovatno je koliko mnogo informacija možemo da dobijemo kroz obične glasine i splete. Poslanik je izjavio da je italijanska porodica odlučila da nijedna osoba iz Kenedijevog klana ne može biti predsednik u narednih sto godina. Zbog toga, kada je senator Robert Kenedi dobio realne šanse da postane predsednik, odmah je bio ubijen. Naravno, ubice nikada nisu otkrivene.

Poštovanje prema predsedniku i vlasti u Americi tokom poslednje decenije rapidno opada. Njen sadašnji predsednik učinio je sve da to poštovanje bude minimalno. Najvažnije u tome je da država ne može da

se izbori s postepenim raspadom. Sistem američke demokratije svakom bogatom kriminalcu obezbeđuje uslove za predivan život. Zakonskim putem on ne može da bude uhapšen jer će ga zaštititi cela armija advokata. A kada je zakon moralnosti nemoćan, tada deluje zakon sile. Taj zakon sile, koji se oslanja na novac, Amerika prenosi i u međunarodne odnose. Dakle, sve vodi ka revoluciji i ratu. Istina, u našem vremenu će to biti presuda za čitavu civilizaciju.

Pre dve hiljade godina Hristos je izjavio: „Ne možete služiti i Bogu i mamonu (Jevanđelje po Luki 16, 13.). Uzgred da kažem, za ovu izreku me vezuje interesantna priča. Posle višegodišnjih istraživanja i proučavanja desetine hiljada slučajeva, jasno sam mogao da vidim kako se problemi duše pretvaraju u probleme svesti i tela. Međutim, jedna priča iz Jevanđelja mi je bila potpuno nejasna. To je priča o sticanju prijatelja kroz nepošteno stečeno bogatstvo. U njoj se opisuje kako upravitelj dugo vara svog gospodara. Saznavši za to, gospodar je rešio da ga otpusti. Upravitelj je, shvatajući da će uskoro izgubiti posao, otrčao kod dužnika i prepisao priznanice, nekoliko puta umanjujući iznos njihovog duga. Odnosno, još jednom je izdao svog gospodara. Prekršeno je pet od deset zapovesti: laž, krađa, nepoštovanje starijih osoba, izdaja, pohlepa i pljačka. Potpuno neobjašnjivo, ali gospodar je pohvalio svog slugu - izdajnika. I sa Hristove tačke gledišta taj čovek je uzor koji treba oponašati!

Na stotine puta sam pokušavao da shvatim o čemu se radi, ali mi nije polazilo za rukom. Zatim sam nastavio da čitam i naišao na rečenicu: „I ja vama kažem: načinite sebi prijatelje nepravednim bogatstvom“ (Jevanđelje po Luki 16, 9.). A nekoliko redova niže sam video frazu: „Ne možete služiti Bogu i mamonu“ što me je iznenada prosvetlilo. Setio sam se knjige čiji je autor bio jedan Francuz. Mislim da se zove „Ispovesti dželata“. U njoj se govori o jednom izuzetno pouzdanom Nemcu koji je iznad svega poštovao zakon. Nikada niko nije mogao da ga optuži za bilo kakvu prevaru ili nemaran odnos prema poslu. A onda je počeo rat i on je bio komandant koncentracionog logora, odgovoran za neprekidnu i efikasnu delatnost svog „preduzeća“. Ali tu je iskršao problem - trebalo je kremirati jako veliki broj ubijenih ljudi, a peći nisu imale dovoljan kapacitet. Međutim, budući da je bio marljiva osoba i predana svom poslu, uspeo je da usavrši taj proces i zahvaljujući njemu u koncentracionom logoru je bilo ubijeno još milion i po više ljudi. On je

pošteno služio svom gospodaru. Bio je građanin koji je poštovao zakon i lojalan svojim građanskim i moralnim dužnostima. Međutim, njegovo poštenje, osećaj odgovornosti, posvećenost i odanost povećali su broj ubijenih za milion i po. Budući da je za njega bio najvažniji moralni zakon, mogao je rad peći da učini manje efikasnim i tako bi verovatno spasao živote dva miliona ljudi, a da se ne pominje da se ne bi ni bavio takvim „poslom“.

A sada zamislite šta će se desiti sa Amerikom, Rusijom ili Kinom ako državna politika i upravni zakoni budu radili na štetu morala i ljubavi. Za definiciju naziva takve politike i zakona može da se pronađe samo jedan izraz, a to je: šest stotina šezdeset i šest.

Uzgred, poznat izraz „gest je pokret duše“ samo je delimično tačan. Ljudska duša se izražava i kroz pogled, ali najpotpunije - kroz govor. Poslednjih nekoliko decenija primećuje se neobičan fenomen. Današnja materijalistička civilizacija je usmerena na materijalne i duhovne vrednosti, a kultura govora se kreće u istom pravcu. Ono što se ne razvija, to umire. Pojam duše, isto kao i pojam moralnosti, sve manje su potrebni zapadnom društvu. I to odmah postaje jasno kada pogledamo svakodnevni govor i književni jezik.

Moja prijateljica koja živi u Njujorku je pre nekoliko godina zaprepašćeno primetila: „Uskoro će ljudi u našoj zemlji komunicirati kao majmuni. Jezik je toliko počeo da se uprošćava da će uskoro biti nemoguće opisati osećanja i stanje duše!“

Budući da je u Rusiji pojam duše uvek bio veoma važan, ruski jezik je i dalje zadržao svoju izražajnost i bogatstvo. Uzgred da kažem, u ruskom jeziku reč „šestica“ često označava osobe koje su u zavisnosti od nekoga, servilne i ulizice. „Šesticom“ se naziva osoba koja ima sitnu dušu, za koju su duhovne i materijalne vrednosti od velikog značaja. Dakle, u Rusiji tendencija porasta ulizištva teško može da doživi popularnost. Jezik ne samo što može da ubija ljubav, već može i da je štiti.

ODMOR

Zaputio sam se na odmor. Pejzaž iza prozorskog stakla mi je donosio smirenje i spokojstvo. Rusija se prolepšala: polja su brižljivo obrađena, manje je smeća. Međutim, putevi su i dalje u pređašnjem stanju. Zatvorio sam oči i pokušao da zaspim uz uljuljkujući zvuk točkova voza.

Da li je lenjost dobra ili loša? Svako ko pokuša da odgovori potvrdno i izričito, neće biti u pravu, jer kategoričnost znači sagledavanje samo jedne strane medalje. U pravu su i oni koji su tvrdili da je lenjost majka svih poroka, a takođe i oni koji su tvrdili da je sestra svih vrlina. Život je ljubav. Vasiona je ljubav. A ljubav je najviše jedinstvo i u njoj su uvek nevidljivo prisutne suprotnosti. Ali kada pokušavamo da razmišljamo jednodimenzionalno, ljubav neprimetno iščezava.

Zadovoljno sam se protegnuo na gornjem krevetu kupea. Posao je završen. Otpočeo sam da pišem prvi deo knjige „Vaspitavanje roditelja“ i krenula je inspiracija. Neprimetno je nastala druga knjiga.

Još jutros sam diktirao poslednje poglavlje knjige, a sada ležim i ni o čemu ne razmišljam. Posao je završen. Ispostavilo se da je proces razmišljanja vrlo naporan. Ne mogu da pružam gnjecavu i razvodnjenu informaciju od čega boluje većina autora. Postalo je moderno da se pišu knjige i danas ih svi pišu. Pišu ih umetnici, pevači, domaćice, predsednici, lopovi i ubice. Pišu o tome kako su ukusno pojeli, sjajno se prošetali, kako je nepravedno sazdan svet. U principu je to dobro, jer svako treba da se oseti kreativnom ličnošću. Ali sve je teže za snalaženje u tim ogromnim strujama bezvredne literature. Postoje reči, kao i prelepi izrazi, ali iznutra je - potpuna praznina.

Šta je razumevanje? Šta znači „razumeti“? Detetu su na primer poklonili igračku na navijanje. Ono želi da shvati kako s njom može da se igra. Pokazuju mu ključić i mesto u koje treba da ga stavi, da bi se pokrenuo skriveni mehanizam. Ako je to pas na navijanje, on počinje da skače i laje, a ako je automobilić, kotrlja se. Dete je srećno. U njegovoj svesti su se povezale tri stvari: ključ, mesto u koje ga stavlja i rezultat koji on postiže. Ima tu jedan detalj: u našoj svesti se te tri pojedinačne situacije nikada ne mogu međusobno spojiti jer bi od toga nastalo žumance umućeno sa šećerom.

Sve tri situacije mogu da se sažmu i pretvore u jednu celinu samo na nivou osećanja. Tamo se stvara algoritam: vreme i prostor se sažimaju u tačku. To je moguće samo na nivou osećanja. Naš um je povezan s telom, on po svojoj suštini nema kontinuitet. Um razmišlja kroz pojedinačne logičke blokove. Ako želimo da shvatimo šta je drvo, moramo prvo da vidimo seme, zatim kako se ono seje u zemlju, zatim da vidimo mali izdanak koji se probija ka Suncu, a potom tanušno stablo i olistale grane. Moramo da vidimo kako u jesen opada lišće, a nakon hladne zime se pojavljuju izdanci i sićušni listići. Zatim moramo da vidimo plodove zrelog drveta i kako oni padaju na zemlju i konačno, kako se iz semena u plodovima razvijaju novi izdanci.

Razumevanje nastupa samo onda kada se ma koji proces, bez obzira na njegovo vremensko trajanje, sažme u našim osećajima u deseti deo sekunde. Ukoliko hoćemo da shvatimo šta je bolest, moramo da vidimo seme iz kog ona nastaje. Moramo da vidimo uslove u kojima se ona razvija, da osetimo šta ubrzava njen rast i šta ga usporava. Ako ne shvatamo šta je drvo, bacaćemo seme na kamen i nikada nećemo dobiti plod. Ukoliko ne shvatamo šta je bolest, izmišljaćemo nove lekove, a bolest će prodirati sve dublje: iz tela i uma - u našu dušu.

Shvatiti - znači povezati uzrok i posledicu, a istovremeno obuhvatiti i ujediniti dve tačke u prostoru i vremenu. Za to je potrebna energija. Osnovna energija proističe iz ljubavi. Čovek koji ne ume da voli osuđen je na kategoričnost i nerazumevanje onoga što se dešava oko njega. Shvatiti kako je uređen svet koji nas okružuje, znači videti sve njegove uzročno- posledične veze, osetiti njihovo potpuno jedinstvo, zgusnuti prošlost i budućnost u deseti deo sekunde. Bez ljubavi prema Bogu to nije moguće.

Svaki pokušaj spoznaje sveta mora dovesti do uvećanja ljubavi i na kraju do spoznaje Boga. Svaka spoznaja predstavlja uvećanje ljubavi u duši. Ako čovek gubi ljubav i prestaje da joj teži, slika sveta se rasparčava na dva dela. Jedni počinju da se klanjaju materijalnim vrednostima, a drugi - duhovnim. Pritom mogu da misle da imaju spoznaju o svetu, ali razvoj se dešava samo na spoljašnjem planu. Čovek može da gradi veličanstvene zgrade i da se otmeno oblači. Može svakim danom da postaje sve pametniji i sposobniji, ali da pritom sve manje shvata zbog čega živi. Na kraju krajeva, unutrašnji vakuum koji buja će ga razneti u paramparčad.

Inicijalno, svi filozofi su bili zabrinuti zbog tzv. ključnih pitanja. Ko smo? Odakle smo došli? Gde idemo? Sećam se koliko sam bio euforičan pre trideset-četrdeset godina zbog eksplozije naučno-tehnoloških dostignuća. Duhovni i fizički procvat naše civilizacije bio je neosporan. Ali upravo danas je savremenim filozofima najteže da odgovore na tri jednostavna pitanja čiji je odgovor neophodan svakom čoveku da bi razumeo u čemu je smisao života. Sve je više otkrića i sve je manje razumevanja sveta koji nas okružuje.

Uzeo sam prvu knjigu koja mi je dopala u ruke. Mnogo je reči, prelepih izraza, vrlo mnogo pametnih rečenica koje su iznutra potpuno prazne. Gledao sam na televiziji najnovije vesti i uočio da se i u politici dešava isto. Ljudi i države se međusobno ne razumeju. Svet se priprema za rat.

Svi smo sa oduševljenjem gledali popularni sovjetski film čija se suština može svesti na jednu rečenicu: „Sreća je onda kada te drugi razumeju“. Nedavno sam se zamislio: a zašto je čovek srećan kada ga razumeju? Odgovor se formirao jednostavno i lepo: da bismo mogli razumeti drugoga, neophodno je da osetimo jedinstvo s njim. Osećaj jedinstva je nemoguć bez ljubavi. Ako čovek ne nauči da voli, nikada neće naučiti da razume druge ljude, ma koliko to želeo. A umećem ljubavi ne možemo da ovladamo nakon što pucnemo prstima. To je fiziologija duše. Osoba koja narušava zapovesti ne može naučiti da voli. Umeće ljubavi se podučava pokolenjima. Iznad svega se podučava neprekidnom težnjom ka Tvorcu, potrebi jedinstva s Njim. Razvija se kroz žrtvovanje i očuvanje ljubavi u svim životnim situacijama. Ova veština se prenosi i ispoljava kroz desetine i stotine pokolenja, ali može i da se izgubi.

Nedavno sam saznao da je u judaizmu običaj da se čak pokojnici doživljavaju živim, a osobe koje su nedostojne, koje gaze ljubav i moral, makar bile i žive, doživljavaju se kao mrtve. Tek nakon toga sam shvatio Hristove reči: „Hajde za mnom, a ostavi neka mrtvi ukopavaju svoje mrtvace. (Jevanđelje po Mateju 8, 22.). Ispostavilo se da ako zaboravimo na prvu zapovest - o ljubavi prema Bogu i jedinstvu s Njim, preostalih devet zapovesti neće delovati čak i ako se savesno ispunjavaju. Duša neosetno umire.

Međutim, u Vasioni postoji sjajan lek za spasenje duše koja je izgubila jedinstvo s Bogom. To je đavolizam. Čim duša izgubi svoj najvažniji cilj i smisao postojanja, odmah otpočinje proces moralne deformacije. Kada duša prestane da oseća jedinstvo sa ovim svetom, preostaju joj samo dva izlaza: ili da uništi sebe, potčinjavajući se neprijateljskom svetu, ili da ga pregazi, potčini i upodobi ga sebi. Tada nastaje osećaj nadmoćnosti, sopstvene ispravnosti u svemu, nepopustljivost i kategoričnost.

Đavola stvaramo sami gubeći ljubav prema Bogu. Što snažnije branimo svoju nadmoćnost i što više pokušavamo da sve upodobimo sebi, spore đavolizma aktivnije nam urastaju u dušu. U poslednje vreme ljudi s čuđenjem primećuju da se intelekt, sposobnosti i obrazovanje odlično suživljavaju s dušom koja je poludela.

Preostaje da shvatimo jedno. Na koji način duša poludi? Prinučeni smo na samo jedan odgovor. Dušu čini mudrom ljubav i težnja ka Tvorcu. Zalutala duša je osuđena na ludilo. Svest i telo umiru malo kasnije. Ali pre nego što se to dogodi, oni će se jarko rasplamsati u vidu jako lepe slike razvoja tela i duha, cedeci poslednju energiju iz zalutale duše. Pre nego što ugasne, ugali obično jarko zasvetluca.

Voz se jednolično ljuljao po šinama. Pokušavao sam da zaustavim razbežale misli, da ih prebacim u čulna sećanja. Ali navika razmišljanja i uopštavanja bila je prejaka. Putujem na Krim gde ću se odmarati.

Koji je osnovni princip odmora? Prvi i osnovni princip je ne raditi ništa. Odnosno, ne raditi ono što moramo svakodnevno da radimo. Da se ne bismo pretvorili u mašinu za rad, potrebno je da se oslobodimo ne samo od zamerki, već i od rada.

Uzgred, reći ću koju o zamerkama. Mnogi smatraju da su zamerke loše i da ih je potrebno potpuno odbaciti. Šta je suština zamerki, uvređenosti? Jer, mržnja, uvređenost i osuđivanje takođe su vrsta zamerki. Dakle, da li je zameranje dobro ili loše? U suštini, po sadržaju je dobro, ali je po formi loše. Zamerka je primitivni pokušaj da se drugi vaspita i promeni. Dakle, ako se sačuva suština, a promeni forma, umesto zamerki može da se pojavi kompliment, pohvala, pomoć, savet i strpljiva spremnost da se pomogne drugoj osobi na putu promene. Često, uporedo sa nesavršenom formom odbacujemo savršen sadržaj.

Dakle, uvređenost i zamerke su pokazatelj čovekovih slabosti, njegove nesposobnosti da promeni sebe, druge i svet oko sebe.

Dakle, prvo pravilo odmora je da se ništa ne radi. Energija želje mora da teče spontano jer je tada lakše zaustaviti um. Um je tesno povezan s pojmom neophodnosti. Na odmoru treba isključiti um, a naš narod je to uglavnom navikao da čini pomoću votke. Naravno, metod je efikasan, ali štetan. Ako se pripremimo na to da ćemo na odmoru funkcionisati kroz pojmove „hoću“ ili „neću“, um je daleko lakše zaustaviti. Može se sačuvati ogromna količina vremena koje će proleteti ako se budemo omamljivali alkoholom.

Ako poželim da po ceo dan ležim u krevetu i da se ne pokrećem, ispuniću sebi tu želju - nigde neću ići i ništa neću raditi. Da bi čula koja su konstantno mučena od uma mogla da ožive i dobiju pravo glasa, potrebno im je dopustiti da na neko vreme budu gospodar situacije. Ako na pijaci ugledam neko voće i poželim ga, ja ću ga i kupiti bez obzira na visoku cenu, na zdrav razum i savete nutricioniste. Navikli smo da mislimo da našim čulima upravljaju životinjski instinkti. To je apsolutno tačno. Ali takođe je tačno i da našim čulima upravlja Bog. Obratite pažnju: ne upravlja umom, već baš čulima. Sva božanska informacija u nas pristiže kroz osećanje ljubavi. Energija tog osećanja prelazi u energiju nagona i pretvara se u energiju želje.

Mnogi vernici smaraju da je prevazilaženje greha potiskivanja želja. Ali svaka želja je energija i svaka energija dolazi iz ljubavi. Zato je gušenje i ubijanje želje zločin i greh. Naša želja je naše dete. Potrebno ga je vaspitati i nadzirati. Čak i ako je ono zastranilo, formiralo izvitopereno i deformisano gledište, ne treba ga se odreći. To samo zalutala duša rađa izvitoperene želje. Sve svoje težnje treba usmeriti ka ljubavi prema Bogu. Želja postaje lepa kada je u njoj težnja ka ljubavi jača od težnje ka duhovnim i materijalnim vrednostima. Želja postaje strast kada je usmerena prvenstveno na zadovoljenje tela i duha. Ljubav se pretvara u želju u kojoj umesto vezanosti nastupa nevezanost. Zbog toga ću na odmoru jedan dan povlađivati svojim željama, a sutradan ću ih odbacivati.

Uzged, nedavno sam došao do zanimljivog uvida. Koračao sam pored korpe za otpatke; tom prilikom sam smotao papirić u čvrstu kuglicu i bacio je u smeće. Let je bio prekratak. Podigao sam papirić sa

zemlje i vratio se na prethodnu udaljenost. Ponovo sam ga bacio, ali je ovaj put preleteo cilj. Odjednom sam se zainteresovao u kakvom to stanju treba da se nalazi čovek da bi pogodio željeni cilj. Ponovo sam uzeo papirić, udaljio se od korpe i bacio ga. Ponovo je hitac bio prekratak. I tek nakon nekoliko pokušaja, neočekivano sam došao do jednostavnog i jasnog zaključka: da bismo pogodili cilj neophodno je da postoji bljesak želje i energije. Ali ako postoji samo taj bljesak, tada ćemo baciti predmet što je moguće dalje. Ako želimo da pogodimo cilj, neophodno je da se pojavi suprotna želja, koja će ograničiti naš hitac. Prvi pokušaj sam definisao kao prekratak. Dakle, problem je bio u ustručavanju, sputanosti i samopotiskivanju koji su kod mene bili jači od uzbuđenja, hrabrosti i prodornosti. Na taj način, svaka precizna kretnja se sastoji iz dve suprotne želje.

A najzanimljivije je sledeće: ljubav nam daje višu energiju. Ovu energiju osećamo kao svetlost u duši, radost, poletnost, lakoću u duši i telu. Ukoliko to postoji, tada će dve suprotne želje biti harmonične i uravnotežene, a hitac će uvek biti precizan. Ako se, pak, pojavljuju strah, sumnja, osećaj nadmoćnosti, tada odmah dolazi do narušavanja jedinstva suprotnosti što znači da će hitac biti prekratak ili predugačak.

Čim sam to shvatio, opet sam uzeo papirić i gađao cilj. Postigao sam savršen pogodak. Dušu mi je preplavila sreća. I odjednom sam shvatio da sam srećan ne zato što sam pogodio, već što je rasplamsala ljubav u duši povezala suprotnosti, harmonično ih uravnotežujući.

Ležao sam i osmehivao se gledajući u plafon. Kako je svet samo jednostavan i jasan ukoliko ga percipiramo s pozicije ljubavi. U sećanju su mi navirale nedavno pročitane Vede. Zavidljivo je što su pre sedam ili osam hiljada godina bile poznate istine koje čovečanstvo ni danas nije u stanju da shvati. Zaista, prvo se pojavljuje seme, a zatim drvo. I da bi drvo spoznalo da je nekada bilo seme mora da prođe put detinjstva, razvoja, zrelosti i starosti. Danas naša procvala, ali već ugasla civilizacija mora da shvati i spozna istine koje je Svevišnji poslao na Zemlju pre mnogo hiljada godina.

U skladu s Vedama, čovek može da prebiva u tri stanja. Radžas - aktivno, agresivno stanje. Tamas - inertno, sputavajuće stanje. I, Satva - stanje smirenosti, prosvetljenosti. Niža bića prebivaju u stanju koje je ili

agresivno pobuđeno ili u pasivnom, zavisnom. Na primer, za strasnog čoveka hrana uvek predstavlja problem. Pola vremena se muči zbog gladi, sićušan deo mu zauzima umirenost, a drugu polovinu vremena pati jer se prejeo. Osoba koja se nalazi na niskom nivou pati i od viška i manjka. Osoba sa satvičkim karakterom veći deo vremena provodi u miru. Uzdržava se od prejedanja, prezasićenja, ograničava strasne želje i zbog toga glatko prolazi kroz nemaštinu i ne zavisi od nje.

Bol usled gubitka uvek zavisi od radosti koju donosi dobitak i usredsređenost na ostvarenje sreće. Osoba koja se klanja budućnosti uvek će žaliti zbog prošlosti. Na kraju krajeva, hrana, seks i sve želje svode se na dve energije Vasiona. Uzgred, u Vedama je takođe napisano da u Vasioni postoje samo dva tipa energije. Ne objašnjava se kakva je to energija. U skladu s mojim istraživanjima proizilazi da je to energija prošlosti i budućnosti. Energija prošlosti je materijalni svet, a energija budućnosti je duhovni svet. Može da zvuči smešno, ali mi nikada ne vidimo sadašnjost, zato što ne možemo da je vidimo, čak ni teoretski.

Zamislite sebe kako ushićeno posmatrate zvezdano nebo. Osećate sreću od dodira s beskrajem Vasiona i klikćete: „Kako su lepe zvezde, kako predivno sjaje. One su zaista žive“! Ali odmah pored vas se pojavljuje starčić prijatnog izgleda, s cvikerima, te vam dobrodušno i blago objašnjava da se ne zna da li su zvezde žive ili nisu, da su možda već odavno mrtve: njihovo svetlo putuje ka nama milijardama godina, tako da je čitavo zvezdano nebo koje mi vidimo prošlost naše Vasiona i da će sadašnjost nastupiti za nekoliko milijardi godina i može da bude potpuno drugačija.

Sunce, koje nas ujutro nežno zagreva, takođe vidimo u prošlosti, tj. onakvo kako je bilo pre osam minuta. Na taj način, sve što vidimo oko nas je prošlost. Ali naš um, vezan za telo, stvara nam osećaj sadašnjosti. I ta iluzorna, simbolična slika realnosti zapravo je jedino ispravna. Zato što onda, kada smo nevezani za telo i dosežemo suptilne planove, primećujemo kako su tesno povezane prošlost i budućnost, i što dublje dopiremo na suptilne planove, vidimo kako se uzrok naglo približava posledici i shvatamo da ne postoje prošlost i budućnost - već samo sadašnjost. Na božanskim nivoima pojam kretanja nestaje, jer uzrok i posledica predstavljaju jednu celinu i stvarni su.

Okrenuo sam glavu i pogledao kroz prozor. „Posao je završen - rekao sam sebi. - Vreme je da se odmorim. U glavi ne sme da bude nijedne misli. Treba da se ulenjim, oslobodim svih želja i tada će se energija, tražeći izlaz, ustremiti ka uzvišenim željama“. Zavisnost od dva osnovna energetska toka stvara gordost i zavist. Ti tokovi su vezani za telo i pojavili su se nešto kasnije. Energija tela i svesti je prethodila energiji duše koja se pojavila kada je život postojao još u obliku polja. Osnovni instinkt duše je težnja ka preživljavanju i razvoju i za to je neophodna energija koja dolazi od Tvorca. Duša živi kroz ljubav prema Bogu.

Stoga, ako najpre usporimo sve telesne funkcije, a zatim želje i um, energija će se vratiti u svoje ustaljeno, početno korito. Naša energija i naše težnje moraju prvenstveno da budu usmerene ka Bogu.

Lenjost u suštini može da bude oslobađanje od nerazumnih želja. Dakle, da li je lenjost na kraju dobro ili loše? I jedno i drugo, istovremeno. Ako čovek ne želi da daje energiju, tada mu nije potrebna ljubav. On će dobijati energiju potkradajući je iz okruženja. I što uspešniji bude u tome, osećaće sve manju potrebu za ljubavlju. A kada energija duše naglo opadne, ljubav će zameniti nasladom koju mu pružaju materijalna i duhovna bogatstva. Što se snažnije bude vezivao za njih, postajaće sve agresivniji. Zato je potpuno tačna izreka da je lenjost majka svih poroka.

Sušтина svakog poroka je zadovoljstvo na štetu ljubavi. Ali zašto je lenjost i sestra svih vrlina? Zato što bacanje energije u prazno može da zaustavi razvoj.

Veoma često mi postavljaju isto pitanje: kako dete može da odredi svoju budućnost, svoju profesiju? Koje zanimanje je najbolje da odabere?

„Zamislite - rekao sam roditeljima - da ćelija jetre poželi da postane ćelija mozga. Čini se da je sve u redu, to je težnja ka visokim i lepim ciljevima, ali će pritom organizam umreti“.

Čovek je višefunkcionalno biće, no ipak celokupan život na Zemlji predstavlja jedinstven organizam u kome svaki čovek ima svoju sudbinu i svoju predodređenost. Kako ih prepoznati? Najčešće se ispoljavaju kroz maštu, kroz podsvesne želje koje povremeno izbijaju spolja. Ukoliko snovi dolaze iz glave, mogu biti u neskladu sa predodređenjem i tada će

čovjekov život biti nesrećan. Srećna je ona osoba koja je ostvarila svoju predodređenost.

Možemo živeti tuđu sudbinu, možemo na spoljašnjem planu da postignemo velike uspehe, a da na unutrašnjem budemo nesrećni. Čoveka čini srećnim posao u koji on može da unese maksimalnu količinu duševne energije, jer za njeno dopunjavanje je potrebna neprekidna težnja ka ljubavi i Bogu. Međutim, često prestiž, odnosno želja da se dobije novac, slava, moć, status, mogu da obmanu čovekovu dušu. To su samo odeće ljudske sreće. Čovek se rađa nag i svaki novi posao će mu biti uspešan onda, kada se on prvenstveno orijentiše na sreću duše, a ne na čast, slavu i novac. Primećeno je da deca koja su sanjala da postanu šampioni, nikada nisu postizala uspeh ako je njihov osnovni cilj bio slava i novac. Samo oni koji su osećali neprekidnu radost i sreću zbog bavljenja sportom podizali su se na vrh pijedestala.

- A kako da prepoznam šta želi moje dete? - pitala me je jednom prilikom izvesna žena nakon seminara - Ako ono samo ne zna šta hoće, kako će se pronaći u nečemu?

- Zamislite da ste se dobro najeli. Zatim su vam ponudili crni i crveni kavijar na hlebu a vi ste, iako već siti, pojeli još nekoliko parčadi. A zatim su vam ponudili kolače i vi takođe niste mogli da se suzdržite. Posle pet minuta vam prilaze i pitaju: da li biste još nešto želeli da pojedete? Tada se zamislite i tužno odgovorite: „Ni sama ne znam šta hoću“. A znate li zašto? Zato što želja predstavlja energiju, a kada ste se najeli, energija želje se u vama istrošila.

Dakle, ako vaše dete nema energiju, nikada neće moći da odredi šta želi u životu. Ako ste mržnjama i uvredama, žaljenjima i uninijem pre začeca narušili harmoniju detetove duše, biće mu teško da pronađe svoj životni put. Ako ste bili zavidni, pohlepni, preokupirani seksualnim zadovoljstvima, prejedali se - dete će imati još manje energije.

Pitajte gladnu osobu šta bi želela da jede. Ona će vam odmah, ne razmišljajući previše, nabrojati šta bi pre svega želela, jer u trenucima gladi dolazi do oslobađanja energije. Ukoliko ste se, pak, preterano brinuli o detetu, potčinjavali ga sebi i stalno mu savetovali šta da radi, ako ste mu uvek sve pružali, a ništa od njega niste zahtevali, tada, naravno, ono uopšte neće imati unutrašnju energiju. Zato, neka za početak radi bilo kakav posao. U njemu mora da se probudi žudnja za

životom i opstankom. Ukoliko dostojanstveno prođe kroz gubitke - fizički, duhovni i duševni bol, odnosno ako sačuva ljubav, tada će mu se pojaviti jaka unutrašnja energija želje i moći će da oseti svoje snove i ono za šta je predodređeno.

„Dakle, predstoji mi odmor - opet sam pomislio. - Na odmoru treba živeti čulima, pokoriti im se. Istina, to potčinjavanje ne sme da ograničava ljubav. Ispunjenje želja, kao i uzdržavanje, moraju da budu u službi ljubavi“. Uzgred rečeno, osećaj mira, radosti i poletnosti nisu garancija da u duši imate božansku ljubav.

U Vedama je napisano da se u spoznaji Tvorca ne treba uzdići samo nad strastima, već i nad prosvetljenošću. Međutim, za početak će nam dobro doći i stanje prosvetljenosti, a označava ga osećaj rasplamsale radosti kako prilikom dobitaka, tako i gubitaka. Kada nešto dobijamo, osećamo nasladu koja može da zaseni ljubav prema Tvorcu. Kada gubimo - osećamo bol zbog gubitka zadovoljstva, ali zato lakše osećamo privid univerzalne sreće, kao i večnost i neuništivost božanske ljubavi. Sve u svemu, ako se pravilno odnosimo prema svojoj duši i prema svetu, uvek smo dobitnici. Ono što za jednu osobu može da predstavlja neprekidnu sreću, za drugu može da bude ogromno mučenje. To zavisi od tačke gledišta. Sve što se rodi mora umreti. Sve što dobijemo, moramo pre ili kasnije da izgubimo. Ako prilikom naslađivanja u sreći nikada ne zaboravljamo na bol budućeg gubitka, tada se duša ne vezuje za sreću i sreća ne postaje cilj, već sredstvo za ostvarenje jedinstva s Tvorcem.

Dakle, odmaraću se. Odmor je jedinstvo s Tvorcem kroz ispunjenje želja i odricanje od njih. Odmor je rastvaranje u svetu koji nas okružuje. Odmor pored vode je naročito dobar. U moru se um postepeno zaustavlja i kazaljka vremena se aktivno vraća u prošlost. Kod ljudskog embriona prvo se pojavljuju škrge, zatim se formira rep i tek potom se on postepeno pretvara u čoveka. U moru se prvo osećamo kao životinja, zatim kao riba, a na koncu kao jednoćelijsko biće. Ponekad osetimo nevezanost od tela i kao da u nama struji život koji se još nije spustio na Zemlju. Taj unutrašnji povratak nas uranja u dubine prošlosti i tada, nadilazeći granice instinkata, stremimo u susret Prauzroku, iz kog potiče sve živo i neživo.

Unutar mene se sve opušta i umiruje. Smirenost. Odmor.

POEZIJA PUTOVANJA

Prvo ozbiljno putovanje otpočinje nekoliko godina pre čovekovog začeca. Dolazi do prirodnog ponavljanja ciklusa Vasiona u kojoj ne postoje jednokratni procesi. Pojavljivanje života na Zemlji mora da odgovara pojavi života u čitavoj Vasioni. Isprva se na suptilnom planu dešava susret duše majke i oca i među njima se uspostavlja napet dijalog. Strukture polja stupaju u međusobnu interakciju i pripremaju telesne omotače za budući susret. Svest i želje oca i majke neophodno je usmeriti tako da se oni ne samo sretnu, već i začnu dete. Što je detetova duša harmoničnija, u njoj je više ljubavi i time će se otac i majka intenzivnije usmeravati jedno na drugo. U takvom slučaju odbacivanje voljene osobe može dovesti ne samo do fizičkih bolesti, već i do nesreća i mučne smrti. Dete će se i pored toga pojaviti na svet, ako ne u ovom, tada u sledećem životu, međutim zbog odlaganja njegovog rođenja, roditelji mogu da izgube praktično sve, čak i život. Biće im oduzeto sve što ometa ljubavi koja ih vodi pravim putem.

Na kraju preostaje tri-četiri godine do susreta budućih roditelja, njihovog venčanja i rođenja prvenca. Detetova duša se formira i stvara u toku podsvesne komunikacije duša njegovih budućih roditelja. Ona može da se formira tokom nekoliko života. Duša u sebi nosi večno seme koje čoveka povezuje s Tvorcem, stvara se zametak spoljašnjeg omotača duše koji se stvara u kontaktu duša roditelja. Zatim ona počinje da komunicira sa spoljašnjim svetom.

Kada čovek umire i slojevi duše koji prianjaju uz telo počnu da se raspadaju, sva informacija prelazi u slojeve koji opstaju i posle smrti. Na taj način svaki čovek u svom polju poseduje kompletan trezor podataka o svojoj prošlosti. U njemu se čuvaju njegova lična iskustva, kao i iskustva njegovih predaka. Sve ovo se dublira i u fizičkom genotipu. Pre ili kasnije prikupljena informacija po gustini u potpunosti postaje jednaka Vasioni i dolazi do zakonomernog povratka u ljubav.

U međuvremenu, preostalo je tri-četiri godine do začeca. U ovom periodu veoma je važno kako se roditelji ponašaju, o čemu razmišljaju i šta osećaju jer se sve odražava na karakter, sudbinu i detetovo zdravlje.

Setio sam se jedne žene koja je pre nekoliko godina došla kod mene na konsultaciju. Bila je veoma duhovna i po svoj prilici je to bilo

iznad kritičnog nivoa. Da bi održala taj nivo, nedostajao joj je intenzitet ljubavi. U takvim slučajevima deca obično ne mogu da se pojave na svet. S obzirom na to da je krah duhovnosti izuzetno teško prihvatiti, najčešće se lečenje odvija posredstvom muškaraca. Takođe, takve žene su po pravilu krajnje neuspešne kada je reč o zasnivanju porodice ili braka. Ako je, pak, žena dobrodušna i ima veru, tada njena duša ispravno reaguje na bol i nesreću i ne dolazi do degeneracije i đavolizma. Ako se duša koja je izgubila Božju ljubav ne bi degenerisala, Vasiona ne bi mogla da se razvije i odavno bi prestala da postoji.

Što je veća i sveobuhvatnija naša duhovna energija, time se bolnije preživljava njen gubitak. Takav gubitak se jednostavno ne može izdržati bez ljubavi. Do čega može dovesti netolerancija na bol? Da bi se sačuvala i zaštitila sopstvena duhovna teritorija, potrebno je prekinuti jedinstvo sa svetom, zato što imamo potrebu da ceo svet potčinimo i učinimo ga sličnim sebi. Duša koja je izgubila jedinstvo s Tvorcem ne može da dostigne jedinstvo sa svetom, jer je to za nju previše bolno. Svaka interakcija podrazumeva promenu i zato, kada ljubav iščezne, suprotnosti ne mogu međusobno da se spajaju, menjaju i razvijaju. Suprotnosti se međusobno uništavaju. Ne može biti raznovrsnosti i pojavljuje se potreba da se drugi uništi ili da nam u potpunosti postane nalik. Onaj ko izgubi u ovoj borbi umire brzo, dok pobednik umire lagano.

Protresao sam glavom pokušavajući da zaustavim tok misli. Razmišljao sam o ženi koja mi je bila na konsultaciji. Zašto sam je se setio? Da, bila je vidovita. Objasnio sam joj da je njen najveći problem u tome što je njeno duhovno bogatstvo bilo veće od umeća da voli. Objasnio sam joj šta je ono što joj stvara prepreku da intenzivnije voli. A ona je sa mnom podelila zanimljivu informaciju (radila je u porodilištu).

„Kada vidim novorođenče, mogu da ga pročitam kao otvorenu knjigu - rekla mi je. - Odmah vidim da li će biti pametno ili ne. Vidim da li će biti zdravo ili neće. Na detetu se odmah vidi da li mu je majka prolazila kroz jake stresove tokom trudnoće, da li se pravilno hranila, kako se ponašala nekoliko godina pre detetovog rođenja. Verujte mi, sve se to odmah vidi. Sve ono što je učinila ili osećala majka ostaje u detetu. Kada bi roditelji znali koliko je važno ispravno ponašanje uoči začeca, bilo bi sprečeno mnogo nesrećnih sudbina i ozbiljnih bolesti!“

Klimnuo sam glavom u znak saglasnosti, jer se sve ovo potpuno podudaralo s mojim istraživanjima. Uzvratio sam joj: „Ponašanje roditelja je od velike važnosti u trenucima kada kod deteta dolazi do buđenja energije, što se dešava u petom mesecu trudnoće i prilikom rođenja. U tim periodima, kod roditelja nastaju mnogobrojni problemi i neprijatnosti. Ukoliko bi znali da to predstavlja spasenje i pomoć njihovom detetu, te da, bez obzira na sve, moraju da sačuvaju ljubav i težnju ka Bogu, kasnije bi se radovali kada vide sreću svojih potomaka. Uobičajeni stereotipi ponašanja, nažalost, guraju nas u bolesti i nesreće“.

Dakle, putovanje. Samo nekoliko godina pre rođenja, dete se priprema za otkrivanje i stvaranje novog sveta. Duše roditelja ga opremaju pred putovanje. Od njih zavisi koliko će dete biti spremno da započne putovanje pod nazivom život. Kada se čovek nađe u novoj sredini, on mora na nju da se adaptira kako bi preživeo. Neophodno je da stvori model sveta koji ga okružuje. To je informacioni mehur, čaura u kojoj postoji živo biće. Mi ne živimo u svetu koji nas okružuje, već u našim predstavama o njemu. Zato, kada se nađemo na novom mestu, dolazi do buđenja stvaralačke energije koja je neophodna za oblikovanje slike sveta koji nas okružuje. Prirodno, slika ne može da bude apsolutno precizna, jer svaka situacija predstavlja samo delić Vasiona. Zato naš informacioni mehur predstavlja samo skicu onog dela sveta u kome postojimo.

Putovanje nam pomaže u buđenju kreativne energije. Zbog toga i volim da putujem, bez obzira da li je razlog ribolov ili upoznavanje sa egzotičnim mestima. To i nije važno.

„Sve je prolazno - razmišljao sam. - Sve se rađa, živi i umire. Što je manje božanske energije, time brže stare i umiru čovek, narod ili država. Potrebno je da razumemo i prihvatimo jednostavnu istinu: sve što se dešava na spoljašnjem, fizičkom planu, već se dogodilo na suptilnom planu decenijama ili stotinama godina ranije“. Način na koji razmišljamo danas, određuje lice naše planete za 20-30 godina. Naša osećanja i pogled na svet će se ovaplotiti u našoj deci, pretvoriti u njihov karakter i pogled na svet.

Naučnici kažu da će za nekoliko decenija civilizacija na Zemlji biti uništena zbog čega stalno pokreću nove projekte za fizičko spasenje

prirode i ljudi. Međutim, ako umire čovekova duša, nemoguće je spasiti njegovo telo. Naučnici, međutim, zasad to i ne naslućuju. Za njih je najvažnije telo i udobni uslovi života. Pojmovi kao što su ljubav prema Bogu, duša i moral su neprimetno isključeni iz vidokruga današnjih filozofa i naučnika.

Vreme će pokazati šta će se dalje dogoditi, a do tada ću pokušati da zaspim. Potrebno je da se potpuno opustim, isključim misli i naštimumem se na osećaj lakoće i sreće. Setio sam se prizora mora osvetljenog blistavim suncem. Uzgred, na jugu je daleko lakše isključiti um. Sunce nije samo ono što nas greje, pruža život i predstavlja izvor energije. Izlažući se Suncu, mi dobijamo velike doze zračenja. Ispostavilo se da ono vrši uticaj ne samo na fizičke, već i na najsuptilnije planove i to u čovekovo podsvesti pojačava impuls ljubavi i težnje prema Bogu. Izgleda da sve civilizacije nastaju u rejonu ekvatora. Nastali impuls ljubavi i energije se pretvara u religiju i filozofiju nedaleko od ekvatora, u suptropskom pojasu. Još severnije, na srednjim geografskim širinama, dolazi do aktivne materijalizacije prikupljene duhovne energije. A još dalje, na severnim širinama, do postepenog gašenja i čovekove degeneracije.

Sećam se koliko sam dugo lupao glavu nad jednim fenomenom. Pre više od dvadeset godina moja ćerkica je obolela od dijateze. Stručnjaci su mi savetovali da je vodim na jug. Imali smo sreće jer je moja majka živela u Sočiju. I odmah nakon prvog letovanja svi njeni problemi su nestali. Tada nisam shvatao šta je razlog nastajanja dijateze i zašto sunce leči. Tek kasnije sam shvatio, kad sam se posvetio istraživanjima. Dijateza, alergija, bolovi u stomaku ukazuju na detetovu nesposobnost da prođe kroz neprijatnu situaciju; to je unutrašnje zatvaranje od okruženja, nespremnost da s njim imamo kontakt, kao i pad unutrašnje energije.

Sunce istovremeno pruža radost i bol. U zadovoljstvu koje dobijamo od svetlosti, krije se jak podsvesni bol od gubitka. Budući da solarna radijacija aktivno utiče na čoveka, ona u nekoj meri uništava njegove fizičke i energetske strukture. Veoma je važno da na suncu boravimo u dobrom raspoloženju. Ako je muškarac nezadovoljan sobom, a kod žena se nakupila duboka ogorčenost na muškarce, boravak na suncu može da bude opasan. Naša podsvest ne reaguje na bol s

ljubavlju, već porastom agresivnosti, koja se odmah pretvara u program samouništenja.

Pređa mnom je južno more i sunce, kao i mogućnost da plivam i ronim, rastvorim se u moru zaboravljajući na sve svoje probleme. Trebalo bi da se prisetim nekog prijatnog putovanja na more. Voz se ujednačeno njihao, a ja sam se osmehivao zatvarajući oči. Sutra ću biti na Krimu.

NASTAVAK PUTOVANJA

Voz se zaustavio na stanici. Ljudi su se uskomešali i oživeli u razgovorima. Neki su ostali u kupeima, a neki su izašli da prošetaju ili nešto kupe. Radoznavo sam posmatrao šta se dešava na peronu dok sam uporedo razmišljao o novoj knjizi. Da bi proces stvaralaštva otpočeo, neophodno je dostići stanje nevezanosti i koncentrisati se na ono što želimo. U meni ta dva procesa teku paralelno, ne ometajući se međusobno. To štedi prilično mnogo vremena.

Dakle, čovek se rađa i otpočinje njegovo putovanje kroz život, putovanje i igra istovremeno. Po čemu se igra razlikuje od realnosti? S jedne strane, to je model života, a s druge - u igri ne postoje strah i mržnja, užasna nerviranja zbog prošlosti, neprihvatanje onoga što se dogodilo. Igra je svojevrsna vakcina protiv srastanja sa životom. Kada u sebi zaista osetimo božansku prirodu, život odmah postaje igra. U igri smo neprekidno srećni, bez obzira da li gubimo ili dobijamo. Najvažnije u igri je oslobađanje kreativne energije. Znamo da svaka igra mora imati svoj kraj, a zatim otpočinje nova igra. Doduše, nije retkost da se čovek zanese i sraste sa igrom i da se potom pojave uninije, mržnja i uvređenost.

U Americi su pre deset-petnaest godina izveli sledeći eksperiment: deseterica vojnih pilota bili su opremljeni specijalnim šlemovima i postavljeni u situaciju borbe pomoću uređaja koji stvaraju virtuelnu realnost. Nakon dva sata eksperiment se završio. Trojica pilota su ostala da sede u svojim foteljama - preminuli su. Kako su kasnije izjavili stručnjaci, njihov um se prepleo s programom igre i kada je uništena igra, uništena je i svest.

Zaboravljajući da je Tvorac u nama, odričući se ljubavi, sve više smo opsednuti strastima. Vezujemo se za život i osećamo kako se s krahom naših vezanosti raspada i naša duša. To postaje uzrok nepodnošljivih patnji i tada pokušavamo da igru učinimo večnom. Čovek je spreman na bilo kakav zločin da bi zaštitio sebe. On želi da zadovoljstvo traje večno, sanja da njegovo telo bude večno, pokušava da konzervira svoje snove, jer sve ono čemu se klanjamo mora da bude večno. To traje još od vremena kada je život u Vasioni predstavljao samo jednu, univerzalnu dušu, bez materijalnog ovaploćenja. Mi pokušavamo da tu svoju informacionu čauru, emocionalni mehurić učinimo

neuništivim zbog čega polako počinjemo da mrzimo Vasionu koja pokušava da nas izvuče iz njega i ujedini sa sobom. Međutim, to spajanje će se ipak dogoditi. Ukoliko mehurić ne želi da se menja i razvija, on će se raspršiti i nestati. I tada se pojedinac, narod ili civilizacija, kada se rastanu sa emocijama, svešću i životom, ponovo vraćaju korenima svog postojanja, da bi uskladili dušu sa harmonijom Vasiona.

Dakle, čovek se rađa i mnogo toga zavisi od osećanja njegovih roditelja. Dete ceo svet opaža kroz majčina osećanja, pri čemu ih višestruko pojačava. Nedavno sam se još jednom uverio koliko su važne uspomene iz detinjstva. Otac i majka simbolizuju Jedinog Tvorca koji je predstavljen kroz muški i ženski princip. Te dve suprotnosti moraju da budu ujedinjene ljubavlju. Stoga, voleći oca i majku, dete stvara ispravan emocionalni model sveta.

Za detetovu dušu je veoma opasno da se otac i majka svađaju pred njim, naročito da se međusobno vređaju. Vređanje drugog predstavlja potrebu da se on duhovno uništi. To je takođe ubistvo, samo na duhovnom planu. U takvom trenutku se u detetovoj duši jedini svet ruši, dolazi do potpunog uništenja prve zapovesti: „Ja sam Bog tvoj jedini“. Želelo to ili ne, dete mora da izabere stranu oca ili majke. Iz stanja unutrašnje ljubavi i smirenosti koje donosi snažnu, izbalansiranu energiju, dete klizi u krajnost - klanjanje materijalnim ili duhovnim vrednostima. Ukoliko pobedi majka, dete će biti sklono klanjanju novcu, čulima, prejedanju, krađama. Ako pobedi otac, detetova priroda će biti sklona fanatizmu i ono će ubuduće biti spremno na sve kako bi ostvarilo svoje ciljeve. Za njega će Bog predstavljati razum i savršenstvo.

Iz porodica gde postoji samo jedan roditelj nastaju problematična deca. Detetu koje ostane s majkom obično predstoje dva puta: ili klanjanje majci, ili kritika i odbacivanje. Ovo seme, posejano u detinjstvu, potom klija kroz karakterne nedostatke ili bolesti. Budući da detetova duša poseduje malo energije, ono ne može da bude punopravan građanin društva. Svi smo navikli da živimo na nivou bajki, poput: „Bio jednom jedan loš čovek, a onda je, kao zamahom čarobnog štapića, postao dobar. Loš čovek može da se promeni - dovoljno je da pucne prstima i prestane loše da se ponaša“.

U stvarnosti, slika je drugačija. Da bismo bili moralni, potrebno je jako mnogo energije. Recimo, dva suseda žive jedan pored drugog: jedan je bogat, a drugi siromašan. U kakvoj situaciji će siromašan poželeti da opljačka i ubije bogatog, a u kakvoj će se sam potruditi da sagradi lepu kuću? Odgovor je prost i jasan. Ako čovek ne poseduje visoku unutrašnju energiju, uvek će podsvesno znati da ne može da zaradi novac i sagradi lepu kuću. Ako je emocionalno uravnotežen, reći će sebi da je njegova sreća, po svoj prilici, u drugima. Njegova energija verovatno mora da bude usmerena ne samo na zarađivanje novca i izgradnju kuće.

Ukoliko razmišlja kroz krajnosti ili mu je ljubav razdeljena na dve nepomirljive suprotnosti, osetiće kako pored uspešnog i srećnog suseda on propada. Svaki pogled na susedovu kuću će mu pričinjavati patnju. I neprimetno će, kap po kap, u njegovoj duši jačati želja da ga ubije i opljačka. Možda će se uplašiti kazne i to neće učiniti, ali njegove emocije neće iščeznuti. Emocija je strukturisana energija. Želja da ubije i opljačka preneće se na njegovu decu i unuke.

Sposobnost da volimo istovremeno predstavlja zadovoljstvo i patnju. Ljubav ujedinjuje čitavu Vasionu. Moral pomaže ljudima da oseče unutrašnju ravnopravnost. Dete je vrlo lako upropastiti ohrabrujući njegove strasti ili ne obraćajući pažnju na njih. U uzrastu od tri do pet godina dete počinje da oseća da je član društva, u njemu se formira model socijalnog ponašanja. Energija koja ga preplavljuje u detinjstvu istrošiće se do puberteta, tačnije - preći će u drugo stanje, pri čemu može da se upotrebi za negovanje moralnog pogleda na svet.

Ali šta činiti ukoliko u čovekovoju duši čuče nesrećno detinjstvo, svađe s roditeljima, batine i nasilje? Ispostavilo se da sećanja na detinjstvo prilično aktivno traju u našoj podsvesti tokom čitavog života. Kako prevazići probleme iz detinjstva? Kako da budući roditelj sebe učini savršenijim? Tako što će se usredsrediti na ljubav prema Tvorcu i ponovo, u mislima, proći kroz svoje detinjstvo. Tada će se duša isceliti. Ali šta činiti ako se ne sećamo šta nam se događalo u detinjstvu?

U takvim slučajevima pacijentima savetujem sledeće: svaki stres čoveka gura ka ljubavi ili agresivnosti. Neophodno je ponovo proživeti stresnu situaciju, ali s ljubavlju. Kroz koje oblike unutrašnje agresivnosti

mi gubimo ljubav? Kroz strah, kada se roditelji svađaju, kada neko umre, kada nas fizički kažnjavaju, kada nas roditelji vređaju, kroz uninije i nezadovoljstvo sobom.

Potrebno je u mislima da kažemo sebi: „Ja sam u majčinoj utrobi. Ovo je prvi mesec trudnoće, ovo je drugi, ili treći“. Ako ste u tom periodu osećali strah, uninije ili uvređenost, odmah ćete to primetiti. Mada možda i nećete, jer se uvrede pojavljuju tek kasnije, negde posle druge godine života. Kada se koncepti „kako bi trebalo da bude“ i „kako jeste u realnosti“ ne podudare, pojavljuje se uvređenost. U detinjstvu su to obično strah, protivljenje da volimo roditelje ili sebe. Ukoliko u duši negujete ljubav i težnju ka Tvorcu, tada, osećajući u duši isplivala sećanja iz detinjstva, shvatićete da ste ponižavani zato da ne biste zaboravljali na ljubav. I što su jača bila uniženja, time treba da bude jača težnja ka Bogu. Na kraju krajeva, to je jedina tačka oslonca koju nikada ne možemo da izgubimo.

Šta je to snažna ljutnja na roditelje, koju čovek nosi od detinjstva? Ponašanje roditelja je određeno s Višeg plana. Da bismo se pravilno odnosili prema bolu koji nam pristiže kroz roditelje, situaciju treba da prihvatimo s ljubavlju, odnosno kao dualnu. Na unutrašnjem planu treba da je potpuno prihvatimo, jer unutrašnje nezadovoljstvo predstavlja agresivnost prema Vasioni i Bogu, a na spoljašnjem planu imamo pravo da je ne prihvatimo, što ne treba da se ispoljava kroz uvređenost i mržnju, već u težnju da se situacija promeni. Po pitanju prošlosti možemo da kažemo samo jedno: to je dato od Boga i mi to apsolutno prihvatamo.

Ali šta da učinimo ako nam se ne dopada ono što smo uradili mi ili drugi? Energiju treba usmeriti na promenu budućnosti, a ne na žaljenje zbog prošlosti. Spoljašnji sukob sa okolinom podstiče na razvoj, a unutrašnji - na degradaciju i smrt. Čim čovek pokušava da proceni ponašanje roditelja sa jedne - jedinstvene tačke gledišta, on je osuđen ili na poklonjenje, ili na ljutnju. Tada će on ili apsolutno prihvatiti ponašanje svojih roditelja, srljajući ka mazohizmu, samodestrukciji i uniniju, ili će kliznuti u drugu krajnost - potpuni revolt, netrpeljivost i mržnju prema roditeljima. I tada će se kod njega pojaviti sadističke sklonosti.

Uništene suprotnosti blokiraju ljubav, odnosno suštinski ograničavaju tu mogućnost. Budući da je intenzitet ljubavi tada vrlo nizak, prelazak jedne suprotnosti u drugu dešava se vrlo usporeno, ali u okviru većeg vremenskog intervala one će se ipak objediniti. Međutim, energija koju poseduje monoteista daleko je veća od energije idolopoklonika, kao i njegova moralnost. Današnja zapadna civilizacija se kotrlja nazad ka idolopoklonstvu, te je moralni krah u potpunosti razumljiv.

Šta je za lopova i bandita važnije - novac ili moral? Mislim da je odgovor jasan. Budući da im je novac glavni cilj, moralnost im predstavlja samo prepreku. Što je lopov uspešniji i što više bude imao novca, osećaće manju potrebu da bude moralan.

Šta je greh? Greh je gubitak jedinstva s Bogom. Ovaj gubitak je često posledica grubog kršenja svih zapovesti i pravila. Sve se to beleži u čovekovoju duši, bez obzira da li on to želi ili ne. I tek kada nastupi transformacija ličnosti, koja je nemoguća bez jačanja jedinstva s Bogom, greh može da nestane.

Misli su mi prekinula sećanja iz detinjstva. Setio sam se međunarodnog omladinskog kampa na obali Crnog mora. Trčao sam kroz aleje parka za svojom braćom i radoznalo posmatrao inostranu omladinu kako uveče šeta, pleše i druže se. Imao sam osam godina. Setio sam se ogromne zelene poljane na kojoj su se uveče okupljali stranci koji su raspalili ogromnu vatru. Osećaj jedinstva i sreće je bio veličanstven. Jedan stranac je na ruskom pevao „Kaljinku“.

Danas pojedini zapadni lideri, da bi naneli jači udarac Rusiji, porede socijalizam s fašizmom, zbog svog materijalističkog načina razmišljanja. Ali ako pogledamo s te tačke gledišta, socijalizam je mnogo gori od fašizma jer je ubijeno daleko više ljudi. Komunisti su ubijali svoj narod i u tome su daleko nadmašili fašiste.

Udubio sam se u razmišljanje gledajući kroz prozor. Ako bismo komunizam i fašizam mogli potpuno da izjednačimo, to i ne bi bilo tako strašno. Problem je u tome što se oni razlikuju po svojoj suštini, principijelno. Fašizam je pokušaj da se čovečanstvo uništi, a komunizam da se spasi. Uzgred, danas čovečanstvo ne poseduje nijedan model spasenja, osim komunizma. Kada pokušaji da se civilizacija spasi i uništi dovode do istih rezultata, možda je problem u nama? Možda je nešto

zbrkano u našem razmišljanju? Ili nešto nije u redu s dušom? Možda i ne znamo šta su to sreća i spasenje?

Ponovo sam se prepustio sećanjima. Mali primorski gradić Ejsk, Sovjetska ulica. Imao sam šest godina. Blještalo je podnevno sunce, a ja sam sedeo na panju, nekada velikom drvetu. Zaista sam imao želju da spoznam svet. Maštao sam da postanem naučnik. Uvek ću tome težiti.

Ova scena je nestala i zamenila ju je druga. Trčimo kroz aleje parka u međunarodnom kampu. Mirisna je južna noć. Ogroman broj svitaca leti u vazduhu. U predvečerje, ceo park se ispunio svetlošću. Bio je to neverovatan prizor. Tu smo se upoznali sa jednim crncem. Čak se sećam iz kog grada je došao - Adis Abebe. Bio je veoma dobroćudan i za njim smo jurili, pokušavajući da nešto iskamčimo. Te večeri on nas je iz nekog razloga smestio na klupu i postavio nam neočekivano pitanje:

- Deco, šta želite da budete kada odrastete?

Moja braća su želela da budu astronauti.

- A šta ti želiš da budeš? - pitao me je.

- Naučnik.

Pomilovao me je po glavi i pogledao u oči.

- Ti ćeš biti naučnik.

Osmehnuo sam se gledajući ispred sebe. Ponekad ljudi, kada pročitaju moje knjige, kažu: „Kako je to pametan čovek“. Kada se pedeset i kusur godina nečim neprestano bavite, čak i majmun može da se nauči čudesima. Prosečno, ako se čoveku nešto dopada, on se nekoliko puta dnevno u mislima vraća svojoj omiljenoj temi. Ako mi se nešto dopada, tome neprestano težim i tada se pedeset godina pretvara u nekoliko hiljada godina.

Mnogi ljudi pitaju: „Šta je to ljubav prema Bogu? Zašto je žrtva povezana s ljubavlju?“ Žrtva je davanje energije. Najmanje energije poseduje materija. Mnogi ljudi poklanjaju novac i misle da su time pročistili svoju dušu. Naravno, to nije tako jednostavno.

Nemerljiva žrtva je neprestana ljubav prema svetlu koji nas okružuje. Kada nam se neko dopada, od njega želimo da dobijemo zadovoljstvo. Zbog toga je istinska žrtva ljubav - bez obzira na sve. Ljubav

prema Bogu je davanje energije. Jedinstvo s Tvorcem oseća onaj koji je navikao da daje tu energiju. Lenja i pohlepna osoba će uvek težiti ateizmu. Osoba koja ne ume da spoji suprotnosti i obuzda strasti, takođe će gubiti osećaj prisustva Tvorca u svemu.

Shvatio sam da su mi moja neprekidna težnja ka samospoznaji, koja je od šeste godina neprestano živela u mojoj duši, i težnja ka stvaralaštvu u značajnoj meri pomogle da se izdignem nad ljudskom logikom i dotaknem božansku. Sve je bilo već unapred zapisano. Poslednji i prvi trenutak u našem životu su nevidljivo međusobno povezani.

Setio sam se jednog neobičnog slučaja na jezeru Rica. Nekom prilikom sam sa prijateljima - turističkim vodičima - svratio u restoran „Plovak“ u blizini vidikovca. Tamo su se oduvek pravili odlični ražnjići. Naša grupa je sela za sto i ja sam prišao roštiljdžiji.

- Mi smo turistički vodiči, molim te ugosti nas dobro i kvalitetno.

On je klimnuo glavom.

- Dođi za deset minuta.

Razmeštali smo na sto flaše sa suvim vinom. Konobar je doneo priloge i hleb. U daljini sam video kako mi roštiljdžija maše rukom, što je značilo da je prva tura bila pripremljena. Uzeo sam poslednja dva ražnjića i okrenuo se da pođem kad mi se on odjednom obratio:

- Sačekaj! Da li si ti stvarno vodič?

Zbunjeno sam slegnuo ramenima:

- Već sam ti rekao.

- Daj otkaz na poslu - neočekivano mi je rekao.

Bio sam zatečen.

- Imam sjajan posao. Putujem, slobodan sam kao ptica, zarađujem dobro i miljenik sam putničke agencije: uključen sam u sva najinteresantnija putovanja.

- Odlazi s tog posla - uporno je ponavljao - to nije za tebe. Suđeno ti je nešto veliko.

Mislio sam da se šali. Ali onda sam shvatio da je potpuno ozbiljan. Nesigurno sam se osmehnuo, slegnuo ramenima i vratio se nazad. Međutim, njegove reči su iz nekog razloga ostale urezane u mojoj duši i zatim su odigrale svoju ulogu.

Uskoro je na odmor u Soči doputovao moj stric i iznenada mi je ponudio da se preselim u Petrograd i radim na gradilištu. Neočekivano sam prihvatio njegovu ponudu.

A zatim je usledilo pet godina onoga što ljudi nazivaju robijom. Međutim, iz nekog razloga nisam želeo da se vratim u topao, zeleni grad Soči. Posledica privlači uzrok. Na suptilnom planu su uzrok, put i posledica - jedno te isto. Sve je jedno.

Nedavno mi je moja žena ispričala zanimljivu informaciju. Posetila je salon gde se rade tetovaže da bi malo korigovala obrve. Radnica u salonu, držeći u rukama debeli katalog joj je rekla: „Ovde se nalazi više hiljada uzoraka tetovaže. Ali dešava se sledeće: ujutro dolazi prva mušterija i nakon što prelista stranice sa stotinama fotografija odabere onu koja joj se dopada. I mi znamo da će svih 50-60 ljudi koji dođu posle nje, prelistavajući katalog, izabrati tu istu sliku. Neobjašnjiv fenomen“.

Mi se potpuno razlikujemo po spoljašnjem izgledu, nacionalnosti i rasi, ali smo na nivou osećanja svi isti. Svet nam izgleda kao nepromenljiv i okamenjen, ali ako ga pogledamo iz perspektive većeg vremenskog isečka, tada se ono što nam izgleda kao materija, čvrsta supstanca, pretvara u tekuću energiju koja struji. U Vasioni neraskidivo egzistiraju dve suprotnosti. Pre stotinu godina naučnici su bili šokirani kada su saznali da elektron može da se ponaša i kao talas i kao čestica. Jedno u osnovi protivreči drugom, ali su bili prinuđeni da to prihvate i priznaju. Čovek je takođe i čestica i talas, kao i sve u Vasioni. Talas prelazi u česticu, a čestica se pretvara u talas. Za čoveka su to rođenje i smrt.

Naša duša ima prirodu talasa. Svi talasi u Vasioni egzistiraju na račun kvanta, odnosno porcija energije koje dolaze od Tvorca. Svakog delića sekunde Vasiona se uništava i ponovo stvara kroz božanski dah. U tome je zalog njenog jedinstva s Tvorcem i težnje ka Njemu. Čim živo biće prestane da oseća da je odnos s Bogom najviši cilj i najviša naslada, ono više ne može da sažme vreme u tačku i da oseti apsolutno jedinstvo Vasiona.

Vreme se deli na dve kategorije: prošlost i budućnost, materijalno i duhovno. Kada se izgubi ljubav, prvo dolazi do poklonstva duhovnim vrednostima i o tome govori parabola o đavolu. Da ne bi umrlo, živo biće pokušava da ode u drugu krajnost - poklonstvo materijalnim vrednostima. Otpočinje njihanje uspavanog klatna. Kada postoji ljubav, suprotnosti se, šireći se, razdvajaju sve više i više, povećajući potencijal pri čemu se pojačava oslobađanje energije. U usporenom ciklusu, povezivanje suprotnosti se ne dešava na unutrašnjem, već na spoljašnjem planu. Dualnosti više nema. Razvijajući se, suprotnosti postaju spolja sve manje nalik jedna drugoj, a njihovo unutrašnje jedinstvo jača. Pri degradaciji, one mogu da eksplodiraju i nastradaju. Tada se njihovo spajanje dešava na spoljašnjem planu, na račun njihovih međusobnih površinskih sličnosti. Što je veća razlika između muškarca i žene, time snažnija mora da bude ljubav koja ih spaja. Tada njihova deca dobijaju više energije.

Zašto se prilikom mešanja različitih nacionalnosti pojavljuju vrlo harmonična i zdrava deca i zašto potomstvo oboljeva, degeneriše se i umire kada se venčavaju rođaci? Zbog istog ovog razloga.

Činjenica da se u današnjem svetu pojavila moda poput uniseksa, i da je mladića teško razlikovati od devojke, a na Zapadu su homoseksualci, transvestiti i neplodne žene postali uobičajena pojava, jasan je znak da u dušama ljudi nema energije. Za materijalistički nastrojen Zapad patologija je ono što se retko sreće. Zato sve vrste perversija i degradacije koje imaju masovne forme, društvo počinje da smatra normom, blokirajući na taj način mogućnost svog spasenja.

Često sam se pitao zašto su muškarci agresivni, a žene dobroćudnije? U našim osećanjima uvek postoje dva procesa: pobuda i uzdržanost. Kod muškaraca je proces pobude daleko jači nego kod žena. Zbog toga je muškarac agresivniji, spreman da brani svoj dom, sklon je avanturizmu i lakše rizikuje život. Odnosno, muškarac ima ulogu tragača. Kod žena proces uzdržanosti po snazi daleko nadmašuje proces pobude. Žena nije toliko sklona avanturama, riziku. Njen zadatak je harmoničnost i uravnoteženost koje zatim prenosi na decu.

Zanimljivo je šta će se dogoditi za godinu ili dve... Smislio sam veoma interesantnu rasonodu - da gledam novosti i pokušavam da predvidim šta će se za neko vreme desiti u svetu. Isprva mi to uopšte

nije polazilo za rukom; osećao sam potpunu tupost i nemoć. Međutim, ukoliko se neprekidno čine pokušaji, počinje da teče energija i odjednom sa čuđenjem primećujemo da prognoze postaju sve tačnije. To mi je pričinjavalo ogromno zadovoljstvo, mnogo veće od kazina. Prestao sam da posećujem kazino nakon jednog interesantnog otkrića. Uzgred, smatram apsolutno ispravnom odlukom da se kazina izbace iz naših gradova i da se razmeste u specijalne zone. Stvar je u tome što kazino neguje koristoljubiv odnos prema budućnosti. On u čoveku raspiruje strasti, a pritom se dešava uništavanje budućnosti.

Kako izgledaju emocije osobe koja upražnjava igre na sreću? Osnovno što je pokreće jeste želja da predvidi budućnost, da je proračuna i da njome upravlja. Razvoj svesti i podrazumeva proširenje modelovanja budućnosti, ali u to je potrebno uložiti energiju. Želja za pobedom, to jest osvajanjem velikih suma novca stvara suprotan efekat - da se iz budućnosti isisa i izvuče velika suma novca. I što je taj konzumerizam jači, time brže opada energija čovekove duše, a zatim počinje da mu se gasi intuicija. Princip „cilj opravdava sredstvo“ za takvu osobu postaje dominantan i ona neprimetno postaje rob svojih ciljeva i želja.

Pobedi u kazinu može da se nada onaj koji je oslobođen sebičnog odnosa prema budućnosti, odnosno onaj koji nije zainteresovan za pobedu. To je vrlo uravnotežena osoba, bogata, ona kojoj dobitak jednostavno nije potreban. Uzgred, nije kazino jedini koji razvija koristoljubiv odnos prema budućnosti.

Setio sam se zanimljivog događaja. Nekoliko godina uzastopno sam pokušavao da pomognem svojoj poznanici koja je sve vreme imala aktuelan problem srećne sudbine. Molila se, preispitivala svoj život i unapred prihvatala sve životne probleme koji će joj se desiti. Trudila se da se žrtvuje i pomaže drugima, ali promene nisu nastupale. Bilo mi je jasno da je preda mnom nerešiva zagonetka: „Pre ili kasnije, uzrok će sam isplivati - razmišljao sam. - Nikako ne bih želeo da ona nastrada“.

Nagomilava se greh koji nismo u stanju da uočimo. Nekom prilikom sam s njom razgovarao o budućnosti. Imala je izvesne komplikacije i nije znala kako da postupi. Pokušala je da od mene dobije savet.

- Samo ti imaš pravo da doneseš odluku - rekao sam joj. - Ja mogu da iznesem svoje mišljenje i ništa više. Čovek ne treba da prebacuje odgovornost na drugog.

- U redu - složila se - ponovo ću upotrebiti visak, on me nikada nije izneverio.

Znao sam da se ona povremeno zabavlja na ovaj način, pokušavajući da pronađe najbolju moguću varijantu događaja ili da predvidi budućnost. Na visak nisam obraćao pažnju. I odjednom me je obuzela neočekivana misao: dijagnostikovaću kako izgleda njeno polje pre korišćenja viska i nakon toga. Elem, posle primene ove procedure, uočio sam deformacije polja kod njenih potomaka do četvrtog kolena. Odnosno, kako se ispostavilo, pokušaj da se pronikne u budućnost i sebičan odnos prema njoj uništava naše potomke. Čovek se ne fokusira na svoju dušu, na ljubav i veru, već na svoju svest i podsvest. Pojačavaju se gordost, koncentracija na srećnu sudbinu i zato dolazi do njenog uništenja ne samo kod onog koji predskazuje, već i kod njegovog potomstva.

Uzgred, posle našeg razgovora, prestala je da koristi visak i ja sam po prvi put konstatovao realno poboljšanje njene sudbine i budućnosti.

Odmah sam se setio da u Starom zavetu stoji precizno definisan negativan odnos prema prorocima i vračarama. A u današnjem, paganskom svetu, novine su najčešće prepune oglasa: „Omađijavam bez greha“, „Bacam čini na bilo koga“, „Ispričaću vam sve o vašoj budućnosti“.

Sve što nam se dogodi određeno je onim što osećamo u datom trenutku. U našem odnosu prema svetu koji nas okružuje, prema sebi i Bogu, krije se naša budućnost. Najmističniji sudbinski preokreti, najstrašnije nesreće, kako se ispostavilo, uvek su posledica našeg pogleda na svet, naših osećanja i našeg ponašanja. Danas o tome govore ne samo pojedini istraživači, već se o tome govori i na filmu, u pozorištu, od strane političara i ekonomista. Na to sve intenzivnije opominju događaji koji se dešavaju u svetu. Ono što se danas odvija u čovekovoju duši, realizovaće se kao sreća ili nesreća za nekoliko dana, meseci ili godina. Štaviše, potomci koji nasleđuju naše emocije, u značajnoj meri nasleđuju i našu sudbinu. Naš svet konačno postaje mudriji i mnogi

počinju da primećuju vezu između osećanja, zdravlja i sudbine. Možda smo na pragu sveopšteg prosvetljenja?